





*Ko je jutros imao sreće da se probudi  
u Beogradu, može smatrati da je za danas  
dovoljno postigao u životu. Svako insistiranje  
na još nečemu bilo bi neskromno.*

DUŠKO RADOVIĆ

# PROLOG

SVAKO JUTRO, ŠIROM PLANETE ZEMLJE, NA MILIJARDE ljudi se budi, ustaje iz kreveta i nastavlja svoj život. Ta gomila se užurbano, polubunovno, veselo ili gundajući razbuđuje, pije kafu, oblači se, umiva, pere zube, doručkuje, obuva. Zatim ulazi u autobus, auto, metro, hoda, trči, penje se, silazi, izlazi i ulazi i tako započinje svoj dan. Širom sveta ceo jedan mravinjak tutnji unaokolo i ukруг, grabi taj dan, žuri tamo-ovamo, jurca gore i dole, a onda, vraćajući se predveče ka svom dvorcu, vili, kući, stanu, hotelu, prikolici, kartonskoj kutiji, svome jedinom utočištu, sporo i na izmaku snaga, samo razmišlja kako da legne, odmori se, odspava, jer sve to što je radio danas čeka ga i sutra.

Planeta se okreće istom brzinom. Smenjuju se dani i noći, godišnja doba. Pojavljuju se plime i oseke, uragani, za njima i cunami. Vode se ratovi.

Onda nastaje zatišje.

Odjednom zemljotres. Da se uspavana gomila razbudi. Zatim sledi suša, pa poplava. Negde se pojavi neka nova bolest koja će za sobom ostaviti na milione mrtvih. More se truje, okeani se suše, reke umiru, šume se pale, a svakom četvrtom iz te gomile ozonska rupa podari rak kože. I tako unedogled.

Dobro, ne može se upotrebiti baš ta reč. „U nedogled” znači beskrajno, nikad završeno, večno. Ne, ne i ne. Jednog dana umreće i ova planeta i ceo život na njoj. Ali o tome mravinjak ne razmišlja. A ni ova knjiga ne govori o čuvenom besmislu ili smislu života.

Ona govori o devojci koja je jednog jutra, kao i milijarde ljudi na Zemlji, ustala i krenula. Da, prvo se umila i uradila sve ono što se radi ujutru. Kafu nije popila, jer nije stigla. Užasno kasni, a kafu ne može da pije u žurbi.

Sada ide teži deo. Moram da je smestim na jedno određeno mesto, da joj dam ime, karakter, osobine, izgled. Treba da joj dodam prijatelje, porodicu, ljubavi, maštanja, zanimanje, možda i neki hobi, da bih je izdvojila iz gomile koja tutnji. Moram da stvorim zaplet, da bi sve što napišem imalo bar nekog smisla.

Ali šta da uradim da bi se ona razlikovala od ostalih?

O čemu da pričam, a da to nije već ispričano?

Da stvorim najlepšu ženu na svetu? Ne vredi, ukusi su različiti i ono što je meni lepo, nekom je prosečno.

Da bude neverovatno inteligentna? Ne može. Ovu knjigu će čitati gomila, a gomila nije baš pametno biće.

Da je stavim u siromašnu porodicu, pa da se onda ona, kroz razne peripetije, upozna sa svojim princom? Već postoji na hiljade priča o Pepeljagama sa raznih strana sveta.

A šta mislite o sponzoruši? Gledamo ih svaki dan, ne želimo valjda i da čitamo o njima. Bilo bi to zaista jedno isprazno i površno štivo.

Biznismen i pevačica? Ma dajte! Dosadili su i bogu i narodu.

Dobra devojka koja svog dečka luzera spašava iz kandži organizovanog kriminala i narkomanije? Dosadno.

A rugoba, koja nekim čudom ipak uspeva da zavede najboljeg dasu? Postoje filmovi i serije o ovom apsolutno nemogućem događaju, koji svim ružnim devojkama daju lažnu

nadu. Neću to da radim. Biću surovo realna. A svako ko to ne može da podnese, neka odmah prestane da čita.

Ne, nije ovo ni priča o devojci koja je ostala bez svog doma, koju su bitange prevarile i naterale da radi svakakve prljave stvari da bi preživela. Mada verujem da bi mnogi voleli tako nešto. Nije ovo takva knjiga. Neće biti u njoj ni neke velike nesreće koja je fizički unakazila našu glavnu junakinju, ali joj je ujedno podarila natprirodne moći. Nema vremenskih nepogoda koje unište ceo grad, nema kataklizmi koje najavljuju smak sveta. Nema vanzemaljaca. Nema zavere.

Pa zašto onda uopšte da čitate? Nemam pojma. Ali reći ću vam čega ima. Ima razvrata, seksa, plača, smejanja, ljubavi, prijateljstva. Ima od svega pomalo.

Koja je godina, pitate se. Nije bitno. Važno je da znate da smo ušli u dvadeset prvi vek.

I, zašto je ova devojka za sve nas posebna, neko se pita. E pa, zato što je cela ova priča koja sledi - o njoj. Dok se priča ne ispriča, niko nije bitan. Svi su samo velika gomila s početka. Ali kad izaberemo nekog iz gomile, izdvojimo ga, počnemo da ga pratimo, uđemo u njegovu ili njenu glavu, taj dotični, u ovom slučaju dotična, dobija značajno mesto u našim životima.

Zato bolje da pođemo za njom.

Upravo stoji ispred vrata lifta. Okleva. Čekajte, sad ću vam reći zašto, samo da je čujem iznutra. Ona misli ovako:

*Ako je liji tu kad pritisnem dugme, znači da ću ih dobiti. Ako nije - neću. Kratko i jasno. Bojažljivo primiće prst dugmetu, žmureći. Pritiska.*

*Jebiga, znala sam. Ali bio je samo sprat niže, što znači da možda hoću, samo ne danas...*

Dok je u liftu, posmatra se u ogledalu, koje je nekim čudom ostalo netaknuto čitavih nedelju dana. Da vidimo šta tu ima da se vidi, šta kažete? Lepa je, ne brinite. Nije manekenski tip, sva je obla, ali da krenemo ispočetka, mada znam da bi mnogi više voleli da slušaju o njenim oblinama. Biće toga kasnije. Samo strpljivo.

Oči su krupne, smeđe. Trepavice dugačke. Nos prćast, kao kod dvogodišnjeg deteta. Ali, usta su tu najlepša, verujte kad vam kažem. Neka svako od vas zamisli najlepša usta na svetu. E, takva su njena. Kosa je trenutno skupljena u rep koji dopire do kraja vrata, znači da je neke srednje dužine, ali ne mogu ništa da kažem o njenoj gustini, čvrstoći. Sjajna je i smeđa, kao njene oči. Čekajte, opet razmišlja.

*Ako sad, kad izađem iz lifta, ne sretnem nikoga, sve će biti kako bih ja volela, a ako sretnem nekog, piši propalo.*

Otvara vrata i zakoračuje u hodnik. Na prvi pogled se čini da stvarno nema nikoga, ali onda se na stepeništu pojavljuju noge koje silaze sa prvog sprata. Ona istrčava napolje, teško dišući.

*Dobro je, noge se ne važe. Nisam rekla - ako vidim noge, već ako vidim nekoga. Noge nisu neko! To je dobro. Biće sve OK. Ne, ne, samo to ne! Mala kuca... Ne gledaj je, nikako! Okreni glavu! Tako, ne gledaj, pravi se da te baš briga za jadnu malu kucu, okreni se, ignoriši... Krenuće za mnom, jebiga... Zašto se meni ovo dešava? Zašto ja uvek nabasam na kučence ispred zgrade? Uh, dobro je, uspela sam da pobegnem. Ja sam grozna osoba. Ostavila sam*

*jadnu, malu životinju na milost i nemilost ovog kraja! Da se vratim? Ma, ne sad! Ako bude tu kad se budem vraćala, uzeću ga. Nahraniću ga i daću ga, čekaj, čekaj, kome da ga dam? Savićima sam već uvalila dva, Petrovićima sa prvog sam dala onog malog belog, Miji Robiji sam odnela na plac onu ženkicu doge. Ako se sad upali zeleno na semaforu, kuca će biti u redu, naći će je neki dobar čovek i odneti, ako se ne upali... Uspori, bre! Tako... Još malo... To! Najzad jedan siguran znak da će sve biti u redu.*

Sigurno mislite da je ova devojka neki luđak koji tumači nepostojeće znake svuda oko sebe, ali grešite. Savršeno je zdrava i ovo je samo faza koja će je držati još jedno kratko vreme.

Ako mislite da je možda dosadna, varate se još više. Hoćete li da se upoznate sa nekim drugim ljudima, koji su tu na ulici? Mislite da je neko zanimljiviji?

Evo ovako. Njoj u susret upravo ide jedan mladić. Ne baš njoj u susret, tako samo izgleda. On samo prelazi ulicu na istom pešačkom prelazu. Visok je, kosa mu je malo duža, nosi na leđima sportski ranac i malo je pogrbljen. Upravo je bio na treningu, umoran je kao pas, a trener mu je pred svima rekao kako je bolje da odustane od košarke i da počne da se bavi baletom. To će, on ne zna a nikad neće ni saznati, biti prelomni momenat u njegovom životu. Zamržeće košarku, izgubiće samopouzdanje, popustiće i u školi, počće da se svađa sa roditeljima, ući će u neko trulo društvo i sledećih deset godina provešće uz kompjuter i duvanje trave sa ortacima koji su takođe smoreni i bez ikakve ambicije u životu, kao on. Međutim, kad svi pomisle da je izgubljen slučaj, upoznaće se sa devojkom u koju će se zaljubiti. Živnuće, ošišaće svoju dugu, masnu kosu, počće da se kupa svaki dan, zaposliće se u nekoj firmi kao komercijalista, oženiće se i dobiti blizance. To je sve.

Naša glavna junakinja zaobilazi i jednu gospođu sa cegerom u ruci. Mislite da je ova debeljuškasta, sredovečna ženica sa trajnom ondulacijom na glavi zanimljivija? Većini neće biti, sigurna sam. Naime, ona ima muža koji po ceo dan sedi ispred televizora kao tehnološki višak, ima bezvoljnog sina, koji je na oca, i ćerku koja je pobegla u Kanadu jer nije želela da završi kao njena majka. Ova ženica ipak i dalje ide na pijacu, gde bira samo najbolje povrće i mladi sir za svoje muškarce, sprema ručak, koji će oni zatim bez reči i halapljivo pojesti, čisti kuću, sprema večeru, pa krišom čita romane Danijele Stil koje pozajmljuje od komšinice. Muž za te knjige govori da su jedno obično đubre, ali njoj su jedini beg od stvarnosti. Patetično, zar ne? Naravno.

Idemo dalje. Na stepenicama koje vode ka mostu, naša junakinja strpljivo ide iza devojke u šortsu. Nije baš najtoplije za šorts, ali kad je isti u pitanju, možda bi tu bilo nečeg zanimljivog. I bogami, taj šorts joj dobro stoji. Ali izgled vara. Dosadniju devojku u životu niste sreli. Po ceo bogovetni dan ona broji kalorije, vežba uz kasetu *The best of pilates*, pije tri litre vode dnevno i bezuspešno pokušava da se svidi jednom dečku sa FON-a. Juri ga već godinu dana, ali nema pojma da on nikad neće biti sa njom. Džaba sve to vežbanje, sestro, on je zaljubljen u tvoju najbolju drugaricu, koja i nije tako zgodna, ali je prefinjena, duhovita i zanimljiva. Zato će ova ovde, sa šortsicem, zamrzeti najbolju drugaricu, iz očaja prekinuti studije i smuvati se s dečkom koji ima para ali nema mozga. Živeće jedno vreme zajedno s njim u svoj svojoj nezanimljivosti, dobijaće i batine iz dosade, pašće niz stepenice i tako izgubiti dete koje nije ni znala da nosi. Dece više neće imati. Kad ostari, živeće sa četiri

mačke, starom majkom i uramljenom slikom iz mladosti na stolu u dnevnoj sobi, u centru grada. Tužno.

Niz stepenice silazi i čovek u sivom odelu. Ide na posao i drži se za glavu koja ga danima boli. Nije oženjen. Nema dece. Živi sam, a pre samo par dana kupio je kompjuter i sad na miru može da gleda pornografske slike male dece koje kruže internetom. Matori pedofil koga, na svu sreću, samo prevelika kontrola još uvek drži dalje od školskih” dvorišta i parkova. Ali, taj bol u glavi je, on to još uvek ne zna, tumor veličine oraha koji se ugnezdio i čeka. Kad jednog dana on ipak krene u park i kad od silne želje za slatkim dečkićem koji se igra u pesku izgubi kontrolu, tumor će ga pokositi takvim bolom da će ga komšiluk prevesti u bolnicu gde će se bolest ustanoviti. Neće živ izaći iz te bolnice, a za njega će rodbina i kolege sa posla, dok su živi, govoriti da je bio divan čovek a i to kako Bog uzima samo najbolje.

Je l' vam dosta? Dobro je, jer naša junakinja po imenu Asja upravo stoji na autobuskoj stanici a oko nje je gomila i pričama ne bi bilo kraja. Ona se ipak izdvaja od svih i staje malo dalje od stanice. Nešto čeka i gleda u pravcu odakle dolaze automobili. Čeka jedan određeni auto.

Dobro, dragi čitaoci, slušajte sad pažljivo. Rekla sam vam ko je ovde glavni. Dala sam joj ime. Smestila je u određeno vreme. Opisala je. I, pre nego što vas napustim, dugujem vam ime mesta gde se cela ova priča odvija.

Beograd, naravno.

Mislite da sam mogla da smislim nešto originalnije? Neko pusto ostrvo, peščane plaže, neki veći i lepši grad ili možda neke pašnjake, divljinu, pustinju, nepregledne šume?

Verujte, bila sam svuda. I nigde na celoj ovoj planeti nije interesantno kao u Beogradu. Ovaj grad je različit. On spaja nespojivo. U njemu na semaforu stoji zaprežno vozilo tik uz najnoviji model aston martina. U njemu klošari postaju pevači i obrnuto, a devojke u najnovijem modelu dolče i gabana voze se u tramvaju koji svaki čas može da se zapali. Samo ovde profesori prodaju robu na buvljaku a prave beogradske dame više ne izlaze na ulicu. Kad je u ovom gradu mirno, ljudi su u panici. U ovom gradu si jednog dana veoma važan, a već sledećeg svi te zaboravljaju. U njemu te se svi boje a onda, preko noći, mali si i ponizan. Ovde možeš da odrasteš kao niko, a najlakše na celom svetu da postaneš - neko. U Beogradu gosti najskupljeg hotela gledaju u naselje od kartonskih kutija. U njemu se ulicom šetaju najlepše žene koje psuju kao najprimitivniji muškarci. Ovde je sve izmešano. Ovde vlada ludilo. Ovde vlada potpuna konfuzija. Ovde je sve šizofreno! Ovde je mnogo dobro.

Zato budite sa njom na toj stanici i sačekajte da vidite šta će se dogoditi. Evo, dok ovo pričam, sivi audi je upravo stao ispred nje i jedna ruka je izvirila iz njega. Asja je bez reči prišla toj ruci, uzela iz nje malu plavu kesu, okrenula se i krenula istim putem nazad.

I još nešto. Ako mislite da je vaš život nešto posebno, posle ove priče ćete sami sebi biti smešni. Ja sad odlazim, ali ne brinite. U sigurnim ste rukama. I da znate, današnji dan će našoj junakinja Asji doneti nešto što će joj potpuno promeniti život.

Ona prinosi kesicu grudima i, dok se vraća ka svom stanu, ispušta uzdah.

Ceo grad u jutarnjoj izmaglici, koja je nastala od previše smoga, topi se u tom uzdahu.



# ASJA

*Ja kružim oko slike sna i oglašujem  
se o svaki pokušaj onoga ko sanja  
da se od toga otrgne.*

KARL GUSTAV JUNG

MOJA BAKA MI JE JEDNOM REKLA DA JE NAJBOLJI NAČIN da ne osetiš bol da mu se prepustiš. Jer ako se opireš, biće ti još gore. A deda mi je stalno ponavljao sledeću rečenicu, koju je čuo od svog oca, mog pradede: „Jebite se, jebite se, a ti, Boro, sačuvaj se.” Onda bi usledile raznorazne poruke na latinskom, ali kako je on govorio, uvek se sve svede na tu njegovu prostu umotvorinu. Baka bi ga slušala sa malo namrštenim obrvama i na sve to rekla: „ Af, boga ti, Boro, ne laprdaj”, a on se meni smeškao i klimao glavom govoreći da ću sve shvatiti kad porastem.

Porasla sam i shvatila sve. Ali kad se pojavio Jovan i stao ispred mene kao od majke rođen, i uz to sav ponosan, prvo sam se setila bakinih reči. Onda sam ustala i primenila Borinu taktiku. Pobegla sam glavom bez obzira. Bako, izvini, ali nema šanse da se prepuštam tako nečemu. I ispade da je deda bio u pravu.

Dok je Jovan verovatno bio u čudu što sam otišla, ja sam sedela u taksiju i ponavljala sebi: „Ma, jebite se, jebite se, a ti, Asja, sačuvaj se.”

Muškarci sa ogromnim jesu ponosni i srećni, ali samo kad su goli pred ortacima. Žene ne vole prevelike. Žene ne vole ni male. Ali razlika je u tome što od prevelikog možeš da nastradaš, osim ako nisi porno-zvezda ili ogromna, znate, tamo dole, kao i oni. S druge strane, malom valjda možeš da priuštiš nešto, jer ti ga je u neku ruku žao. I to samo ako si jako raspoložena a dečko sa malom pišom je izuzetno pažljiv, pametan, šarmantan i bogat. Ovo su reči moje bivše najbolje drugarice Dunje, koja još dodaje i da ogromnom ne možeš ništa, osim ako si mazohista i želiš da stvarno osetiš šta je bol.

E pa, ja nisam mazohista. Zato sam pobegla od Jovana. I to bez reči, iako je neku reč zaslužio, ali kako reći jednom divnom momku da mu je kurac toliki da me je uplašio. Verovatno bi bio srećan prvih pola sata, ali posle bi seo i sabrao koliko puta mu se to desilo u životu.

Nisu mu sve devojke bežale kao ja. Neke su probale da izdrže, mučile se i patile, čekale da se naviknu. Neke su pokušale da se prave da uživaju sakrivajući lice iskrivljeno od bola. Neke su se pravile da su upravo dobile, neke da su umorne, neke su rekle da je prerano. Ali na kraju krajeva, sve je to isto. Samo su potrošile više vremena.

U taksiju mi je mobilni zvonio milion puta, a vozač je pronašao stanicu koja mu je najviše odgovarala, nabacio je kez i uz stihove koji su glasili: *Nas dva brata, naučio tata, sa ženama kako se barata*, okrenuo se i ponudio mi cigaru. Odmahnula sam glavom i rekla da su mi te jake, pa sam iz tašne izvadila svoje. On nije zapalio cigaru upaljačem koji svira srpsku himnu i započeo razgovor sledeće sadržine: „Je l' te to dečko zove?”

Samo taksista u Beogradu ima pravo da te pita tako intimne stvari. Još ako mu se oko retrovizora klata zlatan lanac i ikona, nema šale.

„Ne.”

Ovo će sigurno biti uzaludan pokušaj da u pola tri ujutru ne razgovaraš sa nepoznatim čovekom koji te vozi u kolima prepunim jambolije i sa nalepnicom na vratima koja kaže da ne lupáš.

„Moja devojka je strašno ljubomorna, zove me po osamdeset puta dnevno, pogotovo noću, dok radim. Užas božji, kad ti kažem. Nije mi jasno kako se ne umori od okretanja telefona. Znaš, posustane negde oko dva, evo ne zove me već dvadeset minuta, možda je i zaspala, ko zna, ali probudiće se ona, pa opet ispočetka dok ne svane. Luda žena, dočeka me svako jutro, sve sa doručkom, i svađa se sa vrata, s kim si bio, koga si vozio, ništa ti ne verujem i tako ukруг. Bože, vi ste sve lude! Ja je smirim, kažem, pile ja te volim, samo tebe želim, pa je oprcam od ranog jutra. E, to jedino može da vas smiri... “

Tu sam se već izgubila i počela da razmišljam o Marku koji već stoji ispred mojih vrata sa sačmarom. Kakva glupost! Bar da sam ga pošteno prevarila! Zašto mi je uopšte stalo? Reći ću mu da sam bila kod Milice, ako pita. Ako bilo šta i pita. On nikad ne pita. Ne, reći ću mu: *Ljubavi, šta ti je, bila sam sa Jovanom, znaš kod onog Jovana za kog si rekao da je klasičan pederko. E pa, taj pederko ima najveći kurac na svetu i, mada sam silno želela da se kresnem s njim, uplašila sam se i zbrisala! Tako da ne treba mnogo da se sekiraš. Do koitusa nije došlo. Još uvekje samo tvoj divni kurac bio u meni i nijedan više. I prekini da mrziš svakog lepog muškarca u ovom gradu. „Kako izdržavaš u ovom kraju?”*

Trgnem se na reči mog prijatelja taksiste, pogledam kroz prozor i shvatim da smo već skoro stigli. Dobra stara štajga je tu. Kurve su u „picinom parku”, makroi su u kafani preko puta, neke su sa mušterijama po haustorima. Putnici tek pristigli u Beograd čak i u ovo vreme imaju na raspolaganju najružnije, najstarije, najmlađe, najmuževnije, najženstvenije, svakako najprljavije kurve u gradu. Ipak, one sav svoj užas nose s ponosom, kreću se kroz park na štiklama i smeju se međusobno kad prepadnu mlađanog vojnika.

Jedino nema više moje dve omiljene. Likana je odavno otišla negde na Plavi most, a Merlinka... Eh kad se setim bezbrižnog vremena sa beogradskim transvestitima! Iako su bile devedesete, a zemlja najsiromašnija, štajga je bila najšarenija i najbogatija.

Imala sam dvadeset godina i nad Zeleni venac se tek spustio prvi sumrak. Sišla sam u dragstor po cigare. Pevušila sam u sebi neku glupost dok sam odmotavala celofan sa cigara kupljenih ispod tezge po sumanutoj ceni. I dok sam razmišljala kako ću komšije iz dragstora sutra da prijavim nekoj inspekciji jer me plačkaju, neka ruka me potapša po ramenu.

„Komšinice, je l' imaš dve cigare?” pita me Merlinka svojim muškim glasom, a pored nje stoji druga kurva, viša, crne kose i egzotične lepote. Noge su joj savršene. Krive i muške, ali duge i lepo oblikovane, tanke, kao kod balerine. Šaka joj je nežna a lice glatko kao u deteta. Ali, oči, ljudi moji, bile su nešto najlepše što sam videla na ženi. Pardon, muškarcu.

„Nema posla danas, nikako da nešto uzmemo, pa bar cigare da kupimo. Mala, a gde si ti, u ovoj zgradi ovde, kod lude Silvane?” pokazuje Merlinka ka mojoj zgradi gde na trećem spratu na prozoru stoji luda Silvana i viče: „Je l' danas nedelja? Ako je nedelja, ja imam slobodno, nećete me zadržati.” Onda Merlinka izvija svoje loše nacrtane obrve, podboči se i nastavlja, bez čekanja odgovora:

„Vidamo te stalno, ali ne gledaš ti u nas, samo ideš pravo, kao da cvikaš, a? Uvek te čeka neki besan auto, ali taj tvoj što te čeka uvek dobro osmotri nas dve. I reći ću ti, mala, ne zvala se ja Merlinka ako jednom on ne skupi hrabrost i ne poveze Likanu.” Pokazuje na lepog muškarca sa krupnim očima i baletanskim nogama koji stoji pored nje i smeška se.

„Nemoj da se ljutiš ako ti ga preotmemo jer Likana je u celom gradu poznata kao najbolja pušačka. Kome ona popuši, taj se u nju zaljubi, garant! Ha, ha, ha! A kako se ti zoveš, mala?”

„Asja.”

U tom momentu, koliko god mi sve ovo bilo interesantno, samo sam razmišljala kako je Merlin ispipao sve moje cigare svojim prstima, kako mi je vratio tu kutiju i kako ja sad treba te cigare da nosim kući i da ih stavim u svoja usta.

„Znate šta, uzmite vas dve celu kutiju. Kupicu ja sebi drugu, važi?”

„Srce si, komšika! Ja sam Merlinka, a ovo je Likana. Da znaš, ako te neko samo pogleda kako ti se ne sviđa, obrati se nama. Aj’ sad, moramo da radimo... Liki, dušo, evo jednog za tebe, šta si se tu ukipila, priđi čoveku...”

Likana odlazi do kola, gracioznim pokretima saginje se ka vozaču, zatim se okreće ka nama, mahne, pošalje poljubac, uđe u auto i nestane niz ulicu sa svojom mušterijom. Merlinka ide na drugu stranu, staje nasred ulice i diže suknju automobilima koji prolaze. Svi joj trube, ona se smeje i odlično zabavlja, pa ja, nemajući šta više tu da tražim, ulazim u zgradu.

U liftu shvatam da nisam kupila drugu kutiju cigara.

„E, pitam te kako izdržavaš sa ovim kurvama ispred zgrade?”

Prijatelj taksista me opet trže iz polusna. Ali on kao beogradski taksista na to ima potpuno pravo.

„Ma, super je ovde. Sigurnije je nego bilo gde drugde u Beogradu. Treba se samo navići.”

„Bar ti je interesantan komšiluk. Moj je dosadan, sve same matore komunjare koje sede ispred solitera, gledaju ko ulazi a ko izlazi i sa tranzistora slušaju ono sranje iz Haga! Da ti kažem, sve njih treba staviti u staračke domove i dati im one injekcije, znaš, one što te uspavaju zauvek. Ma, kako se to zove?”

Opet moram da se distanciram od svog novog prijatelja i njegove, koliko vidim, neverovatne mržnje prema starijim Beograđanima, pa gledam dve Ciganke koje nam pokazuju srednji prst jer ih je moj prijatelj zamalo zgazio. Na svu sreću, on taj srednji prst ne vidi jer je okrenut ka meni dok stojimo na semaforu.

Kako se završilo sve ono sa Merlinkom i Likanom, pokušavam da se setim. Ah, da, tužno.

Morala sam, znači, ponovo da se spustim u dragstor, iako sam se pre deset minuta zaklela da moja noga tamo više neće kročiti. Ispred mene su stajala tri skinhedsa sa pivom

u rukama. Prošla sam pored njih uz kasirkin komentar koji je glasio: „Zar si već sve popušila?“, i slušam njih trojicu kako razgovaraju.

„Evo ga jedan peder tamo, drugi upravo izlazi iz kola, gledajte! Treba ih sad uhvatiti dok ne odu sa drugim pederčinama!”

Na te reči jedan brzo istrčava iz dragstora i posle deset sekundi pojavljuje se sa još deset istih takvih ćelavih. Ja izlećem i na sav glas vičem „bežite”, ali kasno je.

Likana je stajala kao ukopana, pa ju je odmah jedna štangla udarila posred lica. Pala je, a petorica je opkoljavaju i počinju da je šutiraju. Merlinka beži, ali zbog štikli nije uspela daleko da stigne. Pada i jedan ćelavi joj skače po glavi. Krv je bila svuda...

\* \* \*

„Evo nas!”

Prijatelj taksista to uzvikuje ponosno i dosta jako te se opet trgoh.

„Hvala na divnoj vožnji.”

„Ma, nema na čemu... E, je l' mogu da te pitam, bre, nešto? Jesi ti, ma nisi... Jesi, jebote, ti si! Jasna iz *Devojaka iz kraja*, a?”

„Nisam, samo ličim.”

Nežno zatvaram vrata kola, poštujući vozačevu naredbu, i odlazim. Kad se popnem do stana, vidim cedulju zakačenu za vrata. Otvaram papirić i čitam:

*Pošto mi se ne javljaš ni na jedan telefon, bio sam ovde oko deset. Ne znam ni gde si, ni s kim si, ali znam da sam užasno pogrešio. Molim te, pozovi me. Ja sam kriv za sve. Volim te najviše na svetu. Marko.*

Neko je ispod svega dodao:

*Pičko jedna, šta kukaš. Prebij kurvu i završi posao kao muško.*

Uskrati nekome ljubav i imaš moć. I pored svega, zbog toga se osećam jako dobro. Odlazim u sobu i padam na krevet. Smejem se kretenu koji je dodao svoju rečenicu na nečiji očaj.

*Ana silazi niz stepenice i liže lilihip. Kosa joj je upletena u dve kike. Obukla je crvenu majicu na kojoj piše Nacionalni park Plitvička jezera. Bosa je.*

*Kad me ugleda da sedim ispod našeg bora, počinje da trči i viče: „Asja, pogodi gde idemo!”*

*Ja sam zauzeta slaganjem sličica Životinjsko carstvo. Razdvajam ih na dve gomile. Na jednoj su duplikati, na drugoj one koje idu u album.*

*Kad Ana dotrči, nekoliko sličica se razleti unaokolo, pa joj kažem da se smiri i pitam gde to idemo.*

*„Kod Vide!”, kaže i vadi lilihip iz džepa. Kad ga osmotrim i vidim da je sa ukusom limuna, otvaram celofan i stavljam ga u usta.*

*„Pa šta?”*

*„Ali i prespavaćemo kod nje a njeni mama i tata će nas onda ceo dan voditi na jezera!”  
„Da, ali Vida je tako dosadna...”*

*„Nema veze, važno je da idemo na kupanje ispod slapova. Oni imaju brod!”*

*„Da, bićemo malo sa njom, onda ćemo da pobegnemo, kao i svaki put, pa nek nas tuži...”*

*Smejemo se i pravimo plan. Ja onda skupljam sličice sa trave i trčeći odlazimo u baštu. Vidimo da mama bere grašak. Nas dve promičemo iza žbunja od paradajza, pasulja, graška, šunjamojoj se iza leđa i uplašimo je glasnim „Bu”. Mama se stvarno uplaši i trgne pa ispusti plastičnu činiju u kojoj je ubrani grašak. Ali nije ljuta. Grli nas. Sve tri skupljamo grašak sa zemlje i pevamo neku pesmu koju smo naučile, tu, na selu, dok smo sa društvom išle da skupljamo šljive. Neko se u pesmi sve vreme pita gde mu je sin Janko, a raznorazni mu odgovaraju da ga nisu videli ali su svašta čuli za njega. Janko je hrabri hajduk koji se bije s Turcima i radi svakakve hrabre stvari.*

*S takvom pesmom i punim činijama graška odlazimo u kuću da ga otrebimo. Dok ga čistimo, ja najviše volim zvuk zrnevlja koje pada u posudu.*

*Ulazimo u kuću. Tata je na terasi, farba ogradu u zeleno. Ruke su mu umazane farbom, a na podu pored njega je flaša piva.*

*Kad nas vidi da ulazimo, vikne:*

*„Gde su moje seljančice?”, a mama mu odgovara:*

*„Gde je naš radnik? Imaš i pivo, kao pravi, a dušo?”*

*„Sad će duša da vam dođe i da vas sve izgrli ovim rukama!”*

*Diže ruke u vazduh i kao pravi se da je opasan sa tim zelenim prstima. Juri nas oko stola govoreći:*

*„Neću vam ništa ako mi neko donese palačinke od sinoć, znam da su ostale dve!”*

*„Nisu, tata, Asja ih je pojela!”*

*Tata se okreće ka meni i, kao strašno iznerviran, hvata me svojim zelenim prstima. Ja pokušavam da se istrgnem i pobegnem, ali on me golica i nemam snage. Umiremo od smeha.*

*Onda on odjednom prestaje da se smeje, uspravi se i kaže: „Asja, pošto si sve pojela sama, sad ćeš i ostati sama.” Uzima za ruke mamu i Anu i sve troje bez reći izlaze napolje. Ja istrčavam na terasu i vrišt看im da se vrate. Nema ih. Ništa se ne čuje.*

*Sličice mi ispadaju iz džepa i lete na sve strane.*

*Probudi me lupanje srca. Jastuk mi je mokar od znoja. Smešim se.*

*Snovi su mi se vratili posle tačno devet dana. Pogledam na sat. Kao i uvek, tačno je sedam i sedamnaest.*

*„ASJA, KONCENTRIŠI SE, KO BOGA TE MOLIM! IMAMO JOŠ jako malo vremena! Sunce samo što nije zašlo! Hajde da probamo sve ispočetka, nadam se, poslednji put! Svi na svoja mesta! Krećemo!”*

*„Dobro, hoćeš li mi reći zašto smo ovde? Sigurno nećeš da se samo šetamo Kalemegdanom?”*

*„Što? Ne dopada ti se šetnja po prirodi? Uostalom, kad si poslednji put bila ovde?”*

*„Ma, dopada mi se i, da, u pravu si, nisam bila ovde od kada smo bili zajedno.” „Evo je klupa. Sedi”*

*„Ma, daj, Saša, nestrpljiva sam! Nismo mi klinici koji su došli da se povataju iza žbunja...”*

*„Stop, stop! Asja, bre, odakle ti to ‘povatali’, života ti? Ovo gleda cela Srbija i molim te, ako već moraš da improvizuješ, radi to suptilnije! Ajde, krećemo od poslednje rečenice!”*

*„Ma, daj, Saša, nestrpljiva sam! Nismo mi klinici koji su došli da se ljubakaju na klupi u parku...”*

*„Pa, ko kaže da ćemo da se ljubimo? Zvao sam te zbog nečeg drugog.” „Zbog čega?”*

*„Znaš da sam teško podneo naš raskid... I dobro znaš da sam već dugo sa Marijom...”*

*„Ako je za tebe mesec dana dugo, onda dobro. „Pusti me da završim, molim te. Odlučio sam da promenim sve. Shvatio sam da te više ne volim...” „Ne voliš me?”*

*„Gledaš me kao da je to nemoguće, Jasna. „Pa zar je to moguće?”*

*„Ah, za tebe je sve igra... Misliš da se sve vrti oko tebe, zar ne? E, pa nije više tako. Marija će mi uskoro postati žena.” „Ona? Ona nije za tebe! Ona je niko!” „Ne, ona je neko koga volim...”*

*„Bravo, Asja! Sjajno plakanje, kao i uvek! I ovi propusti od ranije oprošteni su ti zbog ovakvog kraja! Odlično. Gotovi smo za danas i ne zaboravite da sutra ujutru svi dođete u studio na vreme za poslednje scene, pa ako sve prođe kako treba, slavićemo tri dana! Odmorite se do sutra! Čao!”*

Na Kalemegdan se polako spušta sumrak a ljudi okupljeni oko nas se udaljavaju. Ekipe se pakuje, svi jedva čekaju da nestanu, da se negde napiju, odu kući. Prolaze minuti i neko me pita je li idem i ja. Vičem: „Ma, jok, prošetacu”, ali i dalje sedim na klupi. Odlično mi je.

Mlade mame šetaju decu, tate po pravilu idu iza njih i krišom bacaju poglede ka meni. Poznata sam im. Ja sam poznata ličnost.

Nekad mi se sviđalo kako to zvuči. Ponavljala sam sebi u ogledalo: „Ti si poznata, ti si slavna, ti si neko, kad ti prođeš laktovi se gurkaju, tebe ogovaraju, na tebe drkaju, o tebi sve znaju.” Pravila sam film i od stvarnog života. Kad krenem iz kuće, uvek imam spremnu rečenicu za prodavca, taksistu, frizera, neko dete koje traži autogram. Ta rečenica je jednostavna, ali pomalo tajanstvena, nešto kao: „Hvala vam, mnogo mi znači kad to čujem od vas, znate, danas je retkost da vam neko nešto iskreno kaže” ili „Da, upravo radim na

seriji kakva do sada nije snimljena ne u našoj zemlji, nego u regionu". Omiljene reči su mi tada bile „glamurozno” i „banalno”, a kada su me prvi put slikali paparaci kako sa pijace vučem kesu punu neočišćenog spanaća, plakala sam dva dana. Posle sam odlučila da više nikad ne idem nikud, da nikad ne obučem rasparenu trenerku i da uvek kupujem očišćen spanać. Ovo prvo je bilo potpuno neizvodljivo, drugo sam uspela da izdejtstvujem, a Milici sam rekla da ubuduće, ako hoće da mi skuva ručak, to uradi kako treba, što znači da sama i ode na pijacu. Tijana je na to odgovorila da je moja sreća što sam joj najbolja drugarica, jer da nisam, odavno bi me lično ona, Tijana, oterala u pičku materinu.

Morate mi oprostiti na tome. Tada sam imala osamnaest godina.

Već od dvadesete sam smorena.

Zato se smejem mamama sa Kalemegdana koje se okreću ka svojim muževima i govore im da požure, da treba što pre da stignu kući da beba jede. Oni stvarno odmah potrče. Kao da imaju neki refleks koji reaguje na zapovednički glas njihove drage žene i koji ih bočne u dupe i natera da u trku poskakuju iza kolica s bebom.

Oko mene se vrzmaju i zaljubljeni parovi koji se nerviraju što im zauzimam klupu, pa odlaze dalje uz neke patetične uzdahe. Mislim, sad vam je kao do jaja, ali za koji mesec neko će nekog da prevari, nećete moći da se gledate, a sve one divne osobine pretvoriće se u najveći užas. Jedno od vas dvoje će raskinuti vezu za koju sad mislite da je večna, neko će plakati, tugovati i misliti da mu se ceo svet ruši i da nema razloga za život, da nema nade, ni svrhe. Da, uživajte sad. *Sad* traje kratko, ali ja ne dam ovu klupu. Moja je.

Pored mene prolaze i bake i deke sa rukama iza leđa, kad eto, jedna bakica seda na moju klupu. Tako mala, sitna i stara žena a takva hrabrost! Sigurno bi i da priča sa mnom, sad. E, što je mnogo, mnogo je! Em si mi uzela klupu, em bi i da govoriš. Ne može.

Ustajem tužna. Pobeđena sam. Nisam uspela da zadržim svoje mesto. Jedna obična bakica me je pobedila!

Ne volim bakice, ali sam svoju volela najviše na svetu. Imala je brdo knjiga koje su uglavnom stajale na podu, jer na policama više nije bilo mesta, a ja sam na polovini od tih knjiga napisala svoje ime, ćirilicom. I to jednim neprijatno zelenim flomasterom. Bavila sam se ispisivanjem svog imena skoro ceo jedan dan i bila sam prilično zadovoljna kad sam posao završila, ali kad je baka to videla, potpuno je poludela i ceo danje samo ponavljala da pravim sprdnju sa važnim stvarima, da su potpisi za primitivce i da ne treba da olako svuda stavljam svoje ime.

„To je narcizam, a on je prokleta beštija”, rekla je, na šta je deda odgovorio da s tim narcizmom, ako ništa drugo, uvek mogu na ljubavni sastanak i da mi muškarci onda i ne trebaju.

„Važno je voleti, pa makar i samo sebe”, reče deda, a baka se prekrstila i na putu do sobe zapitala se šta će biti sa mnom kad slušam te budalaštine.

„Bako, ne nerviraj se, ionako vas ništa ne razumem.”

„Sreća tvoja.”



Silazim stepenicama pored Rimskog bunara i setim se da nisam skinula cipele sa snimanja, pa sedam na kaldrmu, otvaram ranac i vadim baletanke. Ove godine one su ponovo u modi.

A onda se setim da je petku već kraj a da Marka nema.

Sedim na kaldrmi i brojim sekunde.

Deset, devet, osam, sedam, šest, pet, četiri...

„Asja, pratim te od mrtvog Turčina!”

Bingo!

„To nije mrtvi Turčin... Mislim, jeste, ali, stvarno... “ „Mrtav Turčin, turbe, kako hoćeš, al' da je mrtav - mrtav je!”

S Markom se nikad ne zna da li je ozbiljan ili ne, mada kapiram da je odlično raspoložen, smeje se i tako to, pa neću da mu kvarim dan. Mislim, šta ima veze što me je prevario s mojom najboljom drugaricom.

„Idemo nazad, kola su mi gore. Uspeo sam da ih doteram do mrtvog, znaš već... “

„Koji si ti ljakse!”

„Ljakse te obožava!”

Uvati me za ruku i krenusmo nas dvoje kao da se ništa nije dogodilo. Kao da nismo u svađi već devet dana, kao da mu nisam rekla da je gotovo i da ne mogu da ga gledam, kao da nisam uhvatila njega i Dunju kako jedu picu ispred televizora. Mislim, pica, tri ujutru, njegova majica na njoj.

Dok ulazimo u njegova, vidim, nova kola i mislim kako je lako da se izvučeš iz krize kad imaš pare, on mi teatralno priča kako me voli i kako sam ja jedina žena u njegovom životu. I to oduvek. Da, da, klimam glavom, sve već znam, ovo je jedan od najboljih načina da se sve zaboravi a ako ste ovako jadna osoba, kao što sam ja, onda samo teraj.

Šta sledi?

Malo šale na njegov, pa na moj račun, malo tuge, malo smeha, onda ide neka večera, užasno romantična, već osmišljena i pripremljena, najskuplje vino, verovatno Chateau Lafitte iz ne znam koje godine, za ovakvu priliku. Opet smeh, ovog puta onaj pijani od vina koje ne košta manje od hiljadu evra. Odjednom ozbiljnost. Skidanje, nošenje u krevet, paljenje sveca, da, ima muškaraca koji i to rade, predigra koju volim i koja traje onoliko koliko i treba da traje. Ipak, on je zabrljao, pa će mi priuštiti makar predigru. Sledi seks, paljenje cigara, silazak do kuhinje, gde goli pijemo nešto gazirano, opet se smejemo, pa opet seks, verovatno u kuhinji ili negde na putu između kuhinje i kupatila, doduše ponovo otpozadi, ali šta ću. Zajedničko tuširanje, pa opet seks, koji ja i ne bih više, ali gde je drugi, tu je i treći, a i vidim da se on baš trudi, zatim smo opet na krevetu, zagrljeni. On mi govori da ne može da živi bez mene, ja, naravno, ćutim, ali ga ljubim u vrat i tako zagrljeni utihnemo. On hrče, pa ga okrećem na drugu stranu da prestane a onda ležim u mraku i ponovo mislim kako sam jadna, ali i tako mi je lakše.

Zatvaram oči i čekam svoj san. A jedino zbog njega i zaspim s osmehom.

S MARKOM SAM SE UPOZNALA DEVEDESET PETE GODINE u jednom popularnom beogradskom klubu. Klubovi su tada, doduše, bili razvrstani u dve grupe. Kao i ljudi koji su ih posećivali. U prvu grupu su spadali malobrojni klubovi sa nekom vrstom alternativne muzike, gde su se skupljali omladina sa stavom, umetnici, intelektualci ili makar budući intelektualci, kulturna elita na nivou devetnaesto-godišnjaka, deca iz centra, momci sa dužim koscama koji su slušali *Happy Mondays* i devojke koje će kasnije studirati režiju. U drugu grupu klubova dolazili su primitivci. Takozvani džiberi. Uglavnom iz okoline Beograda, krimosi, sa veoma veselim licima kad im se pusti turbo-folk. Bilo je tu i takozvanih preletača. Ljudi koji su išli na sva mesta.

E, preletačica sam bila i ja. Čas ovamo, čas onamo. Malo pesme kao što su *Bob's yer uncle*, malo *Lomi, lomi, sve polomi*.

Mesto gde smo se Marko i ja upoznali nije bilo totalno seljačko, ali je imalo tu tendenciju; već su počeli da ga opsedaju neki idioti koji su od di-džeja tražili da im pusti neku hrvatsku bljuvotinu koja se među tadašnjim seljacima odlično kotirala.

Ja sam bila napaljena tinejdžerka sa prošlošću. Mislila sam da sam neviđena. Moje tadašnje omiljene reči su bile „neukusno” i „neprihvatljivo” i, bogami, imala sam dosta prilika da ih upotrebim.

Nosila sam naramenice i šiške koje sam gelom za kosu terala uvis. Garderoba koju sam nosila u klubovima iz prve grupe činili su bodi dugih ili kratkih rukava, sa naramenicama, farmerke i paladijum patike. Kosa je bila ravno isfenirana a šiške su padale na čelo. Garderoba koju sam nosila u klubovima iz druge grupe bila je uglavnom iz Turske, šljašteća, sa karnerima, neka otužna mešavina sportskog i svečanog. I znate šta? To je prolazilo do jaja.

Bila sam faca.

U momentu kad se upoznajem s dečkom s kojim ću biti sledećih dvanaest, da, dobro ste čuli, dvanaest godina, izgledala sam ovako: savršeno plava kosa koja je farbana na tačno šesnaest dana. Uspela sam da postignem savršenu formulu za plavu kosu, jer u Beogradu se, na kraju krajeva, sve vrti oko kose. Ne sme ni slučajno biti suviše žuta, a ni suviše bela. Ako je žuta, obeležena si kao luzerka koja nema para za frizera, a ako je bela, onda se poistovećuješ sa silikonskim pevaljkama koje, možemo reći, nisu moj nivo. Znači, kosa mora da se farba, da se izvlače pramenovi, a sve to u određenim vremenskim intervalima koji su, kad se rasporede na jedan mesec, nekako uvek preblizu jedan drugom i ispadne da se sve vreme baviš samo kosom. Ali vredelo je.

Zatim sledi kratka majica sa naramenicama, naravno, crne helanke i sako. Da li možete da zamislite veći užas, osim te kose?

Marko je imao dugu kosu, koju ju vrlo brzo ošišao i nikad se nije vraćao na stari *look*. Međutim, oduvek je voleo kozmetiku više i od mene i to sam pravdala time što nije imao

para da je kupi kad je trebalo. Od tinejdžerskih bubuljica ostale su mu dve brazde na obrazu, ali nisu mu smetale. On ima nežne crte lica. Toliko nežne da se i sada ponekad pitam da li je to potrebno muškarcu da bi bio toliko zadovoljan sobom. Ima nešto muško u nama ženama što privlači muškarce, i obrnuto. Zato su Marka Beograđanke oduvek volele. Ima nežno žensko lice, prćast nos, krupne oči, a ulaže veliki trud da bude mačo. Ženama je to privlačno. Ne i meni.

Ipak, došao je kao spas i spustio napaljenu tinejdžerku na zemlju, zasmjavao me, učio i voleo. Kad mi je umrla baka, on je preuzeo svu brigu i kad sam pomislila da sam ponovo potpuno sama, on je bio tu. I više se nikad nisam osetila usamljeno. On je bio sve, i drug i ljubavnik i čuvar.

Za nas ništa drugo nije postojalo, a verujte, kad živite u Srbiji, uvek ima događaja koje vredi zapamtiti.

Ipak, nikad nisam sedela kod kuće i čekala da se on javi. Nisam plakala noću što ne znam gde je, s kim je. Nikad nisam pravila drame oko njegovih lepih koleginica, sekretarica i nepoznatih drugarica. Nisam ga prva zagrlila dok spavamo. Nisam nikada imala pesmu koja me podseća na njega. Nikad nisam čitala njegov horoskop. Ali učila sam kako da se ponašam. U normalnom svetu, sa normalnim ljudima i u normalnom životu, ponekad moraš da zaplačeš. I trudila sam se, više od svega na svetu. Nisam uspela da zaplačem zbog Marka.

Svakog jutra, ovih dvanaest godina, budim se u sedam i sedamnaest i pričam mu šta sam sanjala. On sluša dok nam pravi espresso. Svakog jutra ovih dvanaest godina to je naš ritual. I svaki put kad se posvađamo, ja ne sanjam ništa.

„I?” pita me podignutih obrva, pružajući mi šoljicu kafe.

„Znaš da ih nije bilo ovih dana?”

„Znam, kao i uvek.” Spušta pogled jer sam zagazila u temu o kojoj ne želi da priča.

„Juče sam imala san, onaj stari kad izlećem iz kuće, a njih nigde nema... Ovaj današnji je interesantniji...”

„Kako interesantniji?”

„U stvari, nekako drugačiji. Počelo je kao sto puta ranije. Ana i ja sedimo ispod našeg bora. Mislim, mog, jer deda je zasadio dva kad smo se rodile, ali se njen odmah osušio. Ja joj kažem da je to baš bez veze, kao, što nam je uopšte i sadio dva bora kad smo... Mi smo jedno! I imamo zajednički bor. Ona se kao slaže sa mnom, ali nije joj pravo, hoće ona svoj, znam ja. Ne znam šta da joj kažem da je utešim i hvatam je za ruku i vodim do ulice. Pogledamo gore, pa dole i kad vidimo da nema kola, zatrčimo se svom brzinom niz ulicu. Ona je brža, vuče me, pa nam se u jednom momentu ruke razdvajaju. Ona nastavlja da trči i negde kod prodavnice nestaje. Ja sedam na zidić i čekam. I evo je. Izlazi sa bakom. Liže svoju lizalicu sa ukusom jagode a baka je drži za ruku. Idem do njih i pitam ih jesu li kupile i meni jednu, ali ne čuju me. Samo idu i ne gledaju me. Drže se za ruke, Ana liže lizalicu, baka je u svojoj haljini sa malim žutim cvetovima, nosi svoju čuvenu punđu i biserne minđuše. Idu ispred mene, a ja ih pratim... Plašim se da ih ne izgubim, pa ćutim i ne zastajkujem, ali one idu i idu, a cela ulica je užasno dugačka, kao da nema kraja. Nikako da stignemo do kuće... Već sam umorna i ne mogu više da idem uzbrdo i samo za trenutak zastanem da se

odmorim. I to je bila greška. Nestale su. Ostala sam sama nasred ulice, već je pao mrak i ja plačem... Eto.”

„Dobro je što si ponovo ovde. Znaš i sama da si sa mnom sigurna, ne treba da se bojiš da ćeš ih izgubiti. Samo donesi svoje stvari danas, OK?”

Klimam glavom kao poslušna tatina devojčica. E, moj Marko, stvarno si mi kao jebeni ćale. Tako ga i volim. Zvuči bolesno, ali ćale, to je sinonim za utočište. Odavno sam prestala da uživam u seksu s njim, postala sam ravnodušna na sve njegove izlive ljubavi a njegov glas, hod, držanje, razgovor sa njim čak me i ne nerviraju. Ja sam u nekom stanju hibernacije koje traje već dobrih deset godina. Plutam. Puštam da me nosi, pa dokle doguram. Dunja bi za njega pre rekla da mi je *sugardaddy*, ali Dunja je Dunja.

Dok Marko odlazi na tuširanje i spremanje za posao, koje za jednog muškarca traje previše, ja razmišljam o trenutku kada je sve to između njih dvoje moglo da počne.

Bilo je to one godine kad smo ušli u novi milenijum. Osim toga, ta godina je bila važna jer sam se tada upoznala s Jovanom, a Marko je dobio novog čoveka kojeg može beskrajno da mrzi. Te godine je moja i Dunjina omiljena reč bila „luzer”.

Sedela sam u svom stanu i gledala snimak pozorišne predstave koje sam se stidela kad mi je zazvonio telefon.

„Asja, siđi odmah, evo me ispred tvoje zgrade za dva minuta. I ponesi one dve perike iz predstave. Reci mi da su još kod tebe!”

Čim sam rekla da jesu, ona spušta slušalicu pa ne stižem ništa da je pitam. Znači, sve što će se dalje desiti, s obzirom na to da je pola dva ujutru, neće biti normalno.

Brzo se oblačim, po navici stavljam parfem i maškaru, samo, jer to me je baka naučila i toga se pridržavam. „Bez parfema i maškare si kao gola. I kad ideš da baciš đubre, stavi to na sebe. Prave žene uvek mirišu i imaju duge trepavice”, govorila mi je stalno, a kad bih je pitala šta ćemo sa celim telom i licem, rekla je da o tome ne treba da brinem kad imam toliko godina koliko imam. „Da, a šta ću kad budem starija”, nisam odustajala, pa mi je rekla da, na svu sreću, jedino o čemu treba da brinem jesu trepavice. „A one nikad nisu dovoljno dugačke, zapamti”.

Taj trip o trepavicama imam zbog nje. Tek sam skoro našla maškaru koja bi sigurno zadovoljila baku, da je živa.

Dunja je sedela u svojim kolima i pušila. Izgledala je potpuno raspomamljeno. Kucam joj na prozor, ona se trgne.

„Ne smem, bre, da se otključam u ovom kraju. Ni jebeni prozor ne smem da otvorim!”

„Hoćeš li se ikad navići? To su samo kurve, doduše trudne kurve, ali ipak stare, dobre kurve. Evo ti ovo!”, bacam joj perike u krilo, jednu crnu kovrdžavu, drugu crvenu paž i čekam objašnjenje. Stiže brzo i zvuči otprilike ovako:

„Slušaj, idemo sad da nađemo onog skota od mog dečka! Postoje tri mesta u ovom gradu gde on može da bude, sva tri počinju na slovo S, a znaš zašto? Jer su to mesta za skotove! Koju ćeš ti, crnu ili crvenu?”

„Daj crnu, crvena mi se smučila od predstave.” Šta ću, Dunja mi je najbolja drugarica.

„Joj, Asja, šta bih ja bez tebe...” Dunja počinje da plače, što me malo plaši, ali sad povratka nema. Njena histerija mora da se ispolji na ovaj ili onaj način.

Izlazi iz ulice, daje gas negde u Gavrila Principa, pravi veliki prekršaj jer skreće gde ne sme i za dva minuta stižemo do Gračaničke ulice.

Ulazimo, naravno, preko reda, jer sa tim perikama, haljinama i štikletinama izgledamo dovoljno droljasto, pa nas veseli redari propuštaju, a luzeri koji čekaju red streljaju nas pogledima uz komentar kako se bogate kurvetine uvek dobro snađu.

Unutra je tolika gužva da nam treba dobrih pola sata da napravimo krug, overimo sve separee i uverimo se da skota nema. Izlazimo brzo, dok isti oni luzeri i dalje stoje napolju.

„Mislim, koliki luzer treba da budeš da bi sat vremena stajao na hladnoći ispred smrdljivog kluba!”

Za dva minuta dolazimo do drugog mesta, u Pariškoj ulici, ali se smaramo zbog parkinga, jer ga nema, kao i obično. Međutim, ispred diskoteke stoji menadžer Miša, moj drug iz osnovne škole, i pušta nas da ostavimo kola na ulazu, što je super, jer ovde je još veći red luzera koji čekaju da uđu, a nas dve em stižemo kolima, em se parkiramo direktno na ulaz, em ulazimo odmah. Nisam ni znala šta perika može da učini!

Dok se spuštamo niz stepenice, prati nas glas Kajli Minog i Dunja peva *Can't get U out of my head*, vidim oraspoložila se, ali unezvereno gleda na sve strane. Na šanku uzimamo dve tekile koje ispijamo na eks, pa nam šanker, videvši to, odmah dodaje još po dve. Onda sledi obilazak. Ipak, u toj gužvi nije sve toliko nemoguće, jer skotovi sigurno nisu sa masom. Treba samo dobro overiti separee i greške nema. Tako, idemo od jednog do drugog, ali ništa. I baš kad smo stigle do najvišeg, najvećeg, poslednjeg, vidimo nešto što baš i nismo očekivale. Nema Dunjinog skota, ali tu je Marko!

„Jebote, Asja, otkud sad on ovde? Vidi, molim te, ove kalašture! Idemo tamo!”, vuče me za ruku i penjemo se pravo do Marka. On je pijan kao majka i, kad nas ugleda, osmehne se u fazonu *neviđen sam frajer, ribe mi same dolaze za sto*. Gura jednu kalašturu od sebe i pokazuje nam da sednemo, ali kad se približimo, skoči!

„Šta vas dve izigravate, bre? Šta ti je to na glavi? Vi ste lude!”

„Ma, iskuliraj, Marko, i oteraj ovaj krš od sebe!” Dunja pokazuje na devojkice koje su se već prilično uznemirile, ali nemaju kud. Mene, moram da priznam, sve to dosta zabavlja.

„Šta pijete ovog meseca? Tekilu, kao i obično, ili ste pronašle nešto drugo?”

„Daj tekilu!”, kažemo u isto vreme.

„Šta ćemo sa skotom?”, pitam Dunju.

„Ma, zbole me! On je svoje završio, dobila sam auto, bila na Kubi... I nisam loše prošla za devojkicu jednog skota! Bolje da se zezamo kad smo već ovde, a?”

„Ti se zezaj, ja odoh kad popijem tekilu. Dosta mi je sranja za večeras. Ljuta sam na Marka, ne mogu da ostanem.”

„Mačko, budi ljuta kasnije, kad odemo kući! Ionako si već i zaboravila zašto si ljuta!”

Marko nam u tom trenutku pruža tekile, liznemo so, progutamo na eks, zagrizemo limun i viknemo „bljak” u isto vreme. On nas gleda i sviđa mu se to što vidi, jer valjda nema

ništa uzbudljivije od toga kad krešeš sopstvenu ribu koja ne liči na sebe. Pita nas gde smo bile, šta smo radile i što ne đuskamo. Dunja odgovara sa „nigde”, „ništa” i „neka luzeri đuskaju u gomili”.

„Zamisli da sediš u separeu, odjednom ustaneš i kao poludiš od igranja... Ne ide, Marko. Ovo mesto je za blago njihanje.”

Dunja je rodom iz Smedereva, ali se ponaša kao najrođenija, najnamazanija i najveća Beograđanka.

Ja ustajem i najavljujem svoj odlazak u WC s tajnim planom da pobegnem, pa makar to značilo da moram peške da idem celom Karađorđevom, u bundici i na štiklama koje su previsoke za sneg. Ali, ne вреди, Marko me kao pravi džentlmen prati do toaleta i ispred vrata me grabi otpozadi i ljubi dosta strastveno, što potvrđuje teoriju o perici koja izaziva čuda.

Onda sevne blic. Pa još jedan.

Posle nekoliko dana u jednom tabloidu izašla je slika sa sledećim tekstom: „Marko, naš najpopularniji neženja i najmlađi srpski milioner, inače dugogodišnji dečko naše poznate glumice Asje, uhvaćen je na delu u pohotnom zagrljaju zgodne crнке ispred toaleta popularne beogradske diskoteke.”

Dobro je, ispala sam zgodna crnka.

„To sa vama počelo je one zime kad smo se pojavile sa perikama? Mislim, ja sam ipak otišla kući, a Dunja je ostala...”, pitam Marka koji se spustio u kuhinju, sveže obrijan, isfeniran, namirisani i spreman za posao.

„Ljubavi, pusti sad to. Rekao sam ti da bih voleo da se to nikad nije desilo i da mi je to najveća greška u životu. Ona je ništa, ti si sve, to je jedino važno.”

„Ma OK, samo mi reci je l' tada sve počelo! Od te večeri me nikad više nije ni pitala za tebe! Ona koja je uvek htela da zna sve o našoj idealnoj vezi! Ona koja se molila bogu da dobije samo svog Marka koji će da je voli, čuva i nikome ne da!”

„Nikad ništa nije počelo. Desilo se samo jednom. Šta da uradim da sve zaboravimo? Hoćeš li mi ikad oprostiti?”

„Pa, ako sam ovde, znači da već jesam.”

„Onda već danas vrati svoje stvari i ne zaboravi da me zoveš kad ti se završi snimanje, molim te. Imam jedno veliko iznenađenje za tebe. Sad moram da žurim, došli mi Italijani...”

U prolazu mi baca ključeve od kola na sto i sa svojom torbom izlazi napolje. I pošto je već kasno, ja ustajem od šanka, spremam se za svoju poslednju klapu i žurku koja sledi posle. Uključujem mobilni i odmah mi stižu dve poruke.

Prva je od Jovana koji kaže da mu nije jasno šta se desilo i da jedva čeka da me vidi, da me čeka u studiju i da ponesem kameru jer je njegova crkla.

Druga je od Marka koji kaže da mu već nedostajem.

Iz kuće izlazim samo u trenerci, sa maškarom i namirisana. U torbi mi je svilena, indigo plava versače haljinica, satenske lanvin cipele i kamera, koju jedva nađoh negde u Markovoj fioci sa donjim vešom.

„SAŠA, SAŠA, STANU” „Jasna? Otkud ti?”

„Ah, Saša... Trčim za tobom od restorana. Videla sam kad si izašao...”

„Šta ti je? Šta se desilo?” „Moramo hitno da razgovaramo!”

„Nemam vremena sada. U gužvi sam, znaš, sutra je venčanje...”

„Znam, zato moram da pričam s tobom!”

„Hajde, reci. Evo, možemo da pričamo dok idemo...”

„Stani. Evo ga kafić. Daj mi samo pet minuta, samo jednu kafu da popijemo i sve ću ti reći.”

„Ne znam, ne mogu sad...”

„Molim te, Saša, molim te!”

„Dobro, ali samo pet minuta.”

„Super, imate pauzu deset minuta, dok spremimo scenu u kafiću. Asja, pročitaj tekst još jednom!”

Dok režiser viče, ja dajem znak da mi neko donese vodu i razmišljam kako jedva čekam da se ovo đubre od serije završi. Na sreću, snimanje nečega ovakvog ide jako brzo, bez priprema, sa mnogo improvizacije i bez previše unošenja, poželjno sa teatralnom glumom.

U šminkernici me čeka buket cveća. I Jovan.

Jovan je super lik, ali ima jedan problem za koji ni ne zna da postoji. Deluje ljudima kao pička. Po gradu pričaju da je peder.

Nije. Samo je previše uredan, doteran i previše lep. Jovan je, pored toga, i pravi kavaljer, a ljudi u Beogradu ne mogu tek tako da prihvate mušku lepotu, dobro oblačenje, urednu frizuru i uvek svež manikir. Odkoro se u ovom gradu pojavila i muška depilacija prepona, uzgred budi rečeno, i Jovan je i te kako koristi. Videla sam. A uz sve to, kad je prisutan i uspeh, kao i džentlmenško ponašanje prema svim ženama, mržnja prema njemu mora da se pojavi.

Beograđani su surovi. Kad je neko bolji, u bilo čemu, obruše se na njega kao lešinari. Odmah izmisle priču, ali ne dobru, već najgoru.

Kao vlasnik producentske kuće, insistirao je daja igram u njegovoj seriji a pregovori su trajali mesecima. I na kraju sam pristala. Ne samo zbog novca, već prvenstveno zbog njega.

Toliko smo vremena provodili zajedno da sam počela da ga kapiram.

Neki ljudi vole to što jesu, neki se ceo život trude da ne budu ono što su, a neki ne mogu da odluče. Jovan je ovo treće, kao i ja.

„Bila si odlična, kao i uvek.”

„Hvala... Nije trebalo...”, pokazujem na buket lala koje stoje na stolu.



„Znam da ih voliš... Spremio sam iznenađenje za celu ekipu, kasnije! Oduševićeš se!”

Šta se sprema? Reci meni, ćutaću kao zalivena.”

„Nema šanse, moraćeš da ostaneš do kraja pa da vidiš... Slušaj, Asja, znam da nemaš vremena, ali reci mi, jesmo li nas dvoje OK ili nismo? Mislim, pobegla si bez reči a bilo je... Ne znam...”

Jao, kako ću sad? Kako da mu kažem zašto sam stvarno zbrisala? Kako da mu kažem da sam se pomirila s Markom, kad smo pričali o njemu i Dunji? Kako da mu kažem da bih volela da smo samo prijatelji? Kako?

Evo ovako:

„Jovane, ti si divan i znaš koliko mi značiš... Ali nisam spremna za promene. Sećaš se svega što smo pričali? O meni? O mom životu? Jednostavno, plašim se...”

„Nas dvoje smo isti, Asja, i ja sve razumem. Nemoj da mi kažeš da si se pomirila s Markom samo zato što se plašiš!”

„Pričali smo o tome... Kako savremeni život ubija ljubav. Doručujemo za dve sekunde, jednog dana smo u Japanu, drugog na Jamajci. Vernost je maskirana! Vernost! Zar je to najvažnije kad si sa nekim siguran?”

„Da, ali ljudi su zajedno samo zato što misle da nisu naišli ni na koga boljeg!”

Ja stalno pravim spiskove. U glavi, na papiru, salveti. Spisak namirnica za kuću, spisak za parfimeriju, spisak za putovanje, spisak dobrih komšija, spisak loših, spisak koga zvati na žurku, spisak omiljenih mafijaških filmova, spisak najgorih pesama iz devedesetih. Tu su i kratkoročni spiskovi, kao recimo, šta treba da uradim u toku dana. Onda i dugoročni. Spisak stvari koje treba da izbacim iz kuće, spisak najboljih stvari koje sam uradila prošle godine i spisak pet stvari koje moram da obavim ove. I večni spiskovi osobina muškaraca koji me okružuju, večni spiskovi *za i protiv*.

Prva stvar sa Jovanovog spiska jeste ta što uvek ima spreman najbolji odgovor. Ja se dobrog odgovora setim tek posle dva sata, u najboljem slučaju, ili sutradan. I uvek mislim da sam mogla da odgovorim bolje.

Na snimanje sam se vratila u potpunom haosu, ali onda najbolje radim. Sve smo završili za dva sata i ekipa se spustila u restoran da jede. Čistačice su se popele za nama i sve je nestalo za sat vremena. Kao da *Devojke iz kraja* nikad nisu ni postojale.

Čekali smo da počne najveća žurka od početka snimanja.

Od vina mi se u glavi stvorio novi spisak. Gledala sam svoje kolege, glumce, kamermane, asistente, dramaturge i pravila listu muškaraca s kojima bih mogla da se kresnem. To mi ide dosta lako jer znam da se nikad neće ostvariti. Jovan je negde nestao, pa sam mogla da se opustim kao čovek, ali onda je dotrčao jedan od vozača i rekao da se spremimo i da za pola sata budemo svi na spratu. Dolaze novinari, televizije, stigao je naš najpoznatiji di-džej Mirko Perić, mada je s tim imenom pre trebalo da bude mladi socijalista ili eventualno golman *Železnika*, ako se ja pitam.

U garderobi oblačim svoju svilenu haljinu, cipele koje zovem „cipele za seks” jer su tako nežne, sa tankom štiklom od dvanaest santimetara, da u njima i nije prijatno mnogo šetati.

One se ne skidaju nikad a naročito ne kada imate polno opštenje sa svojim mužjakom. Međutim, te cipele čudo učine mnogo ranije. U njima treba sedeti i svaki čas nežno prekrštati noge, malo klatiti stopalo iz zgloba, čisto da se stavi do znanja da je jedna takva sandala na savršenoj nozi, da ne mora da se skida jer je perfektno prislonjena uz stopalo i da bi, kad bi se skinula, to bio veliki greh. Ta noga i ta sandala, spoj su čistog savršenstva.

Tako obučena ulazim na žurku. Blicevi sevaju, a ja im dajem svoj najbolji osmeh. Jovan mi prilazi, hvata me podruku i vodi na terasu gde svi već stoje sa šampanjcem u rukama. Noć je divna.

A onda vatromet!

Sledi aplauz, boje se prelamaju nebom a Jovan nam govori kako je ovo iznenađenje za sve nas. Odjednom sam srećna i počinjem da se iskreno smejem. Ne, nije ovo izvežbani osmeh smorene dvadesetosmogodišnjakinje. Ovo je stvarno.

„Idi po kameru”, kaže mi Jovan i ja ponovo odlazim do garderobe. Vadim je iz torbe pevušeći u sebi pesmu koju čujem u daljini i onda se setim da nisam pozvala Marka. Tražim mobilni po torbi, ali ne uspevam da ga napipam. OK, pozvaću ga kasnije iz Jovanove kancelarije preko puta.

Uključujem kameru da bih kasetu namestila na početak, ali ipak moram da proverim da li je na njoj nešto važno. Ne bih baš da obrišem snimak sopstvenog rođendana na kom je Milica pevala *Wishing on a star*, sa cilindrom na glavi, i gde je Tijana celo veče vežbala da samo ustima uzme pivo sa stola i da ga popije.

Kaseta je premotana, pritiskam play i onda mi stane srce.

Čudan je to osećaj. Sigurno ga je većina imala nekad u životu. Kad ugledaš nešto što nisi očekivao i kad ti se osećaj velike sreće naglo preokrene u užas. Srce stvarno kao da stane na tren a zatim počne da kuca brže. Gubiš dah i dišeš dublje, ruke se oduzimaju a celo telo se trese.

Ono što u prvi mah vidim sasvim je dovoljno, ali neka čudna sila me tera da gledam i dalje. Mučim sebe. Umesto da prekinem, i dalje zurim, čak zaključavam vrata garderobe, sedam na stolicu i sve premotavam, ponovo, na početak.

„Evo, namestila sam...”

„Skini i gaćice i upali svetio.”

„Koliko me ovo pali...”

„Samo ćuti i dođi ovamo.”

Marko i Dunja se jebu na našem krevetu. Zumirani su njeno dupe i njegov kurac. Evo nekoga ko bez problema upražnjava analni seks. I nije sve tako strašno, i dalje ne plačem. Ali, verujte, kad vidite najbolju drugaricu u takvom položaju, osećate se poprilično loše. Ne samo zato što ona radi nešto što ja nikad nisam, i ne samo zato što se normalni ljudi potresu oko ovakvih scena. Ne. Loše mi je zato što i dalje ne osećam ništa. Ali znam kako treba da se ponašam. To sam do sada sigurno naučila. Ipak, imam drhtavicu, tresem se i muka mi je. Kao u seriji čiji kraj upravo proslavljamo.

A datum na snimku je od pre godinu dana.

Odjednom me trže lupanje na vratima. Brzo sve gasim i vraćam u torbu. To je Jovan.

„Staje bilo, nema te petnaest minuta i vatromet se završio...”

„Ništa, izgleda da sam zaboravila da ponesem kameru.”

„Nema veze, ionako nam više ne treba. Hajde, izađi, neko te čeka na terasi...”

On odlazi u kancelariju, zatvara vrata a meni se na tren učini da su mu oči pune suza. Čujem taktove U2: *...Is it getting better... or do you feel the same...* Idem ka terasi. Ruke mi i dalje drhte a na licu nema osmeha. Ne mogu da ga odglumim. Suviše sam umorna... *One love... One life...* Dok prolazim, svi me nešto zagonetno gledaju. Da nisu već videli onaj snimak?

*...Did I disappoint you or leave a bad taste in your mouth...* Mrzim ovu pesmu.

Neko me zagri otpozadi. Okrećem se... *You act like we never had love...* To je Marko... *Well, its too late tonight...* Poljubi me, a zatim uhvati za obe ruke... *to drag the past into the light.* Klekne... *We are one, but we are not the same...* Vadi prsten. Vidim da je od belog zlata sa divnim dijamantom koji se presijava u noći.

„Asja, udaj se za mene!”

I, šta Asja uradi?

Počinje da beži.

Bežim kao luda, nikad u životu nisam trčala brže! Trčim i trčim i to sve sa onim cipelama za seks, ništa mi ne smetaju.

Posle jedno deset minuta izbezumljenog trčanja, stajem. Pogledam oko sebe. Nema nikog. Nalazim se nasred ulice okružene šumom. Ulično svetio treperi, samo što nije crklo, a ja sam sama samcijata kao u svojim snovima.

Pobegla sam od svih.

A onda se pojavljuje on.

Na harli-dejvidsonu.

Samo se zaustavio pored mene, a ja sam se popela na motor kao da se znamo sto godina i da smo se dogovorili da me tu pokupi. Ništa nismo ni pričali, ili bar ja ništa nisam čula. Samo od njegovog mirisa ceo svet je prestao da postoji.

Kad smo došli do Slavije, pitao me je: Iz kog si kraja?”

Tada sam ga lepo videla. I znala da je on moj princ na belom konju. E, to je prava jebena moderna bajka.

I, kunem se, motor je bio bele boje.

A onda sam počela da plačem.

# MILICA

*Nebo beše toliko zvezdano, toliko svetlo nebo daje, pogledavši na njega, nehotice trebalo zapitati se... pa, zar mogu živeti pod ovakvim nebom svakojaki naprasiti i čudljivi ljudi.*

FJODOR DOSTOJEVSKI

MOJ JEDINI PROBLEM ODUVEK JE BILA NESIGURNOST. I godinama sam mislila da uzrok te nesigurnosti leži u mojim roditeljima. Oni su me napravili ovako običnom. Dali mi obično ime. Vaspitali me na najnormalniji, dosadan način. Naučili me da živim mirno i staloženo, ali živeti tako veći je stres od bilo čega drugog!

Oni su tako prokleta dobri i normalni!

Celog života želim nešto što će me izdvojiti od ostalih. Ja čak nemam nijednu interesantnu priču koju bih mogla da ispričam. Evo ovo sam ja:

Rodila sam se kao prvo dete Milanke i Ljubomira, profesorke flaute i advokata. Rasla, živela, prošla pubertet i adolescenciju u salonskom stanu od 89 kvadrata u Zagrebačkoj ulici. Brata Bogdana sam dobila kad sam imala tri godine, bila sam odličan đak u osnovnoj, onda u srednjoj školi. Svirala, pogodite šta! Flautu, naravno. Išla na folklor, porasla. Sa osamnaest sam se zaljubila i izgubila nevinost.

Bila ostavljena pa se opet zaljubila. Taj drugi je bio tu čak četiri godine, pa je i on otišao. Bio je običan kao i ja. Dobar, vredan, iz fine porodice kao što je moja. Voleli smo se, ali smo se beskrajno dosađivali. Nikad se nismo svađali, urlali jedno na drugo pa imali neverovatan seks, nikad se nismo potukli, plakali, jurili po ulici. Beskrajno smo verovali jedno drugom.

Dosadno, dosadno, dosadno.

Zato smo i raskinuli, kao što rekoh. I od tada - ništa! Muškaraca nema, bar ne u mom životu. I da se razumemo, nije da neću. Jednostavno nema.

Postajem očajna Beograđanka koja je završila prava, nema posao i nema dečka. Ista kao na hiljade drugih.

I izgled mi je običan. Lepa sam, ali nikome ne zastane dah kad me vidi. Telo jeste vitko, ali jebem mu mater, dobila sam onu nesrećnu građu, maminu, sa širim kukovima i debeljuškastim butinama. Sise su mi dobre, ali sam s godinama shvatila da uz debeljuškaste butke nikad ne idu veliki primerci sisa. Pošto sam godinama bila opterećena svojom građom, krišom sam tražila druge devojke sa istim takvim butinama i kukovima i upoređivala. Nijedna nije imala velike sise pa da pogled skrene s butina na njih. Sve su to dobre sise, čvrste i lepe, ali male. Dvojkica.

Sve bi to bilo potpuno normalno devojci kao što sam ja da mi najbolja drugarica nije Asja. Njen život u odnosu na moj to je kao kad lamborgini stoji pored volvoa karavana. Volvo je odličan auto, ali tako običan i siguran. Lamborgini ima sve. Ali nikad se ne zna da li ćeš izgubiti kontrolu nad njim na ovim klizavim putevima. Moraš stalno da budeš na oprezu.

Ipak, kad biste mogli da birate između jednog i drugog, šta biste izabrali?

E, pa ja sam taj volvo. Siguran i udoban.

Ljutila sam se na mamu i tatu što mi bar nisu dali neko neobično ime. Svaka druga devojka u ovoj zemlji zove se Milica. Onda sam se ljutila što oni sami nisu uradili nešto nenormalno, bar jednom u životu. Zašto nisu imali neku avanturu, aferu, što nisu bili pred razvodom? Što nisu temperamentniji, što se ponekad ne posvađaju, zašto ne opsuju? Zašto mi nešto nisu branili, pratili me, drali se zbog mog oblačenja? Nisu ni mogli. Bila sam tako fino dete. I zbog toga užasno nesrećna, jer sam mislila da sam nezanimljiva.

A onda je Asja usred noći došla do mene i sve je počelo da se menja. Moja nesigurnost je počela da nestaje, jer nešto se desilo njoj, nešto meni, i to nam je obema promenilo život.

Mama i tata su za vikend otišli na plac, i iako je subota večer, ja sam u kući. Sedim sa Tijanom, pijemo kafu i kukamo nad sudbinom usamljenih devojaka u kasnim dvadesetim, u Beogradu. Baš smo došle do zaključka da nas je sve više samih jer, pored toga što na jednog muškarca, u ovom gradu, dođu čak četiri žene, muškarci su postali totalno impotentni što zbog velike količine stresa, alkohola ili droga, što zbog velike nezainteresovanosti za bilo kakvo muvanje i startovanje.

Ako želimo da doživimo muvanje jednog srpskog mačo muškarca, onda moramo da odemo na neko mesto gde takvi i zalaze, ali treba da budemo spremne da će oni biti ili luđaci ili krimosi ili totalne seljačine koje nemaju pojma šta rade. Zna se gde takvi odlaze. Na splavove i mesta sa splavarskom atmosferom. A ta činjenica povlači za sobom i slušanje neslušljive muzike i takmičenje sa oskudno obučanim ženskim podmlatkom koji i ne traži sve ono što tražimo mi. Znači, šanse da se nađe muškarac, makar samo za seks, veoma su male. Uostalom, mi smo klasične udavače. Nećemo samo seks. Hoćemo i ljubav i nežnost i razumevanje. Hoćemo strpljenje i mnogo konstruktivnog razgovora. Ovi sa splavova to neće.

Ako poželimo da odemo na mesto gde se sluša muzika koju volimo, gde dolaze ljudi koje volimo i gde možemo da se upoznamo sa nekim pametnim, šarmantnim mladim intelektualcem, onda moramo biti spremne da se tako nešto uopšte neće dogoditi. Takozvana urbana ekipa, tačnije njen muški deo, postala je potpuno nezainteresovana za seks ili bilo kakvo zbližavanje sa suprotnim polom. Preživeli su toliko gadosti i stresnih situacija, toliko se dugo bore sa besparicom, da su postali beskrajno nesigurni u sebe i svoje iskonske muške potrebe. Kad spojimo nas nesigurne udavače i te nesigurne momke, nastaje katastrofa.

Tijana i ja smo taman viknule na sav glas:

„Hoćemo muškarce, nećemo vaše pare, samo nas startajte, priđite, trebate nam!” kad je neko pozvonio na interfon.

Pomislila sam da nas je čuo neki komšija i da je odlučio da prekine ovu agoniju beskonačne apstinencije, pa sam sa strahom i blamom podigla slušalicu.

„Milice, otvaraj!”, čuo se Asjin glas s druge strane.

Kad se popela, videla sam samo da joj je šminka razmazana oko očiju, ali da je, iako je izgledala kao da joj se upravo desilo nešto strašno, presrećna.

„Nikad nećete verovati šta mi se desilo!”

„Tebi? Šališ se... “ Tijanin sarkazam je uvek prisutan, ali tako je to sa Asjom. Uvek dođe sa pričom koja se ne dešava nikome na ovom svetu sem njoj. I kad to priča, sve ispada normalno, kao da se prinčevi na belim motorima pronalaze svaki čas.

„Milice, je l' se sećaš kada smo onomad išle na žurku na *Hua-Hua?*“, pita me Tijana i nastavlja: „Mislile smo da ćemo se provesti do jaja, a Asja je rekla da ne može da dođe jer je obećala onoj, kako se zove... “

„Vanja.”

„Da, Vanji, da će da izađe s njom.” „Nikad ne bih propustila tu žurku, ali ovo je, sećate se, bilo važno i, uostalom, trebalo je da dođem kasnije.”

Da, sećam se tačno i kada i gde nam je pričala jednu od svojih priča. Sedele smo sve tri jednog leta na Obilićevom vencu, u nekom od kafića. Ne sećam se u kom jer ih je toliko mnogo i ne zna se gde jedan počinje a drugi se završava. Jedva smo našle mesto i to zahvaljujući Dunji koju konobari zovu „snajka” jer se tada zabavljala sa nekim likom koji je tu bio inventar.

Bila je užasna gužva a Tijana je, sećam se, pizdela zbog nevaspitanih klinaca kojima su roditelji, kao nagradu što su iz sedmog pokušaja dobili dvojku iz biologije, kupili trotinete koje oni sad vozaču oko nas i tako značajno doprinose celom tom haosu.

„Odlepiću od ovih malih idiota”, govori Tijana gledajući ka njihovoj majci koju baš zabole da išta uradi povodom svoje dece.

„Vidi matoru, keve ti”, nadovezuje se Dunja, „izbacila silikone, kako je nije sramota? To je tako neukusno, ima sto godina... Uostalom, silikoni su totalno *passel* Ja one moje i dalje držim u fioci. Neću ih nikad staviti! Nikad!

„Znaš koliko ima godina?” ubacuje se i Asja „Trideset!”

„Čekaj, samo je tri godine starija od nas?” Dunja se sad ipak malo više okreće da vidi spodobu. „Kad je rodila ovu decu, sa četrnaest?”

Asja odlučuje da prosvetli ne samo Dunju, već sve tri.

„Ćerka joj je starija, ima dvanaest, znači sa osamnaest! Ona je udovica onog Srećka sa Zvezdare. Kad su ga ubili, odlepila je, odmah je ugradila silikone - u usta, u sise, u bulju... Tim ženama krimosa svane kad postanu udovice. Kao puštene s lanca, najzad mogu da rade sve što nisu smele kad su im muževi bili među živima. Ti mentoli se tako ožene njima kad imaju sedamnaest, osamnaest, odmah im naprave decu i drže ih u kući... “

„Otkud ti sve to znaš?” pitam je, ali nisam sigurna da želim da znam. Ipak, Asja nastavlja i priča koja sledi zvuči otprilike ovako:

Vanja, mlada glumica u pokušaju, pravog imena Valentina Trpković, zaljubila se u najboljeg druga muža svoje sestre, naduvane silikonske patke koja upravo sedi pored nas. Čovek je, međutim, oženjen i nije hteo da se petlja s klinkom. Ali odlepljene devojčice u Beogradu su opasne. Kad se one na nešto namerače, tome nema spasa. Tako je Valentina smislila plan u koji je sasvim slučajno upala i Asja. Naime, jedne večeri pozvala je Asju u *Underground*, gde je gostovao neki poznati francuski di-džej. Ona je, naravno, pristala jer

Dunja i ja smo htele na *Hua Hua*, koji Asja mrzi, ali mora ponekad da dođe zbog nas dve, a Tijana je tada baš spremala diplomski i danima nije izlazila iz kuće. Marko je bio ponovo u svojoj minus fazi, jer Asja ni tog meseca nije ostala u drugom stanju, i eto, Asja tako završava sa Vanjom.

Prvo je otišla kod svoje nove poznanice kući, tamo su pile krokan vino koje je Vanja dobila od sestre za rođendan, malo su duvale šit, koji je Vanja dobila od kolege sa klase, a onda su otišle u grad kolima koja je Asja dobila od dečka za godišnjicu. Na semaforu, u Dušanovoj, pored njih je stao jaguar.

**Vanjina ljubav, a da ona i ne zna da to jeste, odmah pored njih!**

Vozač spušta prozor i pozdravlja se s Asjom iz respekta prema Marku, ali gleda u Vanju i zove ih na piće. Posle pet minuta su već sedeli svi zajedno, sa gomilom nekih čudnih ljudi oko sebe, za deset su se napili, za petnaest je Vanja oblizivala penu od piva, kao što to radi i na reklami koju je upravo snimila. Posle dvadeset se Asja otreznila i odlučila da krene, za dvadeset pet kreću svi zajedno. Posle pola sata su svi već blizu Kalemegdana, ali Asja okreće svoja kola - da, na svu sreću, ipak je krenula svojim kolima - ka Vračaru. Posle trideset pet minuta ona je već na Terazijama, a Vanja i njena oženjena ljubav negde na putu za *Underground*.

Posle četrdeset minuta, Asja daljinskim otvara kapiju i kolima ulazi u dvorište Markove kuće, a Vanju i njenog nesuđenog obilazi stari mercedes iz devedeset treće godine, tamnosive boje. Posle četrdeset pet minuta, Asja ulazi u spavaću sobu i skida se dok na televiziji ide neki film u kom Amerikanci spašavaju lepu i poštenu novinarku iz kandži prljavih i zlih Srba, a Vanja već leži na pločniku u lokvi krvi dok u kolima, glave pognute ka volanu, leži mrtav otac dve devojčice, od dve i godinu dana.

Vanja je do dana današnjeg u komi, a Asja je sutradan, kad je pročitala novine i shvatila šta se desilo, na naše pitanje zašto nije došla na žurku i otkad zna spodobu sa silikonima, rekla:

„Eto, kako je znam. I smorila sam se, zato nisam došla. Što je dobro. Inače bih bila... “

Mrtva. Ali, tu reč Asja nikad ne izgovara.

„Šta ste vi radile?“

„Ma, ništa specijalno... Standardna ekipa, ‘davorike dajke’, kao svaki put.“

Kao i sada. Ovakvi razgovori su uobičajeni za Asju. I kad kaže da je srela ljubav svog života, morate joj verovati.

A tek da znate, sledeći put kad je otišla na splav i čekala nas dve, splav se zapalio.



**TIJANA I JA SMO USTALE U POLA DVANAEST I MUVALE SE** po kući kao dve prebijene kučke. Kao da smo bančile celu noć. Asja je najvrednija, kao i obično, već je oprala sve posuđe, raspremila krš od sinoć, otišla u pekaru, kupila jogurt i sve sa kafom i svežim kroasanima nestrpljivo nas čeka na terasi sa recima: „Danas ne možemo da gledamo u šolje, crveno je slovo.”

Sedimo tako na mojoj terasi koja gleda na Zagrebačku i ćutimo.

„I, kakav je bio?” pitam Asju.

„Nikakav. Nisam ih lepo videla... Sve nešto u daljini, kao da ih gubim... Nestaju... Odlaze... Neuhvatljivi su.” „Kako neuhvatljivi?”

„Je l' vas smaram ovim svojim...?”, pita nas, ali mi odmahujemo glavom. Tijana se naginje ka stolu i izgleda kao da će svaki čas da izvuče neki blokčić u kome će sve zapisati. Nije ni čudo kad bolje tumači snove od znakova u talogu kafe.

„Pa, svi smo se penjali na planinu. Jedino sam ja bila u podnožju, nekako sva uplašena. Planinaje bila sva u izmaglici, a oni su se penjali bez zastajkivanja, neumorno, pevajući. Ja sam ih teško pratila i na kraju su mi nestali iz vidokruga, samo sam im čula glasove. Naročito Anin glasić. Dečji, veseo. Počinjem da je zovem, ali ne вреди... Nestaju i glasovi u toj magli... Kratko je trajalo. Toliko kratko da je grozno.”

Opet sve tri ćutimo i gledamo na ulicu. Preko puta je natpis *Zadužbina Luke Ćelovića*. Levo je park, desno raskrsnica, na ulici ni žive duše.

Odjednom se ispod nas zaori glas:

„Gde ste, bre? Evo ih, najbolje ribe iz kraja, uživaju na terasi! Fali vam Dunja pa da budete u punom sastavu, a?”

Na pomen Dunje, Asja se trže. Već smo je zaboravile.

„Gde si, bre, Koki, mislila sam da si zbrisao”, govori mu Asja i naginje se preko terase, malo previše za moj mir, pa je vraćam nazad, vukući je za haljinu.

„Ja, zbrisao? Srećo, nisam ja toliko hrabar!”

„Gde ćeš? Dođi na kam...”

„Ne mogu sad, idem na pijacu da kupim kevi breskve. Nisam siguran da ih ima... Mada, nikad se ne zna, staklenici šljakaju i sad, a? Je l' vama treba nešto?”

„Ma, jok, samo furaj! Kako ti je mama?”

„Keva ko keva... Nije loše. Pita za tebe...”

„Pozdravi je puno...”

„I od nas!” dovikujemo Tijana i ja, a Kole odlazi do raskrsnice, skreće u Gavrila Principa i gubi nam se s vidika. Opet ćutimo.

U proleće devedeset devete, dok je bombardovanje bilo u punom jeku, sedeli smo svi kod Koleta, u stanu u Karađorđevoj, na četvrtom spratu. Iako je mlađi od nas jedno pet godina, po pravilu smo svake večeri sedeli kod njega. Kod njega možemo da se glupiramo, a što je najvažnije, skoro uvek je sam.

Mama mu je *high class* prostitutka. Ili je bila. Rodila ga je sa petnaest godina, a onda se sa sedamnaest udala za najbolju mušteriju, pokupila mu pare i čekala da umre. Isplatilo joj se jer je dobila stančugu na dva nivoa u Karađorđevoj, kuću u Kotoru i pežo iz osamdeset treće. Kad je muž umro, ništa joj više nije ostalo sem tog stana i Koleta, a pošto ništa drugo nije znala da radi, vratila se onome što zna, jer zamalo i kuću da proda i spiska pare. Bila je laf. Nije pila, nije se drogirala, nije se kockala. Vodila je Koleta na Madagaskar, pa u Sidnej. Zatim su napravili pauzu jer je završavao prvi razred, a zatim su otišli u Diznilend. Onda su se granice zatvorile, a Kole je sa deset godina počeo da se upoznaje sa maminim ljubavnicima, takozvanim prijateljima. Kad je porastao, saznao je ko su oni u stvari, ali je naučio da živi sa tim. Jedino što je Kole uvek morao da ide u neku školu autobusom, da izađe iz svog kraja. Nije hteo da rizikuje zajebavanje druge dece. Ipak su na Savamali svi znali šta se dešava.

A Jela, kako mu se zove mama, za vreme tog bombardovanja, skupljala nas je po ulici, dovodila kod njih kući i spremala nam tri vrste pita - od sira, mesa i zeljanicu. Od pića su tu uvek bili sokovi i vino. Nije nam davala da pijemo ništa drugo sem vina, čak ni koka-kolu. Tako smo preživeli bombardovanje. Najedeni, pijani i, naravno, zahvaljujući Kostu, Koletu, boga mi i naduvani.

Ali onda se Kole navukao. Na sve i svašta. Samo špric u ruke nikad nije uzeo.

„Bolje da odmah uzmem kevin pištolj u ruke i da pucam pravo u slepoočnicu, nego što ću špricom da ubrizgam nešto u sebe! bio je kategoričan. A najviše se pravdao:

„Jebiga, devedeset šeste nije bilo ni hleba u radnjama, ali je bilo džidže i eksera gde hoćeš! Mogli smo da je kupimo u školskom, u dvorištu, ispred dragstora... A i kesica marihuane je koštala kao i pljeska kod Mare, a eks je bio jeftiniji od dva piva u nekom fensi kafiću! Pa kako onda da ne probam... “

Svi smo tada duvali. I Tijana, koja je najveća strejtašica, i Dunja, koja je govorila da je trava za luzere i ja, koja sam tek tada i probala travu, iako sam se pravila da sam iskusna. Živa sam se usrala, ali ništa mi se nije desilo, ako se ne računa da sam sama pojela dve tepsije pite od zelja i bez blama otišla da tražim još.

I dok je Asja sedela u Markovom apartmanu od sto trideset kvadrata, u Monte Karlu, i kupala se u bazenu na terasi, mi smo bili u Karađorđevoj 68 slušali najnoviji album neprikosnovene Šer, duvali travu i posle, mrtvi gladni, jeli pitu zeljanicu. I naravno, slušali Koleta koji je odlučio da ode u Kambodžu kad se „sve ovo sa bombardovanjem završi“.

„Znate li vi da je heroin u Iranu jeftiniji od najjeftinije votke koja je prošvercovana iz Rusije! I tamo, čoveče, još uvek traje prohibicija. Iranci ne smeju da piju, ali se zato razbijaju od heroina, ha, ha, ha! Ali pravi raj je Kambodža, kad vam kažem! Tamo seljanke prodaju smotane džointe na pijaci, najnormalnije, kao ovde paprike! A u picerijama možeš da naručiš picu sa marihuanom i da biraš između srednje srećne' i 'jako srećne'. Totalno ludilo!”

„Čula sam da je užasno bolesna...” pita nas Asja za Koletovu mamu, ali Tijana i ja sležemo ramenima. Priča se da ju je izbo neki od ljubavnika u *Madžestiku*, da je jedva preživela. Priča se isto tako da je dobila rak, jer je stalno viđaju sa maramom na glavi. Ali priča sa i da je ušla u neku sektu, da je prestala sa kurvanjem i sve što ima dala vođi svoje nove vere.

„Ne znam... Koleta sve manje viđamo. Kao da su svi nestali iz kraja. Ti si se sad vratila, je l' da? Samo... Šta ćemo sa Dunjom?”

Tijana je direktna kao i uvek, međutim Asja se pravi kao da ništa nije čula, kao i uvek. Ljubi nas i ustaje:

„Uskoro će dva. Jeste li već zaboravile da će me zvati moj princ na belom motoru? Moram da idem.”

I tako je otišla kako je i došla.

Tijana i ja smo ostale na terasi i čekale da nas pozove. Vreme je sporo prolazilo, pa je i Tijana na kraju otišla. Rekla je da mora da se čuje sa tatom, pa je izjurila kao furija. Tijanin tata je posebna priča, ali o tome drugi put.

Ja sam ostala sama. Telefon mi nije zazvonio ceo božji dan. Ni fiksni ni mobilni. To je jedan od onih dana, mislim, kada stalno proveravaš da li telefon uopšte radi, dižeš slušalicu, vraćaš je na mesto, proveravaš je l' mobilni OK, da se nije baterija istrošila, pa čak i zoveš sam sebe da probiješ blokadu nezvanja, zoveš sebe sa fiksnog na mobilni i tako ukруг.

Onda shvatiš koliko ti je očajno potreban dečko.

Ali šta je tu je. Legla sam na krevet, uključila klimu i počela da čitam neku knjigu mladog, usamljenog muškarca koji piše o pronalasku „one prave”. Ako ništa drugo, bar ću saznati kako muškarci razmišljaju na tu temu. I da li razmišljaju?

Tijana je sama kao i ja i, mada u teškoj apstinenciji, odlučila je da se posveti samo poslu. Kao diplomirani arhitekta, sa čuvenim ocem, takođe arhitektom, brzo se zaposlila. Sad radi po ceo dan i noć. A ja? I ja sam diplomirala. Ali još uvek ne radim. Ja sam samo jedna dosadna pravica koja tu i tamo pomogne nešto svom ocu, ali to je nedovoljno. Osuđena sam da razmišljam po ceo dan. Da se preispitujem, analiziram sve moguće situacije do najsitnijih detalja, da padam u depresije i teške apatije. Teško je ostati normalan kad su ti drugarice sve, a one nemaju baš toliko vremena kao ti. Da, vreme je sve što imam. I mrzim ga.

Ali onda se desilo.

Čuo se strašan prasak sa ulice. Toliko jak da sam poskočila iz kreveta a knjiga usamljenog očajnika, koji očigledno nikad neće naći ribu i koji će zauvek pisati o tome, ispala mi je iz ruku i pala na pod.

Naravno, takav prasak je u mojoj silnoj dosadi zaslužio pažnju, pa sam odmah dotrčala do terase da vidim šta se dešava.

„Lakše, bre, ljudi! Lepo sam vam rekao da je teško! Da li je moguće da ne možemo da unesemo običan orman u zgradu a da ga ne polomimo, majku mu?”

Čovek koji izgovara ove reči podbočio se, zabacio glavu unazad i, dok je ispuštao veliki uzdah očaja zbog polomljenog ormana, pogledao je ka meni. Ogroman naboj testosterona dolazio je direktno ka mojoj terasi. Mislím: *Onesvestićeš se, Milice.*

Ali stojim kao ukopana i gledam u njegovu majicu mokru od znoja. On mi se onda nasmeši, pa i ja njemu. O, bože, kakav sam debil! Sigurno izgledam kao najveća jadnica! Zašto se uvek uspaničim kad vidim dobrog frajera?

„Dobar dan, komšinice!”

I umesto da ga pozdravim kao fina komšinica, ja pobegnem. Ima li na ovoj planeti šta jasnije od mene?

„JE L' SE ASJA JAVLJALA? PROŠLO JE ČETIRI. MENE NIJE zvala.”

„Nije ni mene. Čudno... “

„Ali, znaš ko me je zato zvao?”

„Ko?”

„Dunja.”

„Ne seri... “

„Kunem ti se. Kakva je to... Ona je... Ne znam šta da kažem.”

„Mene ne sme da zove.”

„Naravno da ne sme, ti si Asjina najbolja drugarica. Sa mnom ispipava teren... “

„Kako si rekla to najbolja'? Čini mi se malo ironično... “

„Čini ti se. Uglavnom, pričaću ti sve kad se vidimo. Je l' pijemo kafu?”

Čim spustim slušalicu, telefon ponovo zazvoni. Eto. Ćuti ceo dan, a sad je poludeo.

„Halo?”

„Miki, ja sam. Slušaj me, moraš nešto da mi uradiš... “ Asja.

„Zvučiš mi nervozno, šta se dešava?”

„Ne mogu sad da pričam, žurim, ali da znaš da će te zvati Marko, ako već nije. Nisi me videla, nisi me čula... Nemaš pojma gde sam, pravi se da si zabrinuta.”

„Je l' treba da budem?”

„Ma, jok! Idem da uzmem novi broj, mobilni mi je sinoć ostao sa stvarima u Košutnjaku. Kad sve završim, dolazim kod tebe, jesi li kod kuće?”

„Jesam, gde bih ja bila?”

„Miki, vidimo se brzo, ljubim te!”

„Ali... “

Spustila je.

„Zvrrr.”

Da li je moguće?

„Halo?” „Milice, ti si?” „Da, Marko, ja sam.”

„Je l' Asja možda tu? Mislim, verovatno jeste, samo što ćeš ti sada da kažeš da nije, pogađam?” „Ne.” „Šta ne?”

„Nije tu i ne znam gde je, stvarno. Mislila sam sad da ja tebe zovem da vidim jeste li zajedno... “

„Da, da... Sve si bolja, učiš od najboljih. Reci joj da su joj sve stvari kod mene. I torba i telefon i novčanik... I slike.”

„Pa, možeš da ih doneseš kod mene... “

„Nadaj se... Reci joj da ih ne vraćam dok me ne pozove!”

Tras!

Ljut je.

„Zvrrr.”

„Ma teraj se, bre...” „Milka, ja sam... “ Moj brat.

„Jebo te, zovem te već pola sata, s kim pričaš?” „Šta te briga.”

„E, jesu li došli keva i ćale?” „Nisu. Stižu tek večeras.” „Ima li šta za klop?”

„Nema. Gde si to? Čuje se neka užasna muzika... “

„Ne pitaj, pričaću ti kad dođem. Nećeš verovati, ali u Borči sam, ne, Ovči... Ma nemam pojma gde sam! Auto mi je odneo pauk a nemam para za taksi. Nisam znao da pauk šljaka po selima. Nemam pojma kako da se vratim u civilizaciju, svi ortaci mi se smeju. Je l' bi došla po mene sa Tijanom? Po svog malog bratića?”

„Ne pada mi na pamet! Ko ti je kriv kad se petljaš sa provincijom. Zar nije tvoje prvo pravilo da pitaš: Iz kog si kraja?’ Sad lepo ustani, izađi na ulicu i uđi u bus kao svaki normalan mladi čovek iz Ovče. Oseti malo atmosferu gradskog prevoza, pa mi ispričaj doživljaj kad dođeš! E, moram da idem, neko mi zvoni!”

Ovo nedeljno popodne neočekivano je postalo veoma aktivno. Nisam stigla ni da se istuširam, ni da operem kosu a posle četiri sata i dalje izgledam kao da sam tek ustala. Mislim, to je Tijana, pritiskam dugme na interfonu i otvaram ulazna vrata. Na stepeništu se čuju koraci, ali jači, teži. Kao muški. A za njima još jedni, lakši, ženski. Iz stana preko puta čuje se muzika koju normalan ljudski um ne može da stvori:

*...moja mala nema prednji zubi, kad me ljubi, jezikom me ubi...*

A, onda, odjednom i bez najave, ispred mene se pojavi onaj muškarac sa znojavom majicom. Doduše, majica više nije znojava, ali to je on, glavom i bradom.

Srce mi lupa kao trinaestogodišnjakinji koja se zaljubila u profesora fizičkog. Šta mi se dešava? Je l' moguće da se toliko uzбудim od pogleda na muško, zdravo, lepo, jako telo? Da!

„Ćao, ponovo”, izgovara on dok ja stojim na vratima svog stana u trenerci sa izvučenim kolenima, u majici na kojoj stoji ogromna mrlja od farbe, koja ne može da se skine ni posle deset pranja a koju nosim samo po kući, sa kosom koja je pokupljena odvratnom crvenom plastičnom štupaljkom i u papučama svog brata! Da, upala sam direktno u Marfijev zakon. Kad ti na vrata dođe najbolji frajer, moraš izgledati ovako. Ceo taj odvratan izgled pojačava i muzika koja se čuje u hodniku, a koju sluša moj komšija, izbeglica iz Doboja, i koja se sada, eto, i pojačava.

*...mogu da nas mrze dušmani odreda, al'Srbi su najjači, rekao mi deda...*

„Ova mu je omiljena, a?”

„Izgleda.”

„Mislio sam da sam se doselio u normalnu zgradu.” „Takve u Beogradu nema, veruj.” „Stojan.” „Milica.”

Neko ima ime gore i od mog. Najzad mala prednost od koje se trema smanjuje.

A onda je stigla i Tijana. Dok se penjala, odmerila ga je od glave do pete a iza njegovih leđa mi je odmah pokazala dignute palčeve koji sa facom koju je namestila znače „do jaja”, stala je pored nas i upoznala se s čovekom. Odmah je saznala sledeće:

Došao iz Praga. Bavi se privatnim biznisom. Uvozi toalet papir. Ima trideset i nešto godina i verenicu koja mu stiže za dva dana. Sad ide najbolji deo. Ona je manekenka. Radi u Milanu. Kupio je stan za njih dvoje od deda Rajka sa četvrtog sprata i planira da od potkrovlja napravi još jedan. Već kod rečenice da ima verenicu, i to kakvu, povukla sam se s recima: „Moram da završim nešto”, otišla u kuhinju i stavila vodu za kafu.

„Jebiga, svi imaju ribe manekenke!”

A onda opet telefon. Ovog puta mobilni.

„Halo?”

„Milka, ispred zgrade sam, siđi odmah i ponesi petsto dindži!”

„Ma, šta ti je? Čiji je ovo telefon?” „Taksistin, nemam kredit. Siđi, čovek čeka!”

Imam brata kretena. Uzeo je kola od ćaleta, izašao, smuvao se sa ribom iz prigradskog naselja, pauk mu je odneo kola, nema para za taksi, nema kredita, ali je ipak stigao pred kuću i sad me zove. E, sad bi trebalo da ga pustim da dobije batine od taksiste, zar ne?

Naravno da ne. Sestre uvek paze svoju mlađu braću. Čak i kad su takvi kreteni kao što je moj. Zato silazim, sve u svom izdanju *a la* „šugava sam i zaboje me”, jer verovatnoće da još jednom naletim na dobrog frajera takoreći nema.

Ali pogrešila sam. Postoji nešto mnogo gore od toga.

Sresti bivšeg dečka u takvom izdanju. I još ako je sa svojom novom devojkom, koja je, jebiga, prelepa, šta da vam kažem.

„Milice?”

„E, ćao, kako si? Izvini... Žurim...”

Na svu sreću, stvarno žurim. Dok sam plaćala taksisti i sa Bogdanom se vraćala ka zgradi, oni su već nestali. Vredelo je tih petsto dinara. Valjda me nisu dobro videli.

Tijana je već sedela uz kafu i pušila, a kada je videla Bogdana, osmeh joj se razvukao od uva do uva.

Stvarno ne znam šta moje drugarice vide u mom bratu, kad je takav skot prema ženama.

„Gde si, Tijana, šta ima?” prilazi joj i ljubi je u obraz a ona se sva topi. Moraću, mislim, da porazgovaram s njom o ovome. Smešno mi je kad vidim da se neko loži na mog brata, mada, priznajem, on ima neku čudnu moć što se tiče ženskog pola. Ja to stvarno ne mogu da shvatim.

„Bogdane, šta se dešava u svetu smorenih adolescenata?”

„Ne pitaj! Idem da nešto pojedem i dolazim da vam sve ispričam!”

„Jedva čekamo”, kažem ironično, ali znam da će nas nasmejati.

„Da ti ispričam brzo, pre nego što se Bogdan vrati! Zvala me je navodno da me pita kako je Kiki... Baš nju briga kako je moj pas! Rekla sam joj da prima injekcije, ali da će biti super, bla, bla, bla... Vidim, neće da prekine razgovor, kao gde je Milica, šta smo radile, a ja ćutim, ništa ne spominjem, samo odgovaram na pitanja. Kao, ništa, nigde, sve po starom... I kad je, valjda, shvatila da od mene na taj način ništa neće saznati, pita me je l' hoću na kafu, ali ja odgovaram da ne mogu jer treba da se vidim sa tobom. Bilo joj je neprijatno, osetila sam. Eto, to je sve. Ne znam... Zvaće me ponovo, sigurno!”

„Da... Evo ga Bogdan... “

Moj brat je seo. Uzdahnuo i počeo. Takav je on. Dramatika mora da prati svaku njegovu priču. I on uživa u tome. Za razliku od Asje, koja nije ni svesna da je nešto dramatično, on i te kako zna.

„Dakle, ribe su odlepile... “

„Je l'? A kako su to odlepile, majke ti?” pitam ga ja.

„Zagorele su pa samo napadaju”, namiguje Tijani a ja hoću da se isповraćam.

„A ti jadan, ne možeš da se odbraniš?” Ovo pitanje postavlja Tijana. Ali nije problem u pitanju nego u načinu na koje je postavljeno. Ona uživa, kao i on.

„Slušajte ovo. Sinoć smo otišli u grad. Bio je koncert u SKC-u, strava ekipa, i tu i ta mala... Odmah sam je snimio jer je bila sa nekim odvratnim pederom, koji me inače užasno podseća na Marka, onog Asjinog kretena, ako znate na šta mislim... Hteli smo da ga izmaltretiramo, al nismo zbog nje, kapirate? Odmah mi se nakačila, ali nije me smorila, nego mi se učini da je baš, ono, kao gotivna... Kao studira primenjenu, u hip-hop fazonu je, vidim prati ritam, ali ne pali se. I tako mic po mic, peder joj zapali, ona ostane sa nama. Jebiga, vidim baš se primila, kao spremna je na sve, smuvamo se bez problema i ja je lepo pitam hoćemo li kod mene. Ona kaže: 'Ma jok, ja sam sama...' Krenemo mi, ona me loži u kolima i tek kod Pančevačkog mosta shvatim da idemo u jebenu Ovcu. Ali, dobro, imam kola, vratiću se kad završim, je l' tako?”

„Završiš?”

„Ma, da, završim. Kad je kresnem, ispeglam, hopa-cupa...” „Jebiga, Bogdane je l' ima neka lepša reč?” „Roke-koke, kovanje, fircanje, opaljivanje...” „Prekini!”

„Aerobik? To je fino. Šalim se, bre, Milka! Elem, odemo mi u Ovčaru i jebeš mu sve, putuje se tamo cirka sat vremena. Mislio sam u sebi, ovo akanje mora da se isplati. I jeste. Sve je bilo super. Devojačka soba, kres na ćebet. dok me sa zida posmatra goblen sa motivom 'dete plače'. Čak sam i zaspao. I tu sam se zajebao! Ona odjednom vrišti: „Nose ti auto!” Ja istrčim napolje, sve u gaćama, svađam se sa murijašem, al' ne vredi! Odnose ga. Ona mi kaže, tek tada: 'Zaboravila sam da ti kažem da ne parkiraš tu... Tu živi jebeni radikal glavonja, mamu mu jebem!' I eto, to je sve. Ostao sam bez kola zbog seoskog drndanja.”

„Misliš, vođenja ljubavi sa devojkom iz predgrađa...”

„Da, to je produžena verzija seoskog drndanja... Ubiće me ćale! Odakle mi sto evrića za auto... Milka?”

„Ne gledaj me! Odakle mi pare?”



„Daću ti ja, Bogi, ali da mi vratiš do kraja meseca, važi?”

„Važi, Tijana, kraljice!” Šta ću, moram da pomognem seksualno aktivnom mladom muškarcu... Pričale smo o tome, Milice. Oni su retkost, moramo ih sačuvati... “

Bogdan je srećan i opet ljubi Tijanu. Ja, naravno, prevrćem očima.

„Idi sada da te ne gledam, molim te!”

„E, Milka, je l' ono malopre bio Vasa?”

„Kad si uspeo da ga snimiš?”

„Oko sokolovo, seko... Ajde, devojke, vidimo se kasnije, sav sam sjeban, idem da se odmorim. Osećam se ko govno na kiši.”

Tijana gleda za njim i vidim da bi se vrlo rado pridružila mom bratu u njegovom brlogu. Ja se zgražavam, jer soba mu je u haosu, posteljina nije menjao bar mesec dana a, koliko vidim, nije se ni istuširao od sinoćnje akcije. Zar smo toliko očajne kad ja odlepim na znojavog komšiju, a Tijana na mog „boli me kurac za sve” brata. Ili su žene toliko željne jednog sirovog muškarca koji miriše na životinju?

„Vasa, ha? Nisi mi rekla... “

„Nisam stigla. Sad sam ga srela ispred zgrade i to sa ribom boli glava. A vidi mene! Da li veruješ? Uostalom, zašto sad mislim na njega?”

„Zato što si ga videla sa devojkom. To je uvek tako. Još ako je sa dobrom ribom... Zvala bi ga?”

„Da. Ne. Ne znam... Ma, nervira me sve to. Ispada da frajere imaju samo manekenke i seljančure što kidišu! Gde smo tu mi?”

„Ko danas hoće obične devojke iz kraja? Za koga su one?” „Da, za koga?”

Upalila sam televizor. Upravo kreće Asjina serija koju svi pomno pratimo. Još tri epizode i gotovo. *Devojke iz kraja* će nestati zauvek.

ZALJUBILA SAM SE U MARKA ČIM SAM GA VIDELA. NEKA me mrzi ko hoće, ali tako je. Neke stvari čovek ne može da kontroliše. Pa ni zaljubljenost u dečka najbolje drugarice. Onaj kome se to nije desilo ne može da shvati ovo o čemu govorim.

Kad god bi ga Asja spomenula, meni bi srce stalo, kad bih na ulici videla auto kao njegov, ja bih se skamenila. Kad sam ih gledala zajedno, plakala sam iznutra, a kad bih ga videla u novinama, isekla bih sliku i lepila u svesku koju sam držala zaključanu u kutiji za nakit. Noćima i noćima sam razmišljala kako bi nam bilo da smo zajedno, a danju sam smišljala šta da mu kažem kad ga vidim, kako da ga impresioniram, kako da me primeti. I stalno sam mislila kako bi sve bilo potpuno savršeno samo da nema Asje. To njegovo nevino dečje lice... Te oči koje izgledaju tako tužno... Taj glas od koga se naježim... I ta hladnoća, ta bezosećajnost i ta užasna odbojnost koju je osećao prema meni samo su me privlačile.

Asja! Kako to nisi videla? Zašto je moralo da dođe do ovoga?

One godine kada sam se doselila u kraj, naletela sam na nju dok je trčala pored Save. Onda sam je sreća u dragstoru. Pa na parkingu. Tek četvrti put smo progovorile. I od tog trenutka zavolela sam je kao sestru. I to stariju.

Ne, ona nije starija. Ja sam. Ali ona mi je sve; u odnosu na nju sam kao mlađa sestra koja gleda svog idola.

Tada nisam ni znala da Marko postoji. Asja ga nikad nije ni spominjala. Ponašala se kao da nema dečka, kao da nema nikog na celom svetu. Pa i nije imala. Kad sam čula njenu priču, plakala sam, ali posle plakanja kao da je došlo neko osećanje moći. Ja nemam prava na to! Ipak, bilo je jače od mene. Ali ko sam ja da to kažem?

Onda se pojavio Marko. Došao je po nju kod mene. I ceo osećaj nadmoći pao je u vodu. Da, Asja, ti si najsrećnija osoba na svetu, a to i ne znaš. I nisam plakala zbog nje. Plakala sam zbog sebe.

Sebična sam? Zavidna? Mrzim je? Želim njen život?

To sigurno ne.

Jedne divne letnje večeri, dok su bombe padale na ovaj grad, sedeli smo Kole i ja kod njega u sobi. Uduvani smo. I upravo su se oglasile sirene, a mi smo umrli od smeha. Milica i Tijana su otišle kući jer je već tri ujutru, a nas dvoje sedimo na podu. Ispred nas je poluprazna, četvrta tacna sa pitom od mesa, a teta Jela stavlja u rernu pitu od jabuka s cimetom. Pitam se zašto odustaje od svoje ustaljene šeme - mesa, zelja i sira, a ona odgovara da su jabuke jedino što je pronašla na pijaci.

„Keva mi se tako smiruje. Znaš da ona nikad u životu nije popila alkohol, niti je uzela lek za smirenje?”

„Kako to?”

„Kunem ti se, istina živa... Ove pite je smiruju. Vidiš da je odlepila, ugojili smo se kao svinje! Nismo ni ovu pojeli, a već se peče sledeća. Ludilo!”

„Ćuti, Koki, i uživaj!”

„Uživam...”

„Ne kao Asja, ali nije nam loše... “ „Ah, Asja... Da li se javlja?”

„Pa, i ne baš... Valjda joj je glupo da zove i pita kako smo dok se brčka u bazenu usred Monte Karla. Znaš ono, kao: ‘Smorio me bazen ovde, falite mi, idem sad da utopim tugu u Nici ili u šoping u Parizu... Inače, kako je u Beogradu, je l’ vas mnogo bombarduju? Jebiga, najviše od svega bih volela da sam s vama, a ne ovde... Svako veče moram na neku žurku, još i ovaj festival u Kanu, ma ubi me život.’”

„Ljubomorna si do jaja!”

„Nisam... Samo, kako se njoj uvek dešavaju dobre stvari? Svi mi smo obični smrdljivi Srbi osuđeni na bombardovanje.” „Uduvana si, ne znaš šta pričaš... Ne bi se menjala sa njom!” „Istog trenu!”

„Pričaš gluposti, sa Asjom se niko ne bi menjao.”

„Šta ti je, ona ima sve! Glumica je, prelepa je, pametna a i kad ne radi, ima svoju kintu jer izdaje dva jebena stana u centru grada za osamsto maraka. Ima savršenog dečka koji je obožava i sigurno se nije ugojila kao stoka od pita... “

„Jebeš ti pare... “

„Ma daj, Koki, ne foliraj se...”

„Dunja, ne seri! Zar bi stvarno volela da zaradiš tih osamsto maraka na taj način... “

„Volela bih da imam stanove koje izdajem...”

„U jednom si ti, zaboravila si... I je l’ ga plaćaš ili te je drugarica pustila da se baškariš po centru za džabe?”

Posle tog razgovora krenula sam kući, sećam se da na ulici nije bilo žive duše. Čuli su se samo moji koraci dok sam prolazila Karađorđevom, a umesto tandrkanja tramvaja, čuo se samo nečiji plač. Došla sam do Asjine zgrade. Na drugom spratu, u njenom stanu, upaljeno je svetio. Kroz zavese se vide ljudski obrisi kako se šetaju dnevnom sobom. Ne spavaju. Neko se uduvao, neko napio, neko je progutao gomilu lekova za smirenje. Jedino što im je zajedničko jeste to što mogu da zaspe s osmehom na licu, kao deca. U Asjinom izdatom stanu, u Kraljevića Marka broj 1, muškarac i žena se kucaju nazdravljajući tankim čašama za šampanjac.

Šta je toliko lepo moglo da se desi u tri ujutru, dok avioni bombarderi preleću naš grad, nikad nisam saznala.

Sada, sa spakovanim koferima na podu, muzičkim uređajem, dve crno-bele slike Pariza, kutijom od via spiga cipela u kojoj su diskovi i nešto posuđa, usisivačem, peglom i dva ogromna fikusa u saksijama sedim poslednji put u Asjinom stanu u Kraljevića Marka 12. Ove stvari, to je sve. To je moj život.

Treba da nestanem do sutra.

Pre deset dana, kad je uhvatila Marka i mene, primila sam poruku od nje. *Nestani do ponedjeljka*, pisalo je. Kratko i jasno. Bez groznih reči, psovki, plakanja, bez onog „kako si mogla” i „zašto baš s njim”. Tada sam shvatila koliko sam zavisna od nje. Zahvaljujući njoj imala sam krov nad glavom, zahvaljujući njoj družila sam se sa devojkama iz kraja, zahvaljujući njenom prijatelju Jovanu dobila sam posao. Sad nemam stan, nemam drugarice, nemam posao.

Svi mislite: *Tako ti i treba! Pored svega stoje uradila za tebe, pored svega što je preživela, ti joj uradiš tako nešto! Kurvo sebična! Eto ti sad Marko!*

Tek, sad nemam ni Marka.

Znate li kako su izgledali naši sastanci?

Ja izlazim sa posla, stanem na raskrnicu, ali malo dalje, pored jedne trafike, i čekam. Kasnim jedno pet minuta i plašim se da Marko nije već otišao. Pušim na ulici i vrzmam se ukруг, kad eto ga. Za ovakve prilike vozi neki neupadljiv auto, da ga ne provale u onom čudu koje inače vozi. Stane uvek dva-tri metra dalje od mene, ja bacam cigaretu, gazim je i ulazim u auto.

„Imam sat vremena”, kaže dok iz zvučnika dopire neka njegova ljigavština.

Ne gleda me. Ja ćutim.

„Idemo na staro mesto.”

Ne znam da li je to pitanje ili konstatacija, ali kažem: „Idemo”.

Dode mi da ga izudaram, ali on onda pruži svoju ruku ka mojoj butini i ja odmah počinjem da drhtim. Pa da se vlašim. Tako Marko utiče na mene.

„Što si neraspoločena?”

„Nisam... Samo... Nikad ništa ne pričamo...” „E, jebiga! Ako će ovo da bude jedan od onih dana, bolje da se odmah rastanemo!”

„Zašto hoćeš da se osećam kao govno?” „Ako se tako osećaš, nećemo više da se viđamo.” „Tebi je svejedno... Kakav si to čovek, bre?” „Kakva si ti to žena?”

Bolje da ćutim. Na radiju puštaju neki hit iz osamdesetih. Marko voli takve hitove, ali ipak mu se izraz lica ne menja. Kao da je robot. Ne znam šta misli, šta oseća. Potpuno sam nemoćna. A onda mi kaže nešto i razjasni celu stvar.

„Sad ću nešto da ti kažem i više nikad da me nisi pitala ništa vezano za nas, Asju ili bilo šta što može da poremeti moju vezu sa tvojom drugaricom!”

Naglašava reči „tvojom drugaricom” a ja klimam glavom. Parkirao se ispred hotela, okrenuo se ka meni i gledajući me direktno u oči, nastavio:

„Asja će mi biti žena. Sa njom ću imati decu. Ona je savršena za mene. Mi smo idealan par. Glumica je, pametna je toliko da me to ponekad plaši, lepša je od bilo koje druge devojke u ovom jebenom gradu, uspešna je, ima stila... Njena majka je bila primabalerina, knjige njenog dede čitaju se za lektiru, na zidu u dnevnoj sobi ima slike vredne kao dva stana, a što je najvažnije, samo se ona, i nijedna druga, uklapa u moj život. Ja sam joj sve i tako će i ostati. Ona nema nikog sem mene, a ti, pogotovo ti, nećeš biti ta koja će sve

pokvariti. Ti ne možeš da joj priđeš ni do malog prsta. Došla si iz Smedereva, nisi završila nikakav fakultet, ne bi imala ni stan ni posao da nema Asje. Sve što imaš su tvoje biljke. I izgled. Ali u ovoj zemlji on ti ništa ne znači. Ima milion dobrih riba. Radiš već dve godine a nisi odmakla dalje od čitanja stanja na putevima. Shvataš li razliku?"

Naravno da sam shvatala. AH nije trebalo on da mi je objasni.

„Vozi me kući.”

„Ne. Uzmi pare za taksi i vozi se sama.”

Stajala sam tako na ulici sa trista dinara u rukama. Neki auto jurio mi je u susret. Zakoračila sam na ulicu. Tada sam prvi put u životu pomislila kako je lako ubiti se.

Ali nisam se ubila jer se pored mene opet pojavio Marko, otvorio prozor i uz svoj najlepši osmeh rekao:

„Hoćemo gore?"

Onda mi je pokazao i zlatnu kesu, koja je stajala na sedištu na kom sam sedela pre dva minuta, na kojoj je bila prikačena crvena ruža.

„Imam iznenađenje za tebe.”

Gore, u sobi, dobila sam divan, ljubičasti svileni donji veš. Obukla sam ga odmah.

Sad znam da je ljubičasta boja - boja samoubica.

Na satu je oko pola osam, a ja imam još manje od pola sata pre nego što moj brat dođe po mene i vrati me kući kod roditelja.

Mama će biti oduševljena što se vraćam. Tata će samo da me pogleda i kaže: „Jesam li ti rekao?"

Nisam uspela. Nisam završila fakultet zbog kog sam došla u Beograd, nisam se udala zbog čega sam došla u Beograd, nisam našla ni stalan posao zbog kog sam došla u Beograd. Ništa. Ja sam niko i ništa.

Na televiziji su već uveliko počele *Devojke iz kraja*.

Sedim na Asjinom trosedu, gledam Asju na Asjinom televizoru. Tako provodim poslednjih pola sata, dok potpuno ne nestanem iz njenog života. Jer sve ovo što se dešavalo proteklih nekoliko godina nije bio moj, bio je njen život.

„Ne mogu da ga izbacim iz glave, ne mogu!”

„Znam, ali sad je kasno, Jasna... Moraš da ideš dalje. Tako si sama htela, zar ne?"

„Znaš da ga volim... Kako da se pomirim sa tim da je on sada sa mojom najboljom drugaricom? Kako?"

„Da, ali ti siga ostavila, ti si mu rekla da je gotovo. On je sa njom od onog momenta kad je shvatio da se ti nećeš vratiti.”

„Znaš šta? Zakuni se da ovo nikome nećeš reći!”

„Kunem se.”

„Shvatila sam da ga volim tek kad je počeo da se vida s njom.”

*„Nisi, Jasna. Ti samo hoćeš da pobediš Mariju. Daje bilo koja druga u pitanju, ostavila bi ga na miru.“ „Mrzim je!“*

*„Nemoj tako. Pusti ih, neka budu srećni. Zaljubićeš se ponovo, Jasna.“*

*„Ne mogu da ih pustim, ne mogu. Znam da je on slab na mene. I sutra ću da ga zovem da se vidimo...“*

*„Potpuno si poludela...“*

Sad shvatam da je u Beogradu teško naći dečka, još teže udati se, a najteže to uraditi iz ljubavi. Mislim, imala sam ja frajera i frajera. Kad se samo setim svih!

Bio je tu prvo Goran sa nadimkom koji je sam sebi dao - Lav. E taj Lav je bio dugogodišnji šaner u nekoj skandinavskoj zemlji. I to poznat. Bio je toliko pun sebe, toliko zadovoljan svojim životom i imao toliko samopouzdanja da bi čovek pomislio kako je upravo nominovan za Nobela. Kad ono, čovek živi na Karaburmi, a da zlo bude veće sa - tatom! Ej, rođače, jesi li ti, bre, normalan! Imaš trideset i kusur godina, voziš besna kola, ufurao si se u armanija od glave do pete a živiš sa taticom u radničkom naselju!

Onda je na red došao Boca. Fudbaler. Ali ne u usponu, već u popriličnom padu. Doduše, nešto je uspevao da zaradi, ali sve bi to vrlo brzo propio i profučkao. Živi, za razliku od svog prethodnika, sam i to u lepoj kući na Zvezdari, ali, čoveče, to je jedini muškarac na svetu pored koga sam legla gola golcijata a on zaspao. I to kad sam prvi put došla kod njega. Šta ću, obukla sam se, iako me je mrzelo do jaja, preskočila kapiju koju je mentol zaključao i ušla u taksu gde me je čekao zgranuti vozač.

Videla sam se s njim još nekoliko puta, ali uvek se veče završavalo slično. Ili je bio previše pijan da bilo šta uradi ili je bio previše umoran da posao i završi. Prilično poražavajuće za jednog sportistu, pa makar on bio i fudbaler iz druge lige. Sve što smo nas dvoje imali bio je jedan iznenađujuće dobar oralni seks i to je sve.

E, onda je stigao još jedan Goran. To je bilo čudo! Divan dečko, pažljiv, pametan, sladak Bogat do izbezumljenja. Malo nizak za moj ukus, ali sa tolikim parama visina je, verujite, najmanji problem. Izlazili smo mesecima, vodio me je na divna mesta, kupovao poklončiće, ne preskupe da bi se pokazao, ni glupave da mi se smuču. Pričali smo telefonom satima, slušali muziku preko telefona i išli u bioskop kao normalni parovi. Ali do seksa nikako da dođe.

Dobro, pomislila sam, možda mu je glupo da me vodi kući, ipak je tek raskinuo sa dugogodišnjom devojkom, znam kako je to u maloj sredini. Međutim, dani su prolazili, a i dalje ništa. OK, mislila sam, ipak je on iz tamo neke Pazove, mora da pripremi roditelje, da preispita sebe jer teško je u današnje vreme verovati ženama, kada ima toliko sponzoruša. Pomislila sam, čak, da možda želi da me zaprosi? Tada sam, čini mi se, bila najbliža udaji. Ali i dalje ništa.

Onda sam počela da zovem kod mene. Uvek je nalazio neki izgovor da ne dođe. I onda kad sam mu rekla da bih stvarno volela da vodim ljubav sa njim, da počinjem da osećam nešto više, da mi ni sa kim nije bilo tako lepo, bla, bla, bla, više nije imao kud. Odveo me je jedne večeri kod njega u selo da mi pokaže svoju fabriku. Popeli smo se u kancelariju, ja

sam se skinula i ostala samo u halterima i tangama i, dok su ispod nas radnici šljakali treću smenu, dok su se na traci vrtele plastične činije, čaše i kofe, ja sam doživela nešto što se teško može nazvati polnim odnosom iz prostog razloga što ništa nisam ni osetila!

Pomislila sam da sam ja problem, požalila se Asji i ona me je uverila da probam sve ponovo, ali da ne budem pijana. I probala sam. Trezna da treznija nisam mogla biti. Ali problem nisam bila ja. Problem je ležao između njegovih nogu. Odmah mi je bilo jasno zašto smo na taj seks čekali toliko dugo. To što sam videla bilo je tako malo i jedno da sam odmah poželela da se udam za njega iz sažaljenja. Ali to sam pomislila samo na momenat. Ne bih mogla da živim sa tim. Nikad. Čak ni ja, majke mi. Tako mi je izmakla udaja zbog proklete malecke piše!

Posle tog nesrećnog slučaja stvarno sam počela da gubim nadu jer su se redom pojavljivali neki bezveznjakovići. Od svih bezveznjakovića lično najviše mrzim onu vrstu naloženih na sebe. To su oni što poziraju do besvesti i najradije bi kresnuli sami sebe da mogu. Mislim da to na neki način i rade, jer kad devojka ode u krevet sa takvim tipom, može da očekuje sledeće stvari. Kao prvo, u gajbi ima ogledala i tamo gde misliš da ogledalo nikako ne može da se stavi. Pogotovo u spavaćoj sobi. Kao drugo, sigurno ima skrivenu kameru da snimi svoju jebačinu, i kao treće, uvek će te pitati da li si videla kurac lepši od njegovog. Znaite ono: „Vidi kakav je, uh koliki je, jesi li nekad ovako nešto doživela?” Strašno.

Kad sam, eto, pomislila da sam osuđena na sve idiote ovog sveta, pojavio se Vlada. Bio je savršen. Na trenutak sam prestala da mislim i na Marka. Lep, zgodan, obrazovan, uspešan. Na putu da postane ministar. To je jedini muškarac koji me je odveo svojoj kući a na stolu u trpezariji bili su buket belih ruža i upaljene svece. Rekao mi je da se raskomotim, sipao mi aperitiv i otišao u kuhinju da, kako je rekao, proveru šta je sa večerom i da servira salatu. Ja sam sela, pijuckala svoj bejlis, a on se vrlo brzo pojavio sa ogromnom činijom u kojoj su bili brokoli i karfiol u sosu od jogurta, u jednoj ruci, i salatam od lignji i đumbira u drugoj. Objasnio mi je da obožava povrće i da se nada da nemam ništa protiv jedne lagane večere. Sto je bio postavljen jednostavno ali elegantno. Odmah mi je objasnio da je taj stolnjak ispleten od japanskog pelira. Pustio je Sinatru.

Pomislila sam, sećam se, kako bih se odmah skinula, polila ga vinom i celog oblizala zbog ovakvog ugođaja i da bi se muškarci, kad bi znali da žene ovako reaguju na stvari kao što su salate, stolnjaci i ruže, odmah bacili na kuvare i kupovinu mirišljavih sveca.

Kad se večera završila, seli smo na trosed i nastavili da pijemo vino. On mi je mirisao kosu i šaputao kako imam najlepšu kožu na svetu. Ja sam počela da ga ljubim, da se skidam, on je spustio i svoju i svoju čašu na pod, obgrlio me snažno ali nežno i započeo jedan strastven seks.

Ali.

Da, i u ovoj priči ima „ali”. Jer, u momentu kad smo oboje bili u ekstazi i zajedno počeli da svršavamo, on je kao grom iz vedra neba viknuo:

„Pljuni me!”

Nisam odmah razumela, mislila sam da mi se od uzbuđenja pričinjava, ali on je to ponovio još jače: „Pljuni me!!!”

Znači, tu je caka. Pa, da, nisam ja te sreće. Ali pljunula sam ga posred te znojave face i to sa uživanjem. Jebeš ti i večeru i muziku i svece kad ja moram, brate mili, da te pljunem da bi svršio.

Uzdahnula sam onako za sebe i, dok je on ležao onesvešćen od uživanja što od kresanja, što od pljuvačine, ja sam nestala brzinom svetlosti. Što je najgore, čovek je sada stvarno ministar, a mi ga zovemo ministar „pljuni me”.

Ipak, naučila sam šta je pelir i kakva je muzika koju vole mladi intelektualci sa parama.

Asja mi je stalno govorila da se posvetim fakultetu, da batalim frajere i da će onaj pravi doći kad se najmanje budem nadala. Kakva užasna fraza! Ja se i jesam posvećivala fakultetu, ali samo u trenucima kada nisam imala nikog pored sebe. Međutim, čim se pojavi neki tip, potencijalni budući muž, sa svojim slatkim recima, ja batalim učenje. I tako ukруг, dok nisam potpuno odustala. U krajnjem slučaju, da li je ovoj zemlji stvarno potreban još jedan nezadovoljan ekonomista?

Imala sam ozbiljnu vezu. Svog ličnog skota koji me je vodio na Kubu, u Grčku, na Kipar i u sve ostale zemlje za koje nam nije potrebna viza. Dobila sam auto od njega, ali čim smo raskinuli, nestao je i auto. Bio je tu samo za korišćenje. Nije ni skot blesav. Skotovi su u principu promućurni, mamicu im njihovu.

Tako sam ja sve vreme bila zaljubljena u Marka i u celu priču o njemu. A najgore je bilo kad bih ostala sama i shvatila da nijedan nije kao on. U neprestanom traženju, samo sam sebi stvarala sve veću agoniju, a sve se više zaljubljivala u dečka svoje drugarice. Ili sam samo htela delić onoga što oni imaju?

Gasim televizor. Ustajem i izbacujem sve svoje stvari u hodnik. Zaključavam vrata, spuštam se liftom. U prizemlju ubacujem ključeve u poštansko sanduče na kom stoji broj 24 i, kad izađem iz zgrade, dižem pogled ka sedmom spratu da još jednom vidim terasu na kojoj sam sedela svih ovih godina.

Trešnja ispred zgrade je procvetala, beli se i izgleda predivno u celom tom sivilu koje je okružuje. Manakovu kuću farbaju po milioniti put jer se fan fudbalskog kluba iz Dubočice potpisao duž cele desne fasade.

Moj brat je stigao i već uzima moje stvari koje treba da ubaci u svoje službeno vozilo MUP-a, a ja se još jednom okrećem ka trešnji.

Pada mi na pamet kako neću biti tu kad trešnja rodi a Cigani iz kraja se popnu na nju i pevajući pojedu te slatke crvene plodove.

Dok se spuštamo ulicom, ugledam nešto što mi odmah izbriše iz glave i trešnje i Cigane, nešto što me vrati u stvarnost. „Bato, moram da izađem, važno je, nešto sam zaboravila!” „Šta si sad zaboravila? Ja moram da idem, nemam vremena za gubljenje, Dunja!”

„Znam, znam, idi ti kod mame i tate, doći ću ja... Samo nešto da završim, važi?”



I dok moj brat, u svojim službenim kolima, odlazi kod naših roditelja u Smederevo, odnoseći u gepeku moje stvari a na zadnjem sedištu i dva fikusa koja se klate, ja ulećem u Tijaninu zgradu, štekujem se u ulazu i gledam šta se sad dešava.

Ono što vidim daje mi nadu da će se možda ipak sve dobro završiti.

# TIJANA

*Samo je Beograd u našoj državi zaista svetski. Žar je on davno. Sve su mogućnosti pred njim. Sve je već video i ničega nema da se boji. Topal je toliko da su pred njim drugi smešni i nadmeni.*

MILOŠ CRNJANSKI

U UTORAK SAM PONOVO VIDELA SAMOUBICU. TO JE BIO četvrti ovog meseca. I opet muškarac. I opet skok s mosta. Ne u vodu, već direktno na asfalt.

Žene uvek skaču u Savu. Nisam dosad videla nijednu da leži mrtva na ulici. Verovatno se, na neki morbidan način, dok se bacaju, nadaju da će ih neko spasti. Sa betonom nema spasa.

I sa samoubistvom su muškarci odlučniji. Oni ne ostavljaju nikakvu mogućnost za spas. I zato, kad vidim krv na pločniku, ispod mosta, znam da je skočio muškarac.

Ali u utorak je sve bilo drugačije. Tada sam videla baš sve. I kako se šeta po mostu, kako se vrzma pored ograde, pa gleda levo-desno, a onda na ogradu diže jednu, pa drugu nogu.

Dok sam uhvatila Kikija, potrčala prema vatrogasnom brodu da im kažem šta se dešava, već je skočio. Videla sam kako pada i udara o tle. Vrisnula sam i pokrila lice rukama i pomislila kako je zvuk udarca ljudskog tela o beton isti kao kad ti mesar baci teletinu na tas. Meso je meso.

Vatrogasci su istrčali sa broda a ja sam potrčala s Kikijem preko pruge. Nisam ni gledala kuda idem, pa se i on, jadnik, nabio na popino prase i evo završio sa antibioticima i zavojem.

Od tog utorka osećam se kao da sve sanjam. Samoubica mi se vraća u misli, a ono što najbolje vidim jeste njegova jakna tamnozeleno boje kako se pri padu zbog otpora vazduha naduvava i u jednom kratkom momentu izgleda kao mini-padobran.

Nikome nisam ispričala šta se desilo, još uvek prevrćem po glavi ceo događaj i postavljam sebi ono glupo ali neizbežno pitanje koje glasi: da li sam mogla nešto da uradim da sve to sprečim?

Mislim da sam mogla bar da viknem.

Zato se, kad sam u svom ulazu ugledala Dunju kako se trese, nisam ponela prema njoj kao prema „odbačenoj”, iako je to možda zaslužila, već sam je povelala kod sebe. Ionako mi je dan bio loš. Čula sam se sa tatom. Mislila na samoubicu.

Trebalo mi je društvo nekoga ko se oseća gore nego ja. To je ponekad jedini lek.

„Dunja, ja poznajem očaj. Ako ga prigušiš, hrani se sam sobom, kao rak. Bolje bi ti bilo da pustiš glas i počneš da plačeš kao žena!”

Dok je Dunja plakala, ja sam otvorila terasu i bacila pogled na Asjin stan. Sve je bilo zatvoreno. Roletne su bile spuštene na svim prozorima. Nije bila tu.

„Ja tog idiota i dalje volim, sad bar smem to da kažem. Znam da nikad nećemo biti zajedno, ali i za to me baš briga, kad sam nju izgubila...”

Znam tačno šta da joj kažem, ali ne mogu. Dunja je zavisnik od Asje. Asja je matica. Oko nje se sve vrti. Bar u Dunjinom svetlu. Dunja je samo devojkica koja misli da će je zavoleti svi sa kojima se kresne.

Trebalo je odavno da joj kažem da je Asja jedna sasvim obična devojka, s tom razlikom što nju celog života svi spašavaju. A to je gore od bilo čega što može da ti se dogodi. Jer da joj se nije desilo to što joj se desilo, verovatno bi sad ona bila tamo neka Dunja koja rida za najboljom drugaricom.

Ali takve stvari se ne govore. Ako ih izgovoriš, gubiš i ovo malo što imaš. Jednu drugaricu, jednog komšiju, prvu ljubav. I još neke stvari do kojih ti je stalo.

Sećaš li se, Dunja, onog leta kada smo sve četiri bile na pristaništu u šortsevima. Ne, ja ne nosim šortseve. Ja sam u letnjoj haljini na bretele. Nijedna od nas nije nosila brushalter, a ti nisi imala ni gaćice. Rekla si da si zaboravila da ih obučeš. Meni dan-danas nije jasno kako se takve stvari zaboravljaju. Sedele smo ispod mosta i čekale da Kiki izađe iz Save.

Ne govorim sve ovo Dunji, sećam se svega nekako za sebe, jer tada smo možda bile najbližije. Postojao je privid pravog drugarstva.

Asja je ponavljala „blago Kikiju”, a Milica se pitala kako to da su Cigani tako otporni na prljavštinu. Dunja je bila ozbiljna u nameri da makar pokvasi noge, a ja sam joj rekla da siđe do reke, da je Kenan čeka u vodi.

Kiki je dotrčao, osvežen i srećan, stao tačno ispred nas i protresao se svom snagom. Zatim ponosnim kasom kreće ispred nas, staje pred prugom i okreće se ka meni. Čeka znak. Ja gledam nalevo, da vidim da li je rampa podignuta, što znači da voza u blizini nema, i dajem mu znak da je put slobodan. On prelazi prugu, nas četiri se vučemo za njim i svi zajedno stajemo na raskrsnici. Kolona kamiona nikako da prođe.

„Niko da stane...”

„Šta trubite, seljačine?”

„Evo, krećemo posle one cisterne...”

„Ne!”

„Pazi!”

Kabriolet, BMW plave boje, projurio je pored nas. Put je slobodan, sada, ali sve četiri gledamo za njim. Osećamo neku čudnu energiju. Vozač je bila žena. Plavuša. Kad je projurila, ostavila je zvuk Madone za sobom, a ja sam poželela da sam na njenom mestu. Dunja me je preduhitrila:

„Kad bih ja imala ovakav auto...”

„To je Lena... “

„Ona Lena?”

„Zar se nije udala, otputovala, rodila neku decu?” „Nisam je videla sto godina... “

„Nije se udala. Videla sam je na premijeri pre neki dan.”

„Ona je matica... “ „Matica?”

„Pa da, znaš, u svakom ženskom društvu imaš jednu maticu. To je kao piramida. Na vrhu je matica, a pored nje je jedna koja hoće da bude kao ona i jedna koja se šlihta. I obe je mrze, ali žele njen život.”

Sve tri me gledaju i ćute. Valjda su tada prvi put počele da razmišljaju koja je koja u našem društvu.

„Tijana, super si to smislila, ali ja bih ipak onakav auto.”

„Šta će ti?”

„Pa da vas provozam...”

Nikad više nismo spominjali moju teoriju o matici, a sve vrlo dobro znamo koja je koja.

„Videla sam je s nekim frajerom na motoru! Poljubili su se! Šta se, jebiga, dešava?”

„Vidi kako je lepo veče, hajde da izađemo!”

Vodim Dunju na terasu. Gledamo u Beogradsku zadrugu. Ta građevina je i zaslužna, pored mog tate, što sam zavolela arhitekturu. Ima reprezentativan izgled i za tadašnju 1905. godinu građena je najmodernijim materijalom. Upotrebili su beton a fasadu obložili veštačkim kamenom! Retko koja zgrada ima tako bogato ukrašenu fasadu, a i proporcije su joj gotovo savršene. Za mene, to je najlepša građevina u Beogradu!

Kao i hotel *Bristol* koji je podignut odmah pored nje. Koliko stvari mogu da ispričam!

Živim u Karađorđevoj 61. To je bila Vučina kuća na Savi, sagrađena 1908. Tačno preko puta mene je Asjina zgrada. Gledamo jedna drugoj u prozore. Drugi stan joj je na vrhu ulice, ali kad je u kraju, uvek je u stanu na dnu ulice. To je kuća Luke Čelovića, sagrađena 1903. godine, u stilu akademizma, za poznatog beogradskog trgovca...

„Šta ti je, Tijana?”

Učinilo mi se da razmišljam o svemu ovom. Toliko sam se zanela da sam počela da izgovaram rečenice naglas.

„Manakova kuća je nekad bila kafana, kasnije i pošta...”

„Zašto mi sve to govoriš? Ionako se osećam dovoljno loše što idem iz kraja.”

„Ideš iz kraja? Pa, ovo je tvoj kraj... A Asjin stan nije jedini na svetu, zar ne?”

Moj TATA JE OTIŠAO PRE TAČNO PETNAEST GODINA. JEDNOG dana se spakovao i rekao da ide na vikend na Rajac, u staru kuću babe i dede. Tamo godinama niko nije živeo, sve se raspadalo i mama se obradovala što će moj tata, inače najcjenjeniji mladi arhitekta Srbije, najzad obnoviti imanje svojih predaka.

Ali nikad se nije vratio.

Nemojte misliti da smo bili neka užasna porodica sa gomilom problema. Mučilo nas je milion stvari, kao i mnoge u to vreme. Mama mi je bila lepotica i radila je kod njega u birou kao sekretarica. Ja sam bila najbolji đak, najbolja devojčica, najtalentovanija u *Kolibrima*, simpatična debeljuca sa velikom dioptrijom i predsednica odeljenjske zajednice. Bili smo srećni. Ili se bar meni iz te dečje perspektive tako činilo.

Godinama kasnije, kad smo već znale da se tata sa planine neće vratiti, kad smo saznale da uzgaja stoku i gaji povrće, da prodaje sir na lokalnoj pijaci, pitale smo se, svaka za sebe, mama i ja, šta ga je nateralo da odbaci svoj posao, svoju ženu, svoju ćerku, svoj grad koji je toliko voleo i ode u divljinu.

Nisam ga uopšte videla punih pet godina, ali mama je povremeno odlazila kod njega. S jednog od tih odlazaka vratila se trudna, pa sam ja sa osamnaest godina dobila sestru. Mislila sam da će se tata tada sigurno vratiti, ali nije.

Trebalo je da prođe još nekoliko godina pa da počnem da shvatam šta se u stvari desilo. Čitala sam knjige o tome, gledala filmove. Pokušala sam da proniknem u dušu muškaraca koji su odlepili sa svojih četrdesetak godina, napustili sve što su ikada voleli, napravili par idiotluka, pobjegli, nestali i sakrili se. U svim tim knjigama je i moj tata. Samo su varijacije na temu drugačije.

Ipak, moj tata nije otišao od kuće i spandao se sa nekom problematičnom kurvicom, nije živeo po hotelima, nije živeo u šumi, u šatoru sa najboljim prijateljem losom. On je samo otišao u selo, sredio imanje, kupio domaće životinje, zasadio krompir, pasulj, luk i svojoj ostavljenoj porodici povremeno slao zaklane piliće i jaja.

Tata i ja smo prvi put pričali o tome pre dve godine. Tada sam već digla ruke od svega. Rekao je:

„Otišao sam da bi ti mogla da živiš.”

E, jebiga, tata! Ipak si mi trebao u tom životu!

„Ja ne volim ljude”, rekao je.

„Dobro, bolje je onda što si pobjegao, samo što sam uvek mislila da ćeš se bar javiti...”

„Nisam ja brinuo za tebe. Ti si kao ja, razumećeš sve. A i dobila si moje pismo, zar ne?”  
Da, dobila sam pismo.

Zgužvalo se jadno i samo što se nije raspalo od svih tih čitanja i nošenja. Nikad se nisam odvojila od tog pisma. Stoji presavijeno u mom novčaniku već četrnaest godina.

Pročitala sam ga bilion puta, držala ga i mirisala, pokušavajući da otkrijem tatin miris na njemu. I sada ponekad, kad sam sama, izvadim to tatino pismo i samo ga gledam. Nekad sam pričala sa pismom. Govorila sam mu sve stvari koje su značajne za moj bedni život, kao da razgovaram sa tatom. Dosta patetično, rekli biste. Ali šta ću, za mene je komad papira moj tata.

Kad bih izgubila to svoje pismo... Ne, ne mogu ni da pomislim na tako nešto.

Zato, kad sam čula zvono na vratima i kad su Asja i Milica uplakane uletele pravo u sobu sa recima „onaj kreten neće da vrati slike”, znala sam šta to znači.

Ja imam svoje pismo, a Asja ima svoje slike.

Stajale smo tako sve četiri i gledale se.

Kao za baksuz, neko je na radiju pevušio:

*...Just the two of us, we can make it if we try, just the two of us, you and I...*

Dunja je sigurno mislila na Asju. Ili na Marka.

Milica na svog novog komšiju. Možda i na Vasu.

Asja... Ne znam, Asja je mogla da misli na mnogo njih.

A ja? Ja sam mislila na Kikija, na tatu i... na Bogdana. „Gde je Kiki”, upita neko.

„Leži... U utorak je naleteo na popino prase. Noga mu je još u zavoju.”

„Čudno je kad dođemo kod tebe, a on se ne pojavi...”

Kiki moj, trebalo je da se sjebeš da bismo nas četiri mogle da sedimo i da se pravimo da smo u kurcu zbog tebe.

Ali ne može tako. Ne dam im da se prave lude.

„Dobro, sad kad smo sve četiri ovde, mislim da bi trebalo da razgovaramo kao odrasle, pametne, samosvesne i hrabre žene.”

„Joj, Tijana, kad kažeš tako, sve postaje mnogo dramatičnije nego što jeste.” „Pa zar nije?”

„Nije. Sve je jasno. Ovakve stvari stalno se dešavaju nekim drugim ljudima. Gledamo svi onu moju tupavu seriju, zar ne? E pa, ja neću da imam seriju od svog života. Znam šta hoću i šta neću. Hoćete prvo ja? Neću da pričam sa Dunjom jer mislim da nemam šta pametno da joj kažem niti šta pametno da čujem. I da znaš, čovek koga sad uopšte ne podnosim jeste Marko, a kad vidim tebe, Dunja, kao da gledam njega. Sve što želim su moje slike, ne znam kako ću da ih dobijem, jer me Marko sad ucenjuje... Ali kad malo bolje razmislim, to i liči na njega. Užasno sam besna i ne želim da vas opterećujem time. Idem kući da smislim kako da vratim slike a da ne vidim tog idiota!”

Kad je završila, samo je ustala i otišla. Kao i obično, rekla je šta ona hoće a nije saslušala nijednu od nas. I kao i obično, nijedna od nas nije na to ništa rekla, jer i dalje mislimo da je ona u pravu. Međutim, kad znate o kojim je slikama reč, morate samo da ćutite.

Prva je crno-bela slika iz osamdesetih godina na kojoj su dve zagrljene devojkice pored nekog borića. U majicama su, šortsevima i jedna je zagrlila drugu. Jedna devojkica drži

lizalicu u ruci, druga ju je baš prinela ustima i kao da čeka da se slikanje što pre završi pa da oseti taj divan ukus jagode.

Druga je iz nekih sedamdesetih godina prošlog veka. Dvoje mladih hipika guraju stari bicikl preko Brankovog mosta. Devojka je zapanjujuće lepa. Malo je nakrivila glavu i smeje se. U dugoj cvetnoj haljini je i japankama. Muškarac ima dugu kosu, ali lice mu se ne vidi baš najbolje jer gleda devojku pored sebe. Iz njegovog profila izbija neka neverovatna energija. Ne, to nije energija. To je ljubav. Nikad nisam videla tako zaljubljen pogled kao na toj slici gde su Asjini mama i tata.

I na kraju, još jedna slika. Iz ranih šezdesetih. Žena sa pundom i bisernim mindušama sedi na brodu, a u njenom krilu je devojčica sa belom masnicom u kosi. Kao da gledam Asju sa ćerkom. Nije, samo neverovatno liče. To je njena baka sa svojom ćerkom Janom. Sede na tom brodu i gledaju ka pučini.

„Moramo da joj vratimo slike.”

„Ja ću to da završim”, kaže Dunja, ustaje i odlazi, a svi znamo kuda.



ASJA I JA IMAMO TAJNU. TA TAJNA POSTOJI VEĆ JAKO DUGO i zbog nje nikad nismo postale bliske. I Milica i Asja imaju tajnu, ali Milici je oduvek bio potreban neko kao što je Asja da bi se osećala posebnom na bilo koji način, pa makar to značilo samo da ima posebnu drugaricu. Nikad to nisam mogla da shvatim.

Ja sam kao mala bila opsednuta Asjom. Kad god sam mogla, stajala sam kod prozora u svojoj sobi, u potpunom mraku, i krišom je gledala. Da, mala, debela devojčica sa svojim ružnim naočarima, koja je upravo završila domaći iz matematike, spremila referat iz biologije i sastav iz srpskog na temu *Prolećeje stiglo u moj grad*, pogasila je sva svetla i, dok joj mama sedi u dnevnom boravku i gleda *Bolji život*, ona sedi iza svoje zavese boje kajsije i gleda u sobu svoje komšinice Asje.

Nismo išle u istu školu. Ona je išla u „Braću Ribar“, ja u „Isidoru“, ali smo se znale jer smo u istoj ulici, zgrada preko puta zgrade.

To moje posmatranje trajalo je godinama. Prvo sam je gledala dok s mamom, tatom i sestrom igra uz pesmu *Džuli*, trči po kući sa barbikom koju je upravo ošišala, lepi sličice u album, pobeđuje u tablicu, pravi se da uči a u stvari čita *Beskrajnu priču*. Zatim kako leži u krevetu sa sestrom dok im tata priča priče a ujutru njih dve sede ispred ogledala dok ih mama češlja. Uvek sam znala koja je koja, iako su identične bliznakinje. Asja je bila za nijansu viša i za nijansu mršavija, imala je drugačiji razdeljak, a posle letovanja kosa joj je bila za nijansu svetlija. Nikad nije probušila uši i uvek je radije oblačila pantalonice umesto suknjica. Ana je bila ženstvenija. Pričala je tiše i bila je mirnija. Nisu je zanimale sličice kao Asju, nikad nije ošišala barbiku i krišom je lakirala nokte bezbojnim lakom. Stalno je gubila na kartama, ali je zato bila bolja u baletu.

Sve sam to znala a nisam se čak ni družila sa njima.

Onda se jednog leta Asja vratila sa raspusta sama. Bez sestre, mame i tate. Samo sa bakom i dekom. Moja mama je jednog jutra sela na krevet i rekla mi: „Znaš šta se desilo, idem do njih da vidim da li im nešto treba. Ne moraš sa mnom ako ti je sve to previše tužno. Reći ću joj da ćeš doći kod nje, uskoro.“ Rekla sam mami da joj kupi baltazar čokoladu jer nju najviše voli.

Nastavila sam da je gledam. Najbolje je noću jer su svetla tad upaljena i sve se vidi. Tako je ta mala debela devojčica, sa već smanjenom dioptrijom, i dalje sedela iza svoje zavese boje kajsije i gledala. Ali taj prizor više nije bio lep. Asja je samo sedela i gledala u jednu tačku. Kad je ležala na krevetu, gledala je u plafon. Ali nikad nije plakala. Onda je potpuno prestala da jede. Baka joj je donosila supu u sobu i, dok joj je deka pridržavao glavu, ta žena sa punđom pokušavala je da joj gurne makar jednu kašiku u usta.

Kad su shvatili da ništa ne вреди, odveli su je kod njih u sobu. Pogasili su sva svetla, spustili roletne a ja više ništa nisam videla. Danima sam čekala da se Asja vrati. Nisam imala pojma šta se dešava. Onda sam ih jedne večeri videla u dnevnoj sobi kako sede ispred

ugašenog televizora. Na zidovima su bile okačene slike njene porodice, a Asja je plakala toliko jako da su morali da je drže da se ne sruši. Tresla se danima. Onda su spustili roletne i u dnevnoj sobi i ponovo nestali. Prošlo je tačno mesec dana do momenta kad sam je ponovo ugledala.

Bilo je rano jutro i ja sam se spremala za školu. Asja je sa dekom stajala na ulici i držala ga za ruku dok joj se nije pojavila baka. Ušle su u taksi. Bila je bleđa kao krpa i mislim da je imala dvadeset kila. Asja je postala duh. Gledala je ali nije videla ništa. Ipak, dok je sedela na zadnjem sedištu taksija, okrenula se, pogledala ka meni i mahnula mi.

Tog dana nisam otišla u školu.

„Tićo, ako danas ne ideš na posao, hajde sa mnom na pijacu!”, trže me Milica iz razmišljanja.

„Zar ti se nisu vratili mama i tata?”

„Nisu, sad su se javili da dolaze oko dva, imam tri sata da nam svima spremim ručak.”

„Koja si ti kraljica! Kad bi svi imali porodicu kao što je tvoja, sve bi bilo drugačije...”

„Čini ti se, svi bismo mi ono što ima neko drugi.” „Zato smo ovako sjebani...”

Ja više ne nosim naočare. Nisam više debela. Jedina velika stvar koja je na meni ostala jesu moje velike srpske sise na kojima mi zavide i Milica i Dunja, pa čak i Asja.

Imam nešto što ostale nemaju. Pa neka su to samo i te sise, ali moje su i velike su, a moje drugarice bi nešto što imam baš ja.

„MILKA, OBEĆAJ MI JEDNU STVAR. AKO UMREM PRVI...”

„Kako to misliš, ako umreš prvi? Pa ti piješ, pušiš, uopšte ne vodiš računa o ishrani, ždereš taj čips i neke odvratne pljeskavice po gradu...”

„Da, da, pucaju mi i kurtoni non-stop i ubijam svoje i telo na sve moguće načine. A ti bi za promenu mogla da izvučeš tu motku iz bulje i da me saslušaš, a?”

Ja, sa kesama punim bundeve, svežih kora za pitu, jabukama, kruškama i bananama, stojim u hodniku i slušam još jednu svađu između Bogdana i Milice. Krišom gledam u njega dok mi prilazi, uzima mi kese iz ruku i, odlazeći u kuhinju, nastavlja da se dere:)

„Obećaj mi da ćeš se svim silama boriti protiv seljačina kao što je naš komšija i da ćeš se zalagati za to da budu j istrebljeni, izbačeni ili na bilo koji način proterani iz kraja! Mislim, ovo nije kraj za primer, ali je, brate, moj! Ne mogu svaki dan da slušam ovo đubre!”

Do nas dopiru strašni zvuči.

*...neće meni žena da se smuca, dok ja radim a glava mi puca, neće moja žena da me vara, dok zarađujem gomilu para...*

Onda sledi solaža na zurlama, pa ponovo:

*...ubiću te, ubiću i njega, veruj, ženo, dosta mi je svega...*

„E jebeš mi sve, sad ću da mu stavim i zvučnike i pojačalo na terasu!”

„Daj bre, Bogdane, ponovo će nam doći policija!”

„Boli me kurac, sad će on da sluša ono što ja slušam! Tijana, dođi da mi pomogneš!”

Ja odmah odlazim kod njega u sobu. Pomislim kako sam jadna i skačem na svaku njegovu naredbu, ali ne vidi se to, sigurno. Kapira me i dalje kao drugaricu svoje sestre, pa dok on nosi zvučnike, ja vučem gajtane. Onda on namešta pojačalo a ja preturam po diskovima. Tu je *Beogradski sindikat*, *Rambo Amadeus*, *Sila*, ali sve mi je to nekako suviše mekano za ovu priliku. Treba mi nešto opasnije, neka psovka, nešto što onaj kreten nikako neće moći da podnese, nešto što će džibera da izludi. I onda ugledam pravu stvar - *Kno*. Savršeno.

Uzimam CD i, bez pitanja da li je izbor dobar, ubacujem ga u plejer i odvrćem na najjače. Početak je divan, skoro nežan. To je ipak, samo uvod. Onda kreće jak ritam i ono što svi čekamo:

*...jebem vam mater komunističku...*

Bogdan se smeje i puši na terasi, namiguje mi i zove me da mu se pridružim. Okrećem se da vidim gde je Milica, ali vidim da je zbrisala u kuhinju gde počinje da pravi svoju bundevaru i pevuši ono što sam pustila.

Komšiluk je već izašao na prozore, Bogdan im maše a onda me zagrli oko struka. Ja, naravno, pretrnem, srce mi odlepi ali on se brzo skloni s recima „sad je dosta” i ode nazad u stan da ugasi muziku.

I dok tako stojim sama na terasi i gledam za njim, sa svojim srcem koje ne prestaje da bije kao ludo, odjednom me zapljusnu neka smrdljiva voda a njihov bezubi komšija, džiber iz Doboja, smeje mi se i kaže:

„Jebala vas ta bolesna muzika, narkomani jedni!”

I dok ja u šoku stojim na terasi, mokra od glave do pete, dok tako smrdim na nešto na šta ne smem ni da pomislim šta je, dok mi se ogromne sise i velike bradavice ocrtavaju ispod mokre smrdljive majice, Bogdan odlazi do komšije, sa bejzbol palicom iza leđa, zvoni mu na vrata, a kreten otvara misleći da je Bogi došao da se izvini. Zbog svoje gluposti biva zalepljen za zid, a dok Bogdan odlazi da mu razbije kasetofon, on već okreće 92. Bogdan udara iz sve snage, udara i udara, izbacuje savbes nagomilan višemesečnim muzičkim maltretiranjem. Na kraju, uzima u ruke sav taj krš, baca ga preko terase i, dok kreće nazad, pogleda komšiju pravo u oči:

„Jesi li ti čuo za kućni red?”

Komšiji telefon ispada iz ruku i, dok mu se ruke tresu od straha, on seda na pod pored ulaznih vrata. Na stepeništu se, međutim, već pojavljuju dva pandura, hvataju Bogdana sve sa bejzbol palicom i vode ga.

Milica trči za njima a ja sa terase gledam kako ga ubacuju u kola s lisicama na rukama. Dok ulazi u auto, baca pogled ka meni i šalje mi poljubac.

Nikad niko u mom životu nije uradio ništa lepše.

SVAKO OD NAS, BAR JEDNOM U ŽIVOTU, DOĐE DO TAČKE kada zna da je na prekretnici. Nekad nam taj trenutak prođe a da ga nismo bili ni svesni, a nekad, kao meni sada, ostane usađen u glavi, na telu, rukama. Osećam mu miris. Znam da je tu, ali ne znam šta ću s njim. Tim čarobnim trenutkom. Onda predugo razmišljam o njemu. Znam kako sam bila obučena tog trenutka, koja se muzika vrtela na radiju, kakvo je vreme bilo napolju. Znam i kako se osećam. Samo ne znam kako će sve da se odvija dalje od tog trenutka, ali u mojim mislima nema mesta za loše stvari.

Kad mi se vrate mama i sestra, kad budem sedela u sobi sa podignutim roletnama i dok budem cepala tatino pismo na komadiće, dok se budem pakovala za svoj put, biću i dalje na Milićinoj terasi, pogleda uprtog u Bogdana.

„Gde ćeš?” pita me mama.

„Kod tate.”

Mama me pogleda onim njenim velikim očima, priđe i sedne pored mene. I tako smo nas dve sedele, tu na krevetu, bez reči. Odavno to nismo uradile. Bilo je to jedno divno ćutanje.

Napolju su tandrkali tramvaji, saksije na terasi klatile su se od njih, alarm nekih kola upalio se od buke tih tramvaja a pas u daljini zalajao je iz sve snage. Kiki je odmah dotrčao na tri noge, stao na svoju terasu, proturio njušku kroz ogradu i uzdahnuo. Kao da se smorio.

Mama je otvorila orman i izvadila dva peškira, prinela ih torbi i ubacila unutra.

„Mislim da ih tamo nema dovoljno...”

Ja idem.

Treba mi samo malo vremena sa tatom. Ništa više. Mislim da je sad pravi trenutak. Sad, kad se pozdravljam sa starim životom.

Samo... Prvo da obavim jedan poziv.

„Halo, Dunja, slušaj me dobro... “

# DEVOJKE IZ KRAJA

*Tragam za komadićem koji mi nedostaje, Da, tragam za delom koji mi nedostaje. Oho-ho,  
aha-ha, kotrljam se svetom belim U potrazi za komadićem koji mi nedostaje!*

ŠEL SILVERSTEJN

OTIŠLE SU SVAKA NA SVOJU STRANU.

Mislite, imaju probleme, ali oni su isti kao i kod bilo kojih drugih devojaka.

Sad ću ja da vam ispričam pravu priču.

Počecemo od Tijane, jer od nje smo se poslednje rastali, još uvekje tu, blizu.

Ide kod tate u selo. Spakovala je torbu u kojoj su donji veš, lanene pantalone, dva para bermuda, tri majice, kozmetika, sandale i, naravno, peškiri. Ući će uskoro u *Lastin* autobus, staviti slušalice u uši i sa svog MP3 plejera slušače skandinavski pop. *Roxette*, *Abba* i *Ace of Base*. Niko ne zna da ima takvu kompilaciju, koje bi se u društvu gnušala.

Jedna od tih pesama će je podsetiti na jednog, pa na drugog, čak i trećeg i četvrtog dečka koji ju je ostavio. Prati je neka kletva, misli po stoti put, kad je u protekle četiri godine svaki dečko ostavi bez objašnjenja. Kao tata. Odatle ustoličen strah od vezivanja, pa ona i nema dečka već više od dve godine. Šteta, jer ona je izuzetno senzibilna devojka.

Postala je potištena, tužna, odavno. Jednog leta je našla utehu u masturbiranju. Onda je to postalo veoma učestalo, a kad je više nisu zadovoljavali ni ruka, ni tuš, ni povrće falusnog oblika, odvažila se i otišla u seks-šop u kraju i kupila vibrator, model „a la Džon Holms”, iako ne baš toliki, ako znate na šta mislim. I njega je spakovala u torbu, ali ne da bi se zadovoljavala kod oca, nego da ga, ne daj bože, ne bi pronašla njena mama, ili još gore, sestra. Strah od pronalazjenja vibratora, njene najveće tajne, za Tijanu je veći od bilo čega na svetu, pa svoj vibrator nosi svuda sa sobom. Na posao, kod Milice, kad šeta Kikija. Uvek je blizu nje, u torbi koja se vezuje oko kukova. A zbog njegove veličine, ne ostaje mesta za bogzna šta drugo.

Tijanu je, zatim, jedna pesma podsetila na sledeći događaj. On se zbio pre nekoliko godina. Bilo je leto, a ona sama. Tekje počela da radi, pa odlazak na odmor nije dolazio u obzir. Kad se svemu tome doda činjenica da je Tijanina šefica patila od hroničnog nedostatka seksa poslednjih deset godina, a dobro se drži za svojih četrdeset pet, dolazimo do situacije koja teče ovako:

Tijana dolazi na posao. Šefica je pogleda i samo kaže „kasniš”. Onda dodaje staru dobru rečenicu da za nju važe ista pravila kao i za druge. Sve bi to bilo u redu, ali Tijana kasnije kreće na doručak a šefica odbrojava minute. Kad je direktor pohvali, dobrodržeća gospođa je mrzi. Sledećih deset dana tera je da radi stvari koje Tijana ne treba da radi. Kinji je zbog oblačenja. Maltretira je zbog parkiranja. Mrzi je jer je mlađa, lepša, talentovanija. Mrzi je što ima tatu kakav je Tijanin, a najviše je mrzi što misli da Tijana ima divlji seks svake noći.

Tijana razmišlja o otkazu, a utehu pronalazi u svom vibrirajućem prijatelju, pa svako jutro i izgleda onako kako šefica i misli. Zadovoljno.

Ipak, Tijana ostaje na poslu iako je žrtva užasnog mobinga. Dolazi i pre vremena, kuva svima kafe, laska gospođi bez kurca da bi je skinula s istog, radi najbolje što može. Ali što je ona bolja, gnev je sve veći.

Mislite da sam opterećena seksom i da smatram da svi problemi proizlaze iz toga da li ga imamo ili ne? Tako je to u ovom životu i sa ovim ljudima.

I tako je Tijana išla na posao tog leta. Drugarice su joj oputovale na more, a ona je šetala Kikija toliko mnogo da se i on smorio. Vruće mu je, on bi radije da sedi u hladu, a ne

da se gega preko mosta! Ipak, jedva su prešli most, stigli na Ušće. Ona je na sebi imala lepu letnju haljinu, plavu sa mornarskom šarom, pa su joj sise izgledale veće nego što jesu. A velike su, to vas nije slagala. Na nogama letnje adidas šunjalice. Tada su bile hit u Beogradu. Male, bele sa plavim prugicama, imala ih je svaka druga devojka u ovom gradu. Tu, na Ušću, Kiki se kupao kao lud, a ona je sela na splav u blizini. Na njemu ima ljudi, sluša se neki haus. Neko je zove, ona se okreće. Bogdan.

Sedi sa devojkom koja je u šortsu i gornjem delu bikinija, ali ima zelenu kosu, pa sva njena zgodnoća, misli Tijana, nije toliko ni bitna. Ona u tom momentu uveliko mašta o bratu svoje drugarice, naročito kad se poigrava sa svojim vibratorom.

On dolazi do nje, malo pričaju i odlaze. Stižu do nekog drveća i, dok Kiki gleda u njih i reži, oni vode ljubav uz drvo. Poza otpozadi da se Tijana ne izgrebe.

Onda se on vraća na splav a Tijana kući.

Kraj.

Od tog momenta, Tijana svršava samo na scenu sa Ušća. Nju ima u glavi i nijednu više. Ali nije nesrećna i od Bogdana ništa ne očekuje. Tako ne može da je ostavi.

Danas će ona prvi put u životu otići kod svog odbeglog tate. Saznaće da se godinama bori protiv demona, protiv svoje prošlosti a najviše protiv teške psihičke bolesti. Ona je pod kontrolom kad pije lekove, ali i dalje ga proganjaju glasovi. Mnogo manje nego u gradu, u buci. Niko mu više ne govori da su mu žena i ćerka neprijatelji, ali kad je sam, zaboravlja da popije lekove. Sam je, to je važno. Ali, ako je to nasledno, zašto je napravljeno to drugo dete? Za Tijanu smo sigurni da ju je bolest preskočila.

Dete je napravljeno jer u celom njegovom ludilu on uvek zna da voli svoju ženu više od svega na ovom svetu. A tek ona njega! Ta žena je spremna da se nosi sa još jednom bolesnom osobom koju voli, nije joj teško, jer misli, sve može da se prevaziđe. Život je surov i bez sputavanja. Ako želiš dete, ako znaš da ćeš mu dati samo najbolje od sebe, rodi ga, čuvaj, voli. Takvo dete će nešto promeniti. Sve ovo Tijani priča njen tata, ljubi je u čelo a onda odlazi u sobu i zaključava se. U kući nema televizora, radija, ničega što proizvodi zvukove. Previše mu je buke za ceo život.

Tijana zatim legne na kauč prekriven kariranim ćebetom i pokriva se jorganom jer na planini je noću hladno. Ujutru joj tata sprema jaja sa mladim sirom. Hleb je sam umesio. Odlaze do živine, on bira jednu kokošku za Tijanu. Uveče joj priča kakva je bila kao mala. Ona njemu priča o šefici.

„Dobra je ona žena, znam je. Sopstvene frustracije te najgore izlude”, komentariše tata.

Tijana se uplaši na te reči jer i ona ima sopstvenih frustracija i plaši se da ne postane takva. Žena koja mrzi žene.

Spavaju otključanih vrata i ujutru Tijana odlazi.

Na stanici se ljube, a tata joj daje malu uramljenu sliku. Ne, nije to slika. To su reči:

*Prijatelji čuvaju Beograd, neprijatelji ga ruše.*

*Ne rušite Beograd, dovoljno je rušen.*

*Došlo je vreme da ga gradimo i čuvamo.*



Tijana sedi sa tim recima u krilu i svojom kokoškom, koju su ipak pustili da uđe, na susednom sedištu, i oseća kako nešto odlazi iz nje. Ne zna šta je to. Ja ću vam reći, to je bol. On nestaje, ide daleko od Tijane, a umesto njega nastupa divan, nežan, topao spokoj.

A kad ga neko na ovoj planeti nađe, smatrajte da je urađena velika stvar.

U momentu Tijaninog ulaska u Beograd, Dunja je već uspela da dođe do svog brata, da ga vrati iz Smedereva i da taj isti brat izvuče Bogdana iz sranja. Dunja je isto tako uspela da se čuje sa Markom, da ga smekša i da zakaže sastanak s njim. Sad je na putu za Krunsku ulicu.

Rekla vam je jednu laž, da voli Marka. Ne voli ga. Hoće samo da pobedi Asju, iako u svom prosečnom mozgu to ne može da objasni a kamoli da shvati. Dunja zato najiskrenije misli da je to sa Markom ljubav. Ali, jadna Dunja, ti i ne znaš šta je ljubav između muškarca i žene!

Marko sad leži na kožnom dvosedu crne boje, gleda u svoj veliki televizor i žedan je. Mrzi ga da ustane i da ode do frižidera i uzme nešto hladno za piće, pa postaje još nervozniji. Izjalovilo mu se sve to sa Asjom, ali drži ga nada da će je pridobiti kao i hiljadu puta do sada.

Ne voli on Asju. On voli ideju o njima.

Reći ću vam koga voli. Ne neću, neka to bude iznenađenje.

Ali da se vratimo na Dunju.

Ponosna je na sebe u tom trenutku. Ipak, nije stigla da ode na depilaciju. Zatim se malo poguri zbog tog saznanja, ali kaže sebi; „Budalo, ne misli na to... dotući ga Asjinim novim frajerom... zajebi ga...“

Oho, Dunja podiže glavu!

Međutim, u tom prosečnom mozgu ništa nije dugovečno.

Kad Marko otvori vrata, ona počinje da plače i sve što je smislila, a, priznaćete, to i nije bogzna šta, pada u vodu.

Vi mislite da je ona pokvarena, zla, dvolična otimačica frajera?

Ona je, verujte, bolja od mnogih iz ove priče. I kad plače, ona, brate, plače. To je nešto što ne zna da sakrije, čega se ne stidi i što ne folira. Samo što naša Dunjica plače iz pogrešnih razloga.

Plače jer je, kad je videla Marka, shvatila da Asju nikad neće pobediti. Zato se okreće i beži.

Da biste razumeli njenu unutrašnju bitku, ispričaću vam nešto što ona nije.

Najvažnija stvar koju treba da znate jeste da je Dunja usvojena. Ona to zna od svoje pete godine, kao i to da ju je biološka majka ostavila ispred Saborne crkve u Beogradu, ne u Smederevu, umotanu u čistu, belu benkicu, presvučenu i nahranjenu, jednog divnog prolećnog jutra kad je Dunja imala samo dvadeset dana. Ime je dobila kasnije, u Zvečanskoj, po doktorki Dunji koja je baš odlazila u penziju kad su nju doneli. Na odeljenju je bilo slavlje, a kolege su Dunji, doktorki, kupile divan zlatan sat. Posle su joj rekli da je doktorka i sama usvojila jednog dečaka, da je volela da sluša Dragana Stojnića, da je imala groznog

muža koji je bio patološki ljubomoran i stalno stajao na ulici ispred Dunjine ordinacije i gledao ko ulazi i ko izlazi, zapisivao tablice na automobilima i koristio dvogled da bolje vidi muškarce koji se vrzmaju unaokolo.

Naša Dunja je uvek mislila da je povezana sa svojom imenjakinjom iako ju je videla samo jednom, tog dana kad je jedna odlazila a druga dolazila, a kog se, sigurna sam, ne seća.

Njena mamica, žena koja ju je usvojila, pojavila se u Zvečanskoj u pratnji svog muža kad je Dunja imala godinu dana i, kao što to biva, odmah je znala da je Dunja njena. Ipak, ne možeš tek tako da uđeš, pokažeš najslade dete i kažeš, hoću ovo. Ali Dunjina mamica se kune svojim životom da je, kad ju je videla, znala da će baš ona i nijedna druga, otići sa njom kući.

Tako je i bilo. Od tada, sve je bilo sasvim u redu. Ipak, niko od nas se baš i ne seća prve godine života, bio on u domu ili u rođenoj kući, zar ne?

Dunja je imala divno detinjstvo. Tu nema dvoumljenja.

Svi njeni problemi potiču iz njenih prijateljstava. U maloj sredini, u kakvoj je odrasla, nema tajni. A kad deca znaju da si usvojen, eto nevolje. Svaka njena drugarica odmah je imala veliku prednost. Imala je svoje roditelje. Nijedna nije bila lepša, čak ni pametnija, a Dunja nije baš inteligentna da vam pamet stane. Nije glupa, ne, daleko od toga, ali nije izuzetna. Iako sve do jedne ružnije, gluplje, nezanimljive, ipak su bile jače. Dunja nikad nije vodila igru. Nikad nije pozivala, uvek je bila pozivana. Nikad nije birala, uvek je bila birana. Nikad se ni za šta nije pitala, uvek je pitala ona.

Jebiga, nismo svi na ovom svetu isti. Neko je rođen da bude vođa, iako to nije baš zaslužio, a neko je tu samo da ga sledi. Neko naređuje, neko sluša. Neko je gazda, neko je radnik. I bez obzira na njenu lepotu, a Dunja je, kad vam kažem, u ovoj priči lepotica, ona je sve uvek samo sledila. Nikad je nisu pitali za mišljenje. I to samo zato što je usvojena. Zna ono:

„Jadna Dunja, ostavila je majka na pragu crkve. Čula sam da joj je mama kurva.”

„Nije kurva, već neka klinka koja je zatrudnela sa četrnaest godina...”

„Šta pričate, ja znam. Njenu mamu su silovali.”

Iako nisu imali pojma ko je njena mama, bili su u pravu. Bila je to kurva tinejdžerka koju su silovali.

Dunja je zbog svega toga povodljiva do besvesti. Nikad nije tačno znala šta stvarno hoće i sad je uveliko naviknuta da joj drugi kažu šta da uradi.

Dunja je užasno uplašena. I celog svog života se pita da li se njena prava mama tih dvadeset dana pre nego što ju je ostavila igrala s njom, ljubila je, grlila i pevala joj držeći je u naručju. I misli: *Sigurno me je volela tih dvadeset dana, ali morala je da me ostavi. Ne znam zašto, ali morala je.*

Kad tako misli, bar joj je malo lakše.

Zeleni venac počinje da isparava na toploti. Smrdi. Reka je porasla i puna je govana. Ljudi se uglavnom ne kupaju, pa se, kad izađu iz autobusa u kom su se još više usmrdeli,

lepo utapaju u okruženje. I nikom ništa ne smeta. Cigana u podzemnom prolazu ima više nego ikad. Priprema se obnova pijace.

Jednog dana će sve to izgledati prelepo, ali do tada će se ulice ulegnuti od prepunih kamiona, kopanja, razaranja i bušenja. Kanalizacija će se izliti, a psi lugalice će pohrliti baš ovde u potrazi za hranom. Ipak, nečega nema.

Nema transvestita. Nema kurvi duž cele Ulice Gavrila Principa. I jedni i drugi sada su na Plavom mostu, a najstarije i najružnije kurve još su u parku kod Ekonomskog fakulteta. Nema matorog Sandule koji je živio sa svojih četrnaest pasa u suterenu jedne zgrade u Karađorđevoj. Umro je, a pse su pobili šinteri, iako su svi bili zdravi, uhranjeni, vakcinisani i čistiji i od samog mrtvog vlasnika.

Nema Kize pecaroša, legende Beogradskog pristaništa, koji je pola života proveo u zatvoru zbog džeparenja i podvođenja. Utopio se kad je slučajno pijan upao u Savu posle svađe sa sopstvenom ženom. Ona, inače kurva, samo ga je malo gurnula od sebe, ali on se zateturio i pao preko ograde, baš u momentu kad nikog nije bilo na šetalištu. Ironija je to što su do samo dva dana pre toga vatrogasci bili na mestu gde je on pao u vodu, ali zbog lepšeg izgleda obale premešteni su na drugi kraj Save. Nije bilo nijednog pecaroša, nijednog bicikliste, čak ni Tijana nije šetala Kikija u to vreme. Bilo je osam jutru, a igrom sudbine u Kizinoj blizini tada nije bilo žive duše. Pa ko onda sme da tvrdi da on nije bio predodređen da umre?

Nema više na Zelenjaku ni starih prodavnica kandiranog voća i ratluka. Umesto njih su tu jeftini stolnjaci i peškiri. Nema više ni lude Silvane. Umrla je, a nije saznala da li je bila nedelja.

Ipak, došli su neki novi ljudi. Recimo, Miličin komšija, dobar frajer, uvoznik toalet papira.

Njih dvoje se sreću u prodavnici na ćošku. On kupuje, vidi opet ironije, toalet papir, a ona crno vino za porodičnu večeru.

„Šta će ti to, zar nisi ti nekakav vlasnik svega toga?”

„Nemam ni rolnu u kući, zamisli.”

„Da, i zubari imaju loše zube, frizerke loše frizure...”

„Obučari bušne gilje...”

„Dobro... Vidimo se...”

„Čekaj, idem i ja na tu stranu...”

Ćute dok hodaju. On je gleda sa strane. Gleda joj profil, šaku, pa noge. Tim redom. Noge ne vidi jer je stalno u tim odvratnim trenerkama, ali iskusno oko vidi da ima šire kukove. Profil joj je lep. Nos je ravan, ali ne previše prćast, brada je izbačenija, što on voli, ali obrve su te koje su ga osvojile. Onakve kakve nije video godinama. Guste, ali ne previše, tanke, ali nepočupane. I na kraju, šaka. Divni dugački prsti sa kratkim nelakiranim noktima. *Ova devojka je raritet*, pomisli on.

„Šta radiš večeras?”

Ona kaže, ništa specijalno, samo porodična večera i tako to. Kad se popnu na njen sprat, Miličin otac otvara vrata, upoznaje se sa novim komšijom, uvlači ga u kuću i poziva na večeru. To je jedan druželjubiv čovek i voli da zna koga ima u zgradi. Milici je, naravno, neprijatno, ali ipak odlazi u sobu da se sredi. Ne previše, da ne ispadne da je zainteresovana do ludila. Sedi tako u sobi, preobučena u normalnu trenerku i majicu koja ističe njen uzak struk. Stavlja maškaru, sjaj na usne, malo parfema, uzima vazduh kao što je radila pred polaganje ispita, koncentriše se i ulazi u trpezariju. Tata izgovara reči „Vidi moju lepoticu”, tako da odmah svi primećuju da se sredila.

Bogdan i komšija, ispred kog stoji već skoro ispijena čašica kajsijevače, smeju se i svi, tako zajedno za stolom, izgledaju odlično. Milica nema tremu, sve joj ide glatko kao da joj je komšija dečko s kojim je već nekoliko meseci i upravo su iz faze ispipavanja *ko šta voli* prešli u fazu *neviđeno nam je dobro*.

Kad je Miličin brat video da sve teče kako treba, pevušeći *...feels like you re mine, I' m yours so fine, like paradise...* s osmehom odlazi u sobu.

Pustio im je Sade, napio ih, opustio. Sad je miran.

Ostali i dalje jedu, smeju se, uživaju i to tako traje puna četiri sata, bez prestanka.

# MILICA

*Ne volim te zato što si lepa.*

*Lepa si zato što te volim.*

GRAFIT NA ZELENOM VENCU (PREFARBAN 2004. GODINE)

„NAPILI SU SE” KAŽEM BOGDANU KOJI SEDI ISPRED TELEvizora u svojoj sobi i kao hipnotisan gleda neki spot na seljačkoj TV stanici.

„Pusti ih... Gotivan je ovaj lik...”

„Opustio se kao da je bio ovde milion puta. Kakav je ovo trip, bre?”

„Dobar trip.”

„Ima devojkku.”

„Aha, manekenku. Kakav kliše, jebote!”

„Da, ali je ima i šta će onda ovde?”

„Seko, da ti kaže tvoj brat nešto... Jesam mlađi, ali ti si, bre, nekad takav mamlaz... Znaš šta mi je rekao kad sam ga pitao: ‘Ej, čoveče objasni mi to furanje s manekenkama, keve ti!’ Rekao je, citiram: ‘Sve su ti to, moj Bogdane, mrtva puvala. Ništa ženstveno. Uglavnom mršavo i bez sisa, a ako ima sise, onda su silikoni.’ Kaže: ‘Sve sise su sad iste. Velike, tvrde, silikonske, kao da ih sve rade kod istog doktora. Volim dupeta, ona se još nisu iskvarila, sise su prošlost...’ Kakav kralj! Kaže: ‘Bogdane, ja sam stariji i moram da ti kažem da je nekada bilo milina zabavljati se s devojkom s pravim velikim sisama, samo što su one previše zahtevne. Ja žudim za...’ Onda se ujeo za jezik, ha, ha, ha! Da nisam pijan i uduvan, odvalio bih ga. U stvari ne bih, sviđa mi se!

Ja ga pitam: ‘Što, bre, onda manekenke?’ Kaže: ‘Jure one mene, a što je najgore, zbog visine sve do jedne imaju ona velika muška stopala, najmanje broj četrdeset...’ Znaš kako je smoren, to još nisam video! Tako da ne brineš, manekenka je prošlost. Seko, snimio je on tebe, nego šta!”

„Misliš?”

„Videćeš...”

„Ne znam... Što, bre, ja pričam s tobom o ovome?” „Zato što sam ja jedini muškarac u tvom životu kome veruješ, a?”

„Ne lupetaj, majke ti!” „E, a gde je Tijana?”

„Nemam pojma, nije mi se javila, bila je kod ćaleta...”

„U selu? Ne seri!” „Kunem ti se.” „E, to je trip!” „Loš?”

„Ne znam... Ona je OK...” „Ko?” „Tijana...”

Otvaraju se vrata. Komšija čije je ime zaista, ali zaista neprimereno njegovom liku, gleda u nas, pa u televizor. Nije mu ništa jasno, a mi ćutimo.

„Idem ja... Hteo sam samo da se javim...”

Mi ćutimo.

„Milice, hoćeš li da me ispratiš?”

Ustajem.

„Nikad nisam ovako nešto doživio... Mislim, normalna, srećna porodica u Beogradu, u Evropi... Na svetu! Bilo mi je super s vama.”

Ja ćutim.

„Onda... Vidimo se...”

Ja klimam glavom i zatvaram vrata. I dalje mislim o manekenkama i njihovim veštačkim sisama i čukljevima na nogama. Ma, sve je to sranje. S njima i takvima nema takmičenja!

A onda se setim još jedne osobe s kojom nema takmičenja, a nije manekenka.

Ljudi u Beogradu razlikuju se od ostatka sveta jer uvek misle da nešto propuštaju i da se svi drugi bolje zabavljaju. Zato je, u toj euforiji traženja najboljeg zezanja, i u pet ujutru i u pet po podne atmosfera na ulici ista. Grad je živ, a bio je takav i kad su nas bombardovali i kad su nam prvi put uveli sankcije. Sećam se, imale smo tada oko šesnaest godina i nisam se mnogo plašila budućnosti. Rekoh sebi: *Pobeći ćeš negde kao i ostatak društva, kad prigusti!*

U stvari, tada nisam htela nikud da idem, iako su nas zvale tetke iz Francuske, jer sam prvi put u životu bila zaljubljena.

Zvao se Marko.

Asja me je, sećam se, zvala jedne takve večeri i rekla svojim ekstatičnim glasom:

„Miki, spremaj se, izlazimo! Ima jedna super žurka!”

Po svom starom dobrom običaju, nisam znala šta da obučem, sedela sam ispred ormana dobrih dvadeset minuta kad se ona pojavila sa kesom punom stvari.

„Znam da ne znaš šta da obučeš. Evo, donela sam ti ovo!”

Baca na mene *cat suit*, uzak, crn, od pliša i čeka moju reakciju.

„Nema šanse...”

„Daj, Miki, izgledaćeš strava!”

Ja na kraju pristajem, ali više bih volela da sam u helankama i majici koju ona ima na sebi a koju je pre dva meseca ukrala iz *Teranove*. Sada je mrzimo, ali tada je to bila jedna od retkih radnji koja je imala stvari iz Italije, a i imale smo tako malo godina...

Pitala me je imam li naramenice, nisu joj dovoljne samo jedne, ja joj ih bacam a ona se ponosno gleda. Mislila sam, jebiga, izgleda strava, kao i obično, ali već sam se navikla na takvo stanje. Uostalom, važno je da sam sa njom.

Ipak, ja imam tajnu. Ona ne zna za Marka. Doduše, naslućuje, nije glupa.

„I, hoćeš li mi već jednom ispričati ko je on?” pita me kasnije, dok se približavamo klubu.

„Ko? Ne znam o čemu pričaš?”

Nisam bila spremna da joj objašnjavam kako sam se na žurci, na koju ona nije otišla jer je bila mrtva bolesna, upoznala s dečkom koji mi je rekao da nikad nije video oči kao što su moje. Da, to je jedna jedina stvar na kojoj mi moje drugarice zavide. Ljubičaste su. Onda me

je pomazio po obrazu i rekao da ćemo se uskoro videti. Kad sam ga pitala gde, rekao je da zna u koju školu idem.

Ta žurka je bila na Novom Beogradu. Tada sam prvi put u životu bila na Novom Beogradu. On se izgubio sa žurke, iz stana, iz zgrade, sa Novog Beograda. Istrčala sam sa žurke i shvatila da sam na mestu na kojem možeš lako da se izgubiš.

„Novi Beograd je grozan...”

„Što ti je to sad palo na pamet?”

„Onako...”

„Grozan je nama... Mislim, mi iz centra smo nekako specifični. Pazi sad ovo. Nas dve šesnaest godina živimo u ovom gradu a nikad nismo bile na Novom Beogradu!”

„Ili u Kaluđerici!”

„Ili u Mirijevu!”

„A šta bismo tamo i radile?”

„Išle na žurku!”

„Ne znaš nikoga iz Mirijeva ko bi te pozvao na žurku...” Asja mi je namignula, zapalila cigaru i onda me odvušla u neki ulaz.

„Pusti predgrađe i drži ovo!”

Iz torbe je izvukla flašu votke s recima: „Ukrala sam je iz bakinog bifea. Prava ruska, poslao joj neki glumac iz Moskve. Hajde, pij!”

Šta ću, pila sam kad je pila i ona, pušila kad je pušila i ona.

Onda su se upalila svetla u ulazu a nas dve smo istrčale na ulicu sve sa votkom u rukama.

„Baci je, Miki, ne sme niko da nas vidi sa flašom. To je neprihvatljivo i primitivno.”

Bacila sam je u kontejner.

Ušle smo zatim u klub. I čim sam zakoračila, videla sam ga. Stajao je i pričao sa devojkom kojoj je predavao jaknu na garderobi.

Tu je bio kraj.

Jer, kad se okrenuo, pogledao je u Asju a ja i moje jubičaste oči nestali smo kao da nikad nismo ni postojali. Nije Asja kriva. Ona je takva.

Kriva sam bila ja jer joj nisam odmah rekla da sam zaljubljena u dečka koji joj je celo veće plaćao kampari-đus. Da je to znala, nikad ne bi bila sa Markom. I kriva sam što sam joj ga odmah prepustila. Bez reči, bez borbe, bez ičega.

Samo sam se povukla, kao i uvek kad je Asja u blizini.

Eto čega se ja sećam!

Odjednom me trže lupanje na vratima. Pogledam kroz špijunku, ali ne vidim ništa. Svetlo u hodniku se ugasio. Pitam ko je, ali opet ništa. Ponovo pitam ko je. Ništa. Kuc-kuc. Kuc-kuc.



# DUNJA

*Najsigurniji način da nepostaneš vrlo nesretan jeste taj da ne zahtevaš da budeš vrlo sretan.*

ARTUR ŠOPENHAUER

sreda, 12.00 h

„ZNAŠ ŠTA ME NAJVIŠE NERVIRA? TO ŠTO SA TOBOM NIŠTA ne može da prođe tiho. Ne, ti samo znaš da sve pokvariš, jer sa tim pilećim mozgom ne možeš ništa da uradiš kako treba, jebiga! Ti... Ti si, bre, baksuz! Ne znam šta da radim, dođe mi da te ubijem, majke mi! Prekini da cmizdriš sad, je l' čuješ! Prekini!”

Ja plačem i teturam se po stanu. Rušim slučajno ram sa slikom na kojoj su Asja i Marko negde u Italiji na skijanju. On voli tu sliku. Kaže da je tada bio najsrećniji.

Staklo na ramu je razbijeno.

„Ma ionako sam mrzeo tu sliku! Mrzeo, mrzeo, mrzeo!”

Čepa sliku, onda seda pored mene.

„Hajde, smiri se, molim te! Reci mi, jesi li je videla? Nisi? Sigurno? Dobro, verujem ti... kako i da je vidiš posle celog ovog cirkusa... Nema šanse da se javi... Ali slike su kod mene, doći će pre ili kasnije. Samo da obavimo jedan jebeni razgovor! Samo taj jedan razgovor i biće sve u redu, znam... Gde ćeš sad?”

Ustajem i brišući suze odlazim u kupatilo. Usput prolazim kroz hodnik i, dok se on javlja na mobilni i počinje razgovor s nekim, ugledam na polici ono što sam tražila. Polica je u trpezariji, a to stoji između tegle s medom i kutije s vitaminima. Vidim ih jer prepoznajem iskrzane ivice i požuteli papir.

Utrčavam u kupatilo i pravim se da i dalje plačem jer čujem njegove korake iza sebe.

Sada čujem kako zvonj Asjin mobilni. Znam da je njen jer samo ona može da stavi pesmu *U svetu postoji jedno carstvo* kao zvuk telefona.

On se javlja.

„Ko je... Nije... Kada... Gde... Jesi li siguran... Brate, ne brini... Doći će ona kad... Vi joj dugujete... Aha... OK... Važi... Dogovoreno...”

Ja izlazim.

„I, šta ćeš ti sad?”, gleda u mene. „Ideš kući ili nastavljaš svoju karijeru kao majstor stanja na putevima?”

Pljunula bih ga, ali neću sad. Moram ponovo da dođem.

Ne jebem ga dva posto. Mrzi me više da foliram plakanje. On ima to svoje ludilo u očima, blizu je toga da me udari. Valjda mu se prvi put u životu desilo da nas zaboje za njega. Gadan je to osećaj, Marko moj!

Ima vremena, naviknućeš se. I meni je trebalo dugo, ali sad sam i-hi-hi naviknuta. Ćuti i pusti da te nosi!

„Šta se smeješ, idiote? Je l' ti dobro do jaja? Jesi li srećna? Čuješ li šta te pitam?”

Okrećem se i odlazim. Ostavljam ga da urla o mojoj sreći na, sav glas i ponovo čujem neko razbijanje.

Ispred Markove zgrade stoji taksi upaljenog motora. Gledam da li će neko da izađe, pa da ja uletim, ali čim sam se približila, on odlazi.

Na zadnjem sedištu vidim Asju. Mašem joj da stane, ali taksi samo skreće za ugao i nestaje.

Opet ista stvar. U pogrešno sam vreme na pogrešnom mestu.

Čekaj, možda nisam? Možda je Asja na pogrešnom mestu u pogrešno vreme?

Kao onda kad smo sve četiri sedele kod Milice na terasi, a Asja nam je pričala o svojoj opsesiji serijskim ubicama. Pile smo neku novu kafu koja se tek pojavila na beogradskom tržištu.

Devedesete su daleko iza nas i svi smo se navikli na prepune prodavnice, a sve što se dešavalo pre samo nekoliko godina, gle čuda, zaboravili smo.

„Imam omiljenih pet i spisak od deset najgornjih, znate, ono, stvarno šokantnih!”

„Da li bi svoj novi spisak podelila sa nama?” pita je Tijana.

„Naravno, na petom mestu je Albert Fiš, na četvrtom Semov sin, na trećem je Džefri Damer, na drugom Čikatilo i na prvom jedan i jedini - Džon Vejn, kao glumac, jebiga! Ne znam, možda nekom on nije najgori, ali rođak se maskirao u klovna i zabavljao decu, a u dvorištu su mu našli gomilu zakopanih mrtvih dečaka...”

Ja sam u tom momentu prestala da slušam i otišla da piškim. Mislila sam kako je ovog puta stvarno odlepila i kad se vratim skrećem temu:

„Koji je najgori seks koji ste ikada imale?”

„Mislim da će to biti prvi sledeći zbog Asjine priče koju sad ne mogu da izbacim iz glave...”, Tijana će.

Onda sve tri ćute.

„Dobro, onda ću ja prva!”, kažem. „Moj najgori seks, pored onog kada kurac nisam ni osetila koliko je bio mali, bio je sad skoro...”

„S kim?” pitaju me uglas.

„Neću da vam kažem, uta-ta! Ali ću vam ispričati detalje. Sve se, dakle, dešava u kolima, što je, mačke moje, krvlju potpisujem, najgore mesto za te stvari! Osim ako nije hauba, naravno... Kao prvo, sva se iskriviš, stalno se negde udaraš i, jebiga, nema šanse da se ne oznojiš kao stoka! Drugo, frajer mora da bude tako dobar i mora toliko da te napali da bi sve to imalo smisla, a treće, kola moraju da budu udobna i velika jer si se inače zajebala do jaja! E, pa moj frajer je imao dvosed, mačke! Katastrofa! Na sve to idu kožna sedišta, što me posebno nervira jer se sva zalepim. I što je najgore od svega, silno je hteo pozu otpozadi...”

„Šta je to sa muškarcima i pozom otpozadi? Jesu li svi latentni pederi, u čemu je fazon?” umeša se Tijana.

„Nisu, ali vole bulju više od svega, mačko! Čekaj da završim... Znači, scena je sledeća: dvosed, koža i vaša drugarica Dunja koja udara glavom u zadnje staklo! I sad mi stoji modrica, gledajte! Tako mi i treba kad se jebem u kabrioletu sa zatvorenim krovom. Koji

sam ja baksuz, usred leta sam sa neviđenim frajerom, treba da se kresnemo pod vedrim nebom, kao ljudi, i počne kiša!”

„Dobro je da si ošišala šiške, vidiš da sam bila u pravu!” ubacuje se Asja i namešta mi novonastale šiške.

„Da, ali ni tu nije kraj... Izdržala bih ja sve to cimanje da je on sve radio kako treba... Mentol je, mačke moje, sve vreme sam sebi vikao: ‘To majstore!’. E, jedva sam se uzdržala da ne umrem od smeha, kunem vam se! Ipak, najgore od svega bilo je što je sve to trajalo tako dugo da sam totalno odlepila. Isfolirala sam jedno pet orgazama da bi on svršio i ništa! Majstor je mislio da ja toliko uživam da se uzdržavao... I kao šlag na tortu - pukne mu jebeni kurton! Ništa me ne pitajte, očajna sam... Koja je sledeća?”

„Ja ne mogu da pričam o tome kad sam bila samo s Markom...”

„Dobro, dobro, svi sve znamo o Marku... Ali ne znamo da li ima nešto što ne voliš da radiš s Markom... “ Tijana insistira na ovom pitanju već duže vreme u nadi da će Asja već jednom početi da pljuje po sopstvenom dečku. Mislim, kad si sa nekim dugo, nešto mora da te nervira! Ja sam sa Markom već nekoliko nedelja i već me nervira njegova opsesija muzikom iz osamdesetih, a ne sviđa mi se ni kako igra dok je sluša. Ipak, kad se spomene Marko, ja pretrnem i pocrvenim. Imam osećaj da me svi gledaju.

„Ne volim oralni seks.”

„Kako ne voliš?” Ovo je izletelo meni.

„Ne volim to.”

„Čekaj, čekaj... Ovo moram da čujem do kraja!” Tijana uživa.

„Pa, stalno nešto zanoveta, kao da je to neki, ne znam kako da ga nazovem... Ritual. Te, uhvati ga ovako, te onako, pa liži mi jaja... Kao, vama je to super?”

Ja i dalje ćutim. Zamišljam Marka sa spuštenim pantalonama. Obožavam da ga ližem. Mogu da svršim dok mi je u ustima.

Tijana progovara prva:

„Oni misle da je to tako lako... Moraju da te gledaju dok to radiš, moraš da uhvatiš ritam, da paziš da ih ne povrediš, da ne govorim o tome da moraš da paziš da se ne udaviš! Neki hoće da, dok to radiš, gledaš u njih, da dahćeš i uzdišeš uz sve to i da na kraju sve to lepo i progū... “

„Prekini! Praviš od toga neki užas!” kažem ja.

„Nisam htela. Ja lično to volim. Pali me kad ih pali...”

Odjednom se javlja i Milica:

„Ali, ako potraje, ukoči se vilica...”

I za kraj, Tijana izvodi veliki zaključak:

„I ako ti oni onda ne uzvrate, ništa nije imalo smisla! Ja to radim isključivo da bi mi sve bilo uzvraćeno!”

„Gadan je ukus...” opet će Asja.

„Ha, tu sam te čekala! Najzad nešto gadno kod Marka!” Tijana je srećna.

*E, moja Asja, mislim se, menije to najlepší ukus..*

Odjednom se u daljini čuje zvonjava mobilnog telefona.

Shvatam da je moj i da sam ga ostavila u kupatilu dok sam piškila. Asja mi ga donosi.

„Zove te neki Mirko...”

Ja pocrvenim toliko da me Tijana pita je l' mi dobro. Telefon mi ispada iz ruku, a Asja mi pruža čašu sa vodom.

I umesto da se sve tako završi, dok me drugarice pridržavaju i polivaju vodom, iz telefona se čuje muški glas.

„Alo, Dudi, jesi li tu?”

Veza se na svu sreću prekida. Ja odahnem.

„Čoveče, da ovo nije tvoj telefon, zaklela bih se da je to bio moj Marko...” izgovara Asja a ja padam sa stolice i pravim se da sam se onesvestila.

„Da nije trudna, ludača? Mislim, puko joj je kurton...”

Čujem Milicu ali ne otvaram oči. To jeste bio Marko, umemorisan u telefonu kao Mirko. Uvek sam bila nemaštovita.

Podsećam sebe u tom momentu na svog psa iz Smedereva. Kad mu priđe neki veći pas, kad je frka ili kad se od bilo čega uplaši, baca se na zemlju i pravi se da je mrtav dok opasnost ne prođe.

Dok se prisećam sebe onesveščene, neka ruka me dotakne po ramenu. Toliko se trgnem da poskočim i srušim se nasred ulice.

Pravo na pseće govno. Glas iznad mene kaže:

„Jebiga, ovaj grad je možda jedino mesto u Evropi gde psi najviše vole da seru po najlepšim ulicama. Da smo sad u Njujorku, mogla bi da padneš preko mrtvog klošara... Ovo je bolje, zar ne?”

„Ne seri!” odgovaram i pružam ruku.

„Otkud ti u ovom kraju?”

# TIJANA

*Plakala sam što nisam imala cipele, dok nisam videla čoveka koji nije imao nogu.*

HELEN KELER

KAD SAM BILA MALA, DEBELA DEVOJČICA SA CVIKERIMA, na svoj deseti rođendan shvatila sam jednu veliku istinu. Koliko god bio nepopularan u školi, uvek postoji neko još gori od tebe. I sigurno ćete se družiti. Milica i ja smo, naravno, bile nerazdvojne.

Ja sam imala svoju dioptriju, bila sam zaobljena kao loptica ali nikako trapava. Išla sam na balet kao i Asja, u grupu za netaalentovane ali uporne.

Milica je nosila fiksnu protezu i bila toliko mršava i krivonoga da su je zvali Rahela, kao skraćenica od rahitična. Za moj čuveni deseti rođendan, kad sam shvatila onu istinu s početka, videla sam i da ima dlake ispod pazuha.

Za mene je to bio potpuni šok. Noćima nisam spavala zbog Miličinih dlaka. Ali sam bila i dečje ponosna što sam stvarno malo više kul od nje.

Ipak, Milica je dobila Asju.

Kao da se desilo neko čudo. Moja drugarica iz kraja, moja komšinica sa kojom sam se celog života igrala, moja Milica s kojom niko nije hteo da se druži osim mene, ostavlja me. Moj pajtos u lastišu, moj par u čošku školskog dvorišta. Ona je još gora u „šugicama”, najgora u „između dve vatre”, neopisivo trapava, ne zna ni balet! Ona, takva, dobija Asju, predmet moje dugogodišnje žudnje!

Pomislićete da se ovde radi o nekoj uvrnutoj ljubavi. Ne, ja sam bila samo mala, debela devojčica zaljubljena u sliku ispred sebe, u devojčicu kakva sam želela da budem.

Prošle su godine.

Milica se ugojila, dobila divno izvajane butine. Ispravila je zube do savršenstva.

Ja sam smršala, skinula naočare i stavila sočiva, a i sise su mi porasle.

Milica i ja smo se i dalje viđale. Šetale se, prepisivale u svesku ljubavne scene iz *Gospodara prstenova*, maštale o našem Aragornu. Zajedno smo vodile dnevnike i čitale jedna drugoj lažne doživljaje.

Ipak, ona je imala samo svoju Asju, a na pitanje ko ti je najbolja drugarica, ime Tijana više nigde u leksikonima nije postojalo.

Nisam znala šta rade kad su zajedno. Nikad.

Međutim, jednog dana, sa svojih šesnaest godina, kao onomad sa deset, shvatila sam još jednu veliku istinu. Koliko god mislio da si popularan, uvek ima neko ko je popularniji od tebe.

I kao onda kad noćima nisam spavala zbog dlakavog pazuha, nisam mogla da spavam zbog ženskih stopala. Evo kako se to desilo.

Kad se uđe u prolaz na Zelenom vencu, kao da si ušao u neki paralelan svet. Ili u najboljem slučaju, Kalkutu. Tako ja zamišljam grad u Indiji.

Tu se prodaje sve. Od gaća i rukavica, do štenaca i zečeva. Kad prođeš kroz prolaz, sačeka te pijaca ispred pijace, pa gomila prljavih i pokvarenih autobusa. Onda zakoračiš na Mijinu zemlju. Sve što sledi je njegovo. Dragstor, kafić, prodavnica sportske obuće, kozmetički salon. Onda ništa, ništa, pa splav, splav i još jedan splav, na pristaništu.

„Zašto ga zovu Mija Robija?”

„Zato što je završio filozofiju sa prosečnom ocenom 9,5!” „Stvarno?”

„Bogdane, ti si stvarno glup! Pa bio je čovek na robiji ceo život!”

„Znaš ko mu je riba?”

„Ko?”

„Vanesa iz Ugostiteljske.” „Ona je moje godište, jebote!”

„Aha, trudna je, sreo sam je, hvali se kako dobija svoj solarijum, tu, na stanici sedamdesetpetice.”

„Eto, još jedan ostvaren san mlade Beograđanke. Em ima samo svog ličnog baju, em će sa sedamnaest godina baji da rodi bajicu, em dobija svoj salon... Milina!”

Bogdan ide pored mene. Sreli smo se u prolazu, malo-pre. Videla sam ga kako kupuje upaljač. Obećala sam da neću da kažem Milici da puši, iako se on kune da ga nije kupovao za sebe.

U ovoj epizodi ja imam šesnaest, a Bogdan trinaest godina, samo da napomenem.

„Tijana, je l' istina da je Kenanov brat u stvari sestra?”

„Nije. Muško je. Nije se operisao.”

„Otkud ti znaš?”

„Pitala ga je Asja pre neki dan.”

„Znači, virdžina je.”

„Jebiga, Bogdane, mislim da u njihovom svetu tako nešto ne postoji. Uostalom, evo ga, pitaj ga sam.”

„Da se nisi usudila da zucneš. Kazaću Milici s kim sam te video.”

„Nećeš, jer ću ja da kažem da ti pušiš.”

Kenan prolazi pored nas. Rekao bi nam: „Ćao, gde ste, je l' imate cigaru na zajam”, ali ne može. Oborio je pogled i prošao. Ruke su mu na leđima, s lisicama, pored njega dva pandura. Mislim, sigurno su ga ponovo uhvatili da džepari.

Na ćošku kod Manakove kuće, na kojoj je baš osvanuo grafit *Kuvari su carevi*, Bogdan skreće levo. Sad na miru mogu da se vratim onome gde sam stala. Smejem se. Srećna sam.

Upravo sam bila na desetom sastanku sa svojim dečkom. Niko ne zna da imam dečka. Milica je opet danima sa Asjom. Idu u Šumatovačku na časove slikanja, kao što su pre toga išle na kurs za manekenke da nauče da hodaju i pre toga da se smaraju u Kinoteci da bi naučile nešto o filmovima, jer se Asja ložila na nekog kretena sa režije. Negde tih dana je i odlučila da bude glumica i to što pre, pa pored Šumatovačke po ceo božji dan bleji u nekom kafiću gde se skupljaju isključivo kreteni sa FDU-a. A Milica je poslušno prati. Idiot.

Milica ima Asju. Ja imam dečka. Meni je bolje.



On voli *Cult*. I liči na Jana Estburija.

Rekao mi je da nikad nije bio sa devojkom koja voli da sluša *Coctoeau Twins* i *Abbu* u isto vreme. Zbog toga mi je malo falilo da postanem potpuni darker, ali neću jer znam da mu se ne bi svidelo.

Miluje mi guzu kad god se vidimo. Znam da ga to najviše uzbuđuje, iako mu ja podmećem sise na koje sam ponosna. On se ipak okreće guzi, valjda je guzoljub a ne sisoljub, kako kaže Asja. Otkrila sam da, kad osetim da je napaljen, poludim još više. Takvo osećanje je trajalo danima. I nije istina da samo muškarci navaljuju. Ja sam ta koja je navaljivala. Majke mi.

Dok nisam srela Bogdana, išla sam gradom, došla do prolaza, ušla u neopisiv smrad, ali sam oko sebe osećala miris. Bogdan me je probudio.

„Video sam kako se žvalaviš sa nekim matorim...“

Onda sam shvatila da se nalazim ispred velike kartonske kutije sa gomilom svetlećih upaljača koji sviraju.

Pomislila sam kako se na meni vidi da sam upravo izgubila nevinost i počela sam da napadam Bogdana za pušenje samo da ne bih pocrvenela.

Kad sam stigla kući, mama mi odmah dodaje telefonsku slušalicu. S druge strane nije on, već Milica koja plače:

„Tićo, dođi, molim te, nije mi dobro...“

Trčim do nje. Zaboravljam na svu svoju sreću, na bol između nogu, na izmrcvarene sise i šljivu na vratu. Zaboravljam da je pitam: *Gde ti je Asja kad prigusti?* Lojalna sam do kraja.

„Znaš onog Marka o kom sam ti pričala? Onaj sa žurke... Onaj koji mi se toliko svideo... Onaj s kim je trebalo da se vidim...“

„Znam, znam...“

„Smuvao se sa Asjom.“

„Asja nije znala za njega. Nisi joj rekla, je l' tako?“

„Nisam... Sinoć smo ga slučajno srele i... pravio se kao da se ne znamo. Samo je blenuo u nju! Šta sam mogla? Rekla sam da mi nije dobro i otišla kući. Cele noći nisam spavala. Ceo dan sam u sobi... Jutros me ona zove i kaže: 'Smuvali smo se, on je fantastičan!' Kako da joj kažem bilo šta? Sama sam kriva! I ne prestaje da priča o njemu, bre! Te bili su do jutros zajedno, te spavali su kod njega, naravno bez seksa, znaš ti Asju... Te pričali su cele noći, te liči na pevača *Culta*...“

Nije mi dobro. Samo jedan frajer u Beogradu liči na njega.

„...Ne zatvara usta, a ja se suzdržavam da ne zaplačem... Pravim se kako mi je drago zbog nje... I za kraj, ona umire od smeha i kaže: 'Zamisli, kad sam došla kod njega, odmah je zgrabio neki ram za slike na kom velikim slovima piše *my love* i sklonio ga sa stola.' Kaže, provalilaje da mu je to devojka... Zamisli, Tićo, kakvo je to đubre! On flertuje sa mnom, pre samo nekoliko dana tera me da se zaljubim u njega, smuva se sa Asjom i pored svega toga ima devojku! I tako se Asja smeje i smeje, kao večiti pobednik, a ja plačem kao večiti gubitnik, što i jesam.“ Uopšte mi nije dobro.

„Pita ga Asja: ‘Pa dobro, gde ti je devojka, zašto si sad sa mnom, kako da znam da ćeš je ostaviti?’ I znaš šta đubre kaže? Kaže: ‘Moja bivša devojka je sada kod kuće i spava, sa tobom sam jer si nestvarna i neću te ostaviti jer imaš najlepša stopala na svetu!’ Jebeno stopalo, Tićo! A šta je sa mojim očima? I za kraj, pita me je l’ hoćemo sa njom na žurku. Kaže: ‘Marko pravi najbolje žurke u gradu. Ima penthaus na Vračaru sa bazenom na terasi, bla, bla, bla... ‘ Kako da idemo, kako?’”

Ne znam. Onesvestiću se. Spuštam glavu ka svojim nogama.

Ono što vidim jesu bose noge jedne šesnaestogodišnjakinje koja je upravo izgubila nevinost sa čovekom koji voli lepa stopala. Ono što ja vidim, nisu lepa stopala.

Imam onaj nesrećni nožni kažiprst koji štrči daleko iznad palca.

I sad, posle toliko godina, ne nosim cipele sa otvorenim prstima.

Sedim sama u kafiću. U Beogradu se najzad, posle toliko godina, pojavio pravi espresso od kojeg ne dobijaš gorušicu.

Na svom sam omiljenom mestu, sa omiljenim pićem u omiljenim sandalama sa jako visokom potpeticom i, iako je dan, u omiljenoj haljini sa dubokim izrezom. Čak su pustili i moju tajnu omiljenu pesmu. A nije iz Skandinavije, zamislite. Oprostićete mi, ipak sam odrasla u devedesetim.

*...Now that we found love what are we gonna to do...*

Pevam i pravim strateški plan koji izgleda otprilike ovako:

Sjebaću koleginicu, radiću do iznemoglosti, iznajmiću stan, živeću sama.

I dok zapisujem u rokovnik: *Zvati agenciju za nekretnine*, neko mi dlanovima zatvara oči.

Taj dodir i te ruke poznajem.

Ceo budući život odjednom dobija jasnu sliku. I jasniji smisao.

I mislim koliko sam srećna, sad sigurno znam, što imam takva stopala.

ASJA

*Čovek se zaljubi gledajući ženu, a žena se najčešće zaljubi slušajući čoveka.*

KSENOFONT

KAKO DA SE NE ZALJUBIM U NEKOG KOGA JE CELOG ŽIVOTA čuvala Anđa. Pravo ime joj je bilo Anđelika Šneberger, usedelica koja je tečno govorila nemački, ruski i francuski. Anđa je, kako mi je rekao, imala svoju sobu kod njih u stanu, a zbog njene sobe njegovi roditelji su morali da spavaju u dnevnoj. Tata mu je boemčina koji i dan-danas stalno sedi u svojoj omiljenoj kafani, u *Klubu književnika*, iako sa književnošću nema veze, sem ako se ne računaju prijatelji pisci za koje bi dao život. Znao je i mog dedu. Rekao je za njega da je to bio čovek sa kojim je bilo lako piti ali teško pričati, i koji je marljivo radio do poslednjeg dana. Da, kada su dedu našli mrtvog, na vratima sobe je pisalo: *Ne ulazi, radim*. Reče, bio je naočit, za njim su se okretali u Knez Mihailovoj. Visok, taman, markantan, gospodin bez presedana. Jedina mana mu je bila što je previše voleo tvoju baku, kaže. I stalno je hteo da bude sa njom.

„Kako je lepo biti sa Olgom, Asja..”, govorio je. Ovo sad nije priča o meni, ipak. Majka mu je radila po ceo dan. A Anđa je stalno bila tu. Nije mu čitala bajke, nije ga učila da crta i piše, nije se igrala sa njim. Pevušila je pesme na nemačkom, psovala isključivo na ruskom, a kad je bila srećna, šaputala je na francuskom. Interesantan izbor.

Kad je napunio petnaest godina, Anđa se razbolela. Otišla je kod doktora posle tačno trideset četiri godine. Kad se sa pregleda vratila kući, zaključala se u svoju sobu i nije više izlazila. Iako je vreme njegovog čuvanja odavno prošlo, ona je i dalje ostala u kući. Kuvala je ručkove i večere i nastavila da ih sve pičkara na ruskom. Anđa je oduvek vodila glavnu reč u tuđoj kući. Ali te godine, posle posete doktoru, više nije ni psovala. Da ne govorim o pevanju i šaputanju. Izmakla bi joj se još pokoja ruska i nemačka reč, ali francuskog više nije bilo.

On se strašno zabrinuo, a mama mu je rekla da Anđa ima rak. I da je morala kod ginekologa. Ovo drugo Anđa je podnela znatno teže nego saznanje da će možda vrlo brzo umreti.

Tako su saznali da je Anđa nevinna.

Umrkla je na šezdeset treći rođendan, prvog januara, sama u svojoj sobi. Poslednje reči su joj bile na srpskom, što je njegov otac protumačio kao izrazito loš znak:

„Izađite svi i pustite me da umrem na miru, pizda vam materina.”

Kako da se ne zaljubim u čoveka koji je prvo naučio da psuje na ruskom, pa da peva na nemačkom, zatim da recituje na francuskom, a onda da piše na srpskom.

Kako da se ne zaljubim u čoveka koji ne pije, ne puši i ne izgovara ružne reči. Ni na jednom jeziku.

I kako da se ne zaljubim u čoveka koji je otišao u Francusku da bi bio srećan. Sve je to naučio od svoje Anđe, žene koja je umrla nevinna i srećna iako ih je sve ispsovala.

Ispričao mi je ceo svoj život za dva dana. Trećeg me je odveo u Ulicu kralja Petra da se upoznam sa njegovim roditeljima, a četvrtog, to jest danas, red je na mene da pričam.

Ali nikako da počnem. Zato pričamo o svemu ostalom.

Stalno me pita za drugarice jer, kaže, prijatelji čine čoveka. On nema nijednog. Ali to onda znači da je nečovek. Ne, grešim. To znači da je svoj, jer ako ti se drugi mnogo mešaju u život, izgubiš sebe. Ima smisla, ali ne mislim da sam ja izgubila sebe zato što sam živela živote svojih drugarica.

„Možda nisi izgubila sebe i svoj život, ali kako znaš da one nisu izgubile svoj?”

„Kako da se ne zaljubim u nekog ko mi sve ovo kaže?”

„Ali ti to nisi znala ono veče kad smo se upoznali. Ti si samo devojka koju svi spašavaju celog života, je l' da?”

„Da, a ti si moj najveći spasilac.”

„Hajde, reci mi bar nešto. Reci mi gde bi volela da živimo.” Kaže to kao da se apsolutno podrazumeva da ćemo sutra živeti zajedno. I tako je. Potpuno neobjašnjivo, znate?

Kad me devojke budu pitale kako znam da je on taj, ja neću moći ništa da im kažem. Samo znam.

Gledam kroz prozor u Sabornu crkvu, iz stana njegovih roditelja, i mislim kako ću uskoro zauvek otići iz svog kraja.

„Ne brini, nećemo dugo biti ovde. Ovde je kao kod tebe na Zelenjaku. Gomila koja je samo u prolazu. Ne volim to, znaš. Dole...”, pokazuje u pravcu Zelenog venca, „dole su ljudi koji samo dolaze i prolaze... Ne ostaju. Kad izađeš na ulicu, ne sretneš komšije. Samo nepoznate pridošlice, koje ne znaš, koji ne znaju tebe, koji ne znaju gde su. Onda ta gomila koja je stigla dolazi ovamo i posle pet minuta, kad se popnu na most i krenu da vide Kalemegdan ili Knez, prolaze pored mene. Treba nam mir.” „Pa, gde je taj mir?”

„Šta misliš o Vračaru, bar dok smo ovde?” O Vračaru? Dok smo ovde?

One godine kad sam se upoznala s njim, Marko me je pitao odakle sam. Odmah se zgrozio.

„Užas!” bio je odgovor na pomen Zelenog venca.

„To svi uvek kažu. Ja ga volim.”

„Nije ti depresivno?”

„Zašto? Misliš zbog kurvi, makroa, džeparoša, pijanaca, svakakvih došljaka, transvestita, narkomana? Pa toga ima u svakom kraju. Moj to samo ne krije.”

„Vračar je gospodski kraj.”

„Sa najviše maminih i tatinih sinova koji sede u svom gospodskom kraju, bleje na svojim gospodskim guzicama i proseravaju se o tome kako je njihov kraj najbolji, kako su oni pravi Beograđani a ostali su bagra. Troše mamine i tatine parice iz *Geneksa*, dok im se mama jebe sa profesorom fizike da bi sin debil dobio četvorku, upoređuju svoje vespice i preko ramena nose džemperiće na pletenice. Leti su skroz u belom lanu, idu na tenis, naravno, obavezno na skijanje, ali nikako na Kop, već u Kortinu, gde su i ostali foliranti. Leti su u svojoj kući u Crnoj Gori do koje su roditelji došli preko veza, zamenivši se sa nekim Hrvatom. Znaš, svi ste imali neke kuće na Hvaru, u Rovinju, Primoštenu. Sad ste na Rosama

ili u Dobroti. Nemate pojma šta ćete sa sobom, ali ne sekirate se jer će tata već nešto da sredi. To ste vi, 'Cvetić' ekipa. Mamite batine. Sve pička do pičke.”

„A što si ti tako ljuta? Je l' te sjebao neki lik odavde?”

„Nije. Nikad nisam ni imala frajera, a još manje sam bila zaljubljena. Zato me niko nije ni sjebao. Ma, mogu ovo isto da ti ispričam i za momke iz nekog drugog kraja. Pitaj me.”

„Dobro. Kakvi su likovi sa Novog Beograda?”

„Živeti u getu nije lako. Zamisli da ceo dan sediš u sobi i da je tvoj pogled samo beskrajan niz istih solitera koji se prostiru unedogled. Totalna depresija. Zato svi oni u kući sede sa spuštenim roletnama. Nikad ih ne dižu. Stalno su u mraku. Mrze komšiluk. Ne poznaju nikoga. Sede sa ortacima po tim i takvim mračnim sobama i retko kad dolaze u grad. Nemaju para, pa nemaju ni zezanje i sve što im preostaje jesu jeftino pivo i džidža. Postaju narkomani do šesnaeste godine. Nemaju apsolutno nikakav cilj, ambiciju ni želju za bilo čim. Jedini spas im je da se upoznaju s gotivnom ribom iz grada i da je smuvaju pod parolom 'ja sam simpatični luzer iz geta, treba mi spas' i majčinski instinkt dobre devojke će proraditi. Ali ako ga ostavi, biće mu još gore. Ipak, mislim da su bolji od ekipe iz Mirijeve, recimo. Nekako su gotivniji. Znaš, Mirijevo, Karaburma, Rakovica i slično, to su tipično radnički krajevi. Na Novom Beogradu ima vrlo ozbiljnih porodica. Pandurskih, vojnih... Zamisli to ludilo! Red, rad i disciplina kod kuće, a raspad na ulici. Oni su skroz ljudi. Volela bih da upoznam nekog... “

„Čekaj, ti njih tako samo zamišljaš? Ne znaš nijednog?”

Ti si luda... “

„Zašto? Zato što razmišljam? Ili zato što ne znam nijednog žitelja Novog Beograda?”

„Ma sve zajedno! E, interesantno mi je ovo... Nemoj odmah da se ljutiš... “

„Ne ljutim se. Marko, je l' mogu ja tebe da pitam nešto?”

„Možeš, srce. Samo ne o devojkaama iz kraja, bilo mog, bilo nekog drugog. Ja to ne znam.”

„Znam da ne znaš. Reci mi ovo - da li se nedavno desilo nešto zanimljivo u tvom kraju?”

„Čekaj da razmislim... “

Dok Marko razmišlja, ja gledam kroz prozor njegove sobe. Nikad nisam videla lepši zalazak sunca. Čak ni na pristaništu nije ovakav. Nebo je u svim mogućim bojama.

I odjednom ka meni, ka nama, preko celog Vračara počinju da lete ptice. Ne, to nisu ptice. To su jata i jata ptica. Lete i lete i nikako da prođu, na hiljade ptica se vraća sa polja i preleće Beograd. U pozadini to ljubičasto, crveno, plavo nebo, Hram, krovovi kuća a iznad svega ptice koje grakću i u tolikoj masi prave mrak nad gradom.

„Pa, ništa se nije desilo da bih zapamtio...”

„Znala sam. Slušaj sad...”

Ispričala sam mu događaj sa kurvom koja je u devetom mesecu trudnoće ali to ne umanjuje njeno radno vreme ni broj mušterija. Ispričala sam mu o tuči između skinhedsa i transvestita u kojoj su ćelavci izvukli deblji kraj. Prvi put u istoriji mog života, na Zelenjaku su se udružile sve moguće kurve, transvestiti i makroi i štanglama izmlatili desetak ćelavih

kretena u spitfajerkama. I što je najbolje od svega, policijska patrola je sve to gledala, panduri su se samo smejali i pušili u svojim kolima, a kad se sve završilo pozvali su hitnu pomoć da male ćelave cokulaše prebace u Urgentni. Ispričala sam mu o ludoj Silvani koja nikako da ubode nedelju, ispričala sam mu o jučerašnjem bacanju neke žene pod voz i o postavljanju spomen ploče nekom drugom samoubici, dečku od osamnaest godina, tačno ispod levog luka mosta. Zatim i o momku iz akademske porodice kod koga su u salonskom stanu od sto dva kvadrata, u njegovoj sobi, našli dva leša. Lep dečko a nekrofil. Šta ti je život!

Onda sam mu ispričala i lepe stvari. Preksinoć je na Savi bila regata jedrilica. Pristanište se sređuje, Manakova kuća renovira. Otvoren je i nov kozmetički salon baš ispred moje zgrade i, za razliku od drugih salona, ne drži ga žena ili devojka krimosa, nego prava pravcata beogradska gospođa, koja sa svojih šezdesetak godina i bez plastičnih operacija izgleda kao što bi izgledala Grejs Keli da je živa. Dobila sam trista grama domaćeg ratluka jer sam gazdarici prodavnice pomogla da unese saksiju sa drvetom života u svoju malu prodavnicu slatkiša. I startovali su me Rusi i pitali me je l' mogu da me slikaju. E, ovo poslednje jeste čudno, ali pustila sam ih.

„Obećavam da više nikad ništa neću reći za Zeleni venad”

„I nemoj.”

Čik neka neko ispriča svoje doživljaje iz prethodna tri dana života a da ne bude dosadan u odnosu na mene. To je Zelenjak.

Ko ga preživi, sve mu je dosadno.

„Vračar, kažeš?” pitam sad svoju ljubav.

Nije loša ideja, uopšte. Bićemo blizu Marka, ali neka mu to bude kazna. Da me vidi toliko srećnu, kakvu je želeo da me vidi svih ovih godina, a nikad mu nije uspelo.

Oдох ja stvarno iz kraja. I krajnje je vreme.

A mir bi mi svakako dobrodošao. Na Zelenom vencu ima svega, ali za mir i nisam baš sigurna.

Uostalom, možda je pravo vreme da moje devojke iz kraja pustim malo na miru. Neka žive svoje živote.

# NEVIDLJIVI STANOVNICI

*Jezivo je, ali evo nas, pionira, otpadaka vremena u kome živimo, kako pokušavamo da stvorimo sopstvenu paralelnu stvarnost. Da iz kamenja i haosa stvorimo svet.*

ČAK PALAHNJUK



DOK SE ŠETATE ULICAMA GRADA U KOJEM ŽIVE JUNACI OVE priče, možete videti neke veoma neobične stvari. Ovaj grad je šaren i siv, brz i spor, veseo i tužan. Ovaj grad je grad kontrasta!

Na velikoj raskrsnici kod Skupštine i Pionirskog parka rade deca ne starija od osam, devet godina, koja peru prozore na automobilima. Vozači ih uglavnom ne vole, jer im stakla ne očiste, već još više isprljaju i zamute. Ali poneko možda zna da ta deca svakog jutra izlaze iz šahtova kod Autokomande, gde spavaju, dolaze na ovu raskrsnicu i, ako nema starijih a samim tim i jačih, počinju svoj radni dan. Kad se skupe prve pare, odlazi se po sladoled a onda u park na igru. Ah, ta igra! Kad se oni pojave, druga deca ustuknu. Majke prilaze svojim čistim, lepo vaspitanim sinovima i ćerkama i sklanjaju ih. Poneko im vikne: „Bežite odatle!”, poneko im dobaci: „AT smrdite!” poneko ih ćušne, poneko udari. Igra im se završava brzo, jer i ljudi sa decom je sve više. A ljudi, normalni ljudi, oni koji ne spavaju u šahtovima, vole svoju decu više od ičega na svetu i hoće da ih saćuvaju od tako morskog prizora kao što su ova deca sa raskrsnice.

Oni se plaše ljudi. Oni su kao male životinje. Ranjive. Stariji već duvaju lepak. Mlađi puše. Ponekad nešto ukradu. Kupaju se u fontanama i tada ih fotografi dnevnih novina slikaju. Žene okreću glavu od njih jer prizor je suviše tužan.

Uveće odlaze u svoj dom, u svoj šaht, zbiju se jedno uz drugo i spavaju. Imaju svoj mali svet u koji niko ne ulazi, a sve druge baš briga. Oni su nevidljivi. Osim kad na toj raskrsnici, sa sunderom u maloj ruci, priđu vozaču, ponude da mu obrisu stakla, a on ih izvreda, otera, ispsuje i, tada, i mrzi.

Malo dalje, kod zgrade *Politike*, sedi ćovek na ulici, bos. Gleda ali ne vidi. Nije prljav, ali samo zato što je upravo pušten iz prihvatilišta za odrasle. Okupali su ga, sredili i, evo, on je već tu, na svom starom mestu. Na ćošku Cetinjske i Hilendarske.

Tek je devet ujutru, ali on je već pijan. Jednu nogu mu je zahvatila gangrena. Ne oseća bol jer ne oseća ništa. Samo se još uvek seća. Nekad je imao ime. Bio je ćovek sa velikim Ć, sa velikom kućom u centru Beograda koju su zaplenili komunisti. Seća se i nemaćkog jezika koji je prićao kao maternji. Seća se i žene koju je obožavao i zbog koje je sve izgubio. Ne seća se da je imao najboljeg druga s kojim ga je njegova ljubav varala i one noći kad ih je ubio, pištoljem u glavu. Ne seća se ni zatvora. Ne seća se ni šta je bilo juće ni prekjuće, ali na nesreću, seća se da ima sina, seća se te kuće u kojoj je srećno živeo sa svojom porodicom, tog lepog Beograda, nemaćkih poslovice, svog starog odela, lule i mirisa prvorazrednog duvana.

I on je jedan zaboravljen i nevidljiv stanovnik ovog grada. Osim kad uće u knjižaru koja je tu, u blizini, traži prodavaćicama nešto sitno, a one mu daju pare samo da što pre ode jer je njegov smrad nepodnošljiv.

Na samo dvestotinak metara od njega stoji mladić. Ispred Konja. Kao da ćeka nekoga. Ali ne ćeka, jer nikoga ne poznaje. I on smrdi. Ne kupa se već danima. Živi sam na napuštenom gradilištu u Prizrenskoj, trenutno. Pobegao je iz glavnog grada jedne nove susedne države.

Pored njega će slučajno, iduću na posao, proći jedan visok, lep Crnogorac. Pogledaće ga i učiniće mu se da ga poznaje, ali ovaj će spustiti glavu jer ne želi da ga iko prepozna, okrenuće se i žurno se vratiti na svoje gradilište.

Zašto je, pitate se, ako je hteo da pobegne, došao baš u Beograd? Ovde je najlakše izgubiti se. Tako on, misleći da je prepoznat, kreće nazad u svoj dom, svoju napuštenu zgradu. Još jedna izgubljena duša.

Ono što ove nevidljive individue čini vidljivim jeste samo taj užasan smrad. Ali zašto ja sve ovo govorim? Zato što je i kroz raskrnicu i pored zgrade *Politike* i blizu spomenika prošla Asja. U stvari, obrnutim redom. Prvo je otišla do pozorišta da se vidi sa svojom kolegicom. Tada je prošla pored nevidljivog stanovnika broj jedan. On je osetio parfem u njenoj kosi, pomalo slatkast ali svež. Podsetio ga je na majku. Onda je prošla Makedonskom, pa ušla u Cetinjsku. Na ulazu knjižare preprečio joj se starac. Nije ga ni pogledala, ali je napravila grimasu. To je bio nevidljivi stanovnik broj dva. Njen parfem ga je podsetio na ljubav koju je nekad osećao prema nekoj ženi. Ona je zatim napravila krug po knjižari, našla ono što je tražila, prišla kasi i platila svoju knjigu. Popela se zatim Kondinom do Kosovske, stigla Vlajkovićevom do Skupštine i na raskrnicu stala ispred malih nevidljivih stanovnika broj tri. Iz džepa je izvukla sto dinara i dala novčanicu najmanjem. I on je osetio Asjin parfem, ali ga nije podsetio ni na šta jer takav miris i nije baš imao prilike da sreće u svom kratkom životu. Ali zato, kad ga drugi put bude osetio, setiće se ovaj dečkić baš Asje. Lepe tete koja mu je dala pare, tek tako.

Asja je nastavila Bulevarom sve do Taša. Pogled joj je sve vreme na zemlji. Velike naočari za sunce na licu. Kačket na glavi. Stigla je, sve sa tim spuštenim pogledom, do velikog restorana, zakoračila u prelepu baštu okruženu drvećem, sela za sto koji je čekao nju, skinula kačket i naručila belo vino.

Ali, pre nego što saznamo koga očekuje, da vidimo gde su druge devojke.

Milica ponovo sedi u svojoj sobi i čita. Nervira se što čita tako dosadnu knjigu, ali ne odustaje. Kad nešto počne, to i završi, a čitanje romana očajnog muškarca jedino je što može da radi dok joj ne zazvoni telefon i ne obavi važan razgovor.

Tijana je sa agentom za nekretnine i upravo gleda jedan stančić na Dorćolu. Čim je ušla u njega, osetila je čudne vibracije, zamislila ga je u pastelnim bojama sa terakota detaljima i trskom na prozorima.

Dunja još uvek spava. Nije u Smederevu kod roditelja. Nije kod Marka. Ipak, tu je, u kraju, u velikom krevetu, sa dva dušeka jednim preko drugog, na kojem spava kao mala beba. Ne bude je tramvaji, ne budi je telefon koji zvoni u susednoj sobi, čakje ne budi ni žena koja ulazi da je gleda dok spava, seda na fotelju tik uz krevet, stavlja satenski jastučić na krilo i dok uzdiše suze joj teku niz lice.

I tako, dok žena sa maramom na glavi i jastučetom u krilu plače bez glasa, Asja sedi i pije vino. Na parking restorana upravo ulazi džip sive boje. Iz njega izlazi plavuša tridesetih godina. I ona, kao i Asja, nosi velike guči naočare. Kosa joj je skupljena u rep, u belim bermudama je i belo majici pa joj koža izgleda još tamnije. Dok prilazi, zvekeću joj drvene narukvice, sa detaljima od čistog zlata, ukrašene dijamantom i sedefom. Iako miriše na isti

parfem kao i Asja, on se ne oseća. Oko nje se širi samo miris para. Hostesa je dovodi do stola u uglu i njih dve se ljube u obraz.

Ovo je prizor najvidljivijih stanovnika Beograda. Obe sa A liste slavnih ove male države. Toliko su vidljive da bi, i kad bi se uvukle u smrdljivi džak, bile zapažene.

Da li vam se desilo da nekad ne primetite nekog ko stoji odmah pored vas? Da ne čujete pitanje koje vam je uputila osoba pored vašeg uveta i da žalite individuu koja uporno pokušava da ispriča svoj doživljaj a stalno je neko prekida? Ta individua onda obori pogled i pravi se kao da ništa nije ni pokušala da kaže, odustaje od svega i odlučuje da je bolje da ipak samo sluša druge. To su nevidljivi. A da li ste osetili nečije prisustvo iako se on nije ni pojavio u vašem vidokrugu? Da li se celog života sećate nekoga a progovorili ste samo jednom u životu, i to dve rečenice? Da li ste bili svesni nečijeg prisustva iako se taj neko samo pojavio na vratima i seo u ugao i da li ste krišom tražili pogled takve osobe i u sebi osećali neopisivu želju da ta osoba, takva, jedna i jedina, samo jednom primeti baš vas?

„Jedva čekam da čujem šta planiraš, draga.”

„Lena, nisam te videla sto godina. Izgledaš... fenomenalno! Kao i uvek, šta da kažem... “

„Hvala, draga. I ti... Nego pričaj mi to za film. Jako sam zainteresovana, da znaš. Nikad nisam bila ničiji savetnik. I kakva je to knjiga? Jebiga, nisam bila u Beogradu... Preeedugo!”

# ASJA

*When you realise you want to spend the rest of your life with somebody, you want the rest of your life to start as soon as possible.*

REPLIKA IZ FILMA *KAD JE HARI SREO SALI*

„JA NISAM ZAVRŠILA NI SREDNJU ŠKOLU, ZNAŠ? ŠTO JE katastrofa, s obzirom na to da mi je deda bio pisac, baka primabalerina, mama takođe, a tata naš poznati dramaturg. Mi smo jedna fina umetnička porodica sa potomkom koji nema ni srednju školu. Da, da... Upisala sam se na glumu posle treće godine srednje, a fakultet nisam još završila, tako da... Šta ću, završiću ga jednog dana... Sad ću imati više vremena. Ali da krenem ispočetka. Nisam ti rekla da sanjam svoju porodicu već više od deset godina, svaki dan, i da se svako jutro budim u isto vreme... Zašto? Pa, kako da ti ovo ispričam... Tek si stigao u Beograd, znam, nisi čuo, možda... Mediji to ne spominju više, čak me i oni na neki način štite. Ja sam glumica koja nikad neće znati da li se upisala na glumu, da li je dobijala uloge i da li je uspela zato što je talentovana, zato što je bila Markova devojka ili zato što... Čekaj, evo, lepo ću da ti ispričam... Bilo je to 1989. godine. Moji baka i deka, mamini mama i tata; drugu baku i drugog deku nisam imala, znaš, oni su poginuli kad je moj tata bio beba... U bombardovanju Beograda četrdeset četvrte; on je bio siročić maltene od rođenja, ali neću sad o tome... Dakle, baka i deka su sagradili kuću u jednom lepom mestu pored Plitvičkih jezera... Kuća je bila divna, na dva sprata, sa ogromnim imanjem, voćnjakom... Deku je, kad smo se Ana i ja rodile, zasadio dva bora. Jedan za mene, jedan za nju. Prvo je zasadio moj, jer ja sam starija bliznakinja i trebalo mu je tačno deset minuta za moj bor pa da krene da sadi drugi, za Anu, kolika je i bila razlika između nas dve. Ali njen se brzo osušio, nikad nije mogla da to prežali, sećam se. Tog avgusta osamdeset devete, bili smo tamo tata, mama, Ana i ja skoro dva meseca. Već smo imale ogromno društvo, Sanju, Vanju, Miroslava, Krešu, Olju... Po ceo dan smo trčale po poljima, igrale žmurke, lastiš. Kad se kosi seno, i nas dve uskačemo, kad se skupljaju šljive, i mi hoćemo da idemo, kad se muze komšijina krava, obe trčimo da pomažemo, ali najsrećnije smo uvek bile kad treba da se ide na reku ili na jezera. Ostalo nam je još nedelju dana raspusta... Sećam se da nam je mama tada stalno ponavljala da ćemo morati da zapnemo jer četvrti razred nije šala, naročito ja, znaš, uvek sam bila neposlušnija. Baka i deka je trebalo da dođu u ponedeljak a mama i tata da krenu ranije za Beograd da pripreme sve što treba dok nas dve ne dođemo. U nedelju, dan pre njihovog dolaska, Ana i ja smo nagovorile mamu i tatu da nas odvedu kod Vide, to nam je bila drugarica iz Zagreba koja je imala kuću baš kod samog Nacionalnog parka. Njeni roditelji su imali brodić i nas dve smo crkavale da se vozikamo, da skačemo u yodu, da ronimo, prolazimo ispod slapova... I uspele smo da ih nagovorimo! A kako je Ana bila srećna, skakala je po celoj kući kao luda, vrištala: 'Idemo na brodić, idemo na brodić!' Sve je bilo dogovoreno. Nas dve smo srećne jer idemo kod Vide, iako nam je ona dosadna, srećne smo što dolaze baka i deka, srećne smo, znaš, onako dečje srećne! Popunile smo ceo album *Životinjsko carstvo*, pa smo prešle i na drugi jer smo imale mnogo duplikata. Ja sam bila zagriženija za sličice, čak sam i tapkala sa dečacima. Ana je zabušavala. Bila je nekako, sad kad se setim, ženstvenija od mene... Volela je da nosi suknjice, da pravi pletenice, najviše je volela lizalicu sa ukusom jagode. I stalno je pevala ispred ogledala, sa četkom u ruci umesto mikrofona. Obožavala je *Wham* i Madonu... Sećam se da je tog dana mama bila u bašti,

skupljala je grašak. Tata je farbao ogradu na terasi. Za ručkom se dogovaramo da je najbolje da kod Vide krenemo što ranije sutradan ujutru, jer treba prvo da odbace nas dve, pa da idu na železničku stanicu po baku i deku, voz im stiže već u devet... Kasnije, kad smo popile sveže mleko, koje sam ja mrzela, svi zajedno smo igrali monopol. Ja sam sve vreme gubila i uopšte mi nije bilo dobro, kao da me je nešto odjednom slomilo... Počela sam da gorim. Ana me zeza da mi nije dobro jer sam presedela celu igru u zatvoru i pred bankrotom, a mama odlazi po toplomer i stavlja mi ga pod mišku... Imala sam temperaturu preko četrdeset! Tata me je odmah odveo u sobu i stavio mi neke obloge od rakije. Pokušala sam da se bunim, ali nisam imala snage. Plakala sam i tresla se, što od groznice, što od sekiracije što sutra ne mogu na kupanje, ali najviše sam plakala što sad Ana neće moći da ide, a toliko je to želela... Tata i mama mi govore da će odvesti Anu, a da će mene, dok se oni ne vrate, čuvati teta Zdenka; to nam je bila komšinica koju smo obožavale. Ana dolazi do mene i stavlja mi ručicu na čelo, ljubi me da ozdravim i odlazi kod mame i tate u sobu da spava, da se ne zarazi... Tata je najduže ostao kod mene. Pričao mi je priče, sam ih je izmišljao... Takve priče ne postoje ni u jednoj knjizi za decu. I mama dolazi za njim, grle me i ljube i govore da me vole, da će mi već sutra biti bolje... Onda sam zaspala. Kad sam se sutradan probudila, oni su već izašli iz kuće. Zdenka mi je taman spremala domaću pogaču sa kajmakom i šunkom, a ja sam čula zvuk naše lade kako izlazi sa parkinga. Istrčala sam na terasu da im mahnem, ali već su zašli za ugao. Nisu me videli. Vratila sam se u kuću i upalila televizor, počela je *Pčelica Maja*... Posle nekoliko minuta učinilo mi se da čujem Anin glasić u daljini. Trgla sam se i opet istrčala na terasu, ali nisam videla nikog osim baba Stane koja je baš vodila svoju kravu na ispašu.

Tada, kad sam istrčala na terasu, bilo je tačno sedam i sedamnaest ujutru. Pogledala sam na sat, sećam se dobro. Zdenka mi je rekla da ne trčim toliko tamo-vamo, da se smirim... I znaš šta? Oni su tačno u sedam i sedamnaest poginuli. Sve troje. Tada su skrenuli na magistralu i direktno na njih naleteo je kamion... Bili su na mestu mrtvi. Kasnije, mnogo kasnije, ili ne baš toliko kasnije, više se ne sećam jer sam živela kao u nekom bunilu, počela sam da ih sanjam... Svake noći... I od kada sam sa tobom, nema ih više... Ranije sam patila za njima, kad nestanu na dan, dva, deset, ali sad ne. Oni će sad naći mir, mogu da me ostave... To mi je sad jasno... Ti si moja ljubav... Marko i ja smo bili toliko dugo zajedno samo zato što sam bila sama, zbog tog mog paničnog straha da ponovo ne ostanem bez igde ikoga! Zvučim kao kukavica, zar ne? Jesam, ja sam odvratna kukavica koja se ceo jebeni život vadi na to da nema nikog na ovom svetu! I sve što dobijam, dobijam iz sažaljenja. Misliš da ne znam kako su mi iza leđa govorili: 'Jadna Asja, poginuli su joj majka, otac i sestra bliznakinja, odmah zatim umro joj je deda, od tuge, a onda i baka...' E, to je interesantno, znaš... Ona je čekala da napunim osamnaest godina. Ne znam zašto joj je to punoletstvo toliko značilo, valjda samo zbog tih pravnih stvari... Umrkla je na moj rođendan. Znaš šta mi je rekla to večer? Rekla je: Asja, ljubavi, kad prestaneš da ih sanjaš, to će značiti da si našla svoju sreću. Tada ćete se smiriti zauvek... 'Večeralo smo, baka mi je prvi put u životu sama samcijata napravila tortu. Nikad nije znala da pravi kolače i uvek je naručivala voćne torte iz *Moskve*, ali taj dan se mučila i napravila mi je voćnu tortu sa ananasom i kivijem, a veruj, tada u Beogradu nije svako mogao da kupi kivi. Otišla je u sobu oko jedanaest uveče. Ja sam sutradan otišla na fakultet, rano, pa na probe, tada sam već uveliko radila u pozorištu. Došla sam kući tek oko

osam uveče... Ona je ležala u krevetu, a u rukama je držala sliku na kojoj smo Ana i ja pored bora, mog, našeg...

Bila je bela kao sneg. Oči su joj bile zatvorene. Zaspala je sa nama i nije se probudila. Onda sam otišla kod Marka. On je to jedva dočekaao. Jednostavno, više nisam mogla da budem sama u tom stanu, bez bake. Jer kad su mi mama, tata i sestra poginuli, ja sam upala u stanje hibernacije. Nisam jela. Nisam ustajala iz kreveta. Nisam pričala. Čini mi se da nisam ni disala. Onda me je baka digla iz kreveta, odvela u dnevnu sobu, u koju je prethodno stavila sve slike naše mrtve porodice, i terala me da ih gledam. Ja sam žmurila jer me je bolelo da ih gledam a ona je samo ponavljala: 'Ako želiš da bol prođe, prepusti mu se.' I onda sam otvorila oči. Ono što sam osetila bio je najveći bol koji postoji na svetu. I to na onim mestima za koja i ne znaš da postoje. Ali gledala sam. I tek tada sam počela da plačem. Baka i deka su samo govorili: 'Tako, Asja, plači. Samo plači, ne šteti suze. Suze su za najhrabrije.' Jesu. Kasnije, posle mnogo godina, kad sam bila kod Marka, počela sam polako da ponovo upadam u to stanje mrtvila. Nije me ništa zanimalo a sve što sam radila, radila sam kao u nekom polusnu. I nisam plakala. Jedino je ta gluma bila stvarnost. U njoj nije bilo ničega mrtvog. Ali sav ostali život bio je mrtav. Kao onda, posle njihove smrti. Samo sam plutala kroz život i nijedan događaj, nijedan zvuk, nijedna reč, ni pokret, nisu mogli da me ožive. Jer mene smrt nije htela. *Ja sam besmrtna u ovakvom životu*, mislila sam, a to je najgore što može da se desi. Mrtav živiš... Sve slike i nakit stavila sam u sef, u banku. Nameštaj i garderobu sam prenela u drugi stan, u kom takođe nikad nismo živeli. Taj stan su moji mama i tata oduvek davali nekog deci svojih prijatelja da žive tu dok studiraju, a tata je imao čak i sumanutu ideju da stan da državi da u njemu žive deca koja sa osamnaest godina izlaze iz doma i nemaju kud... Mama mu nije dozvolila jer se uvek plašila da država nešto ne zajebe, i mislila da stan treba da ostane tu gde jeste, ima ko da ga nasledi, govorila je... E pa, ja sam uvek jedan stan izdavala a drugi sam zadržavala prazan za sebe, osim kad je tu živela Dunja. A bilo je predivnih momenata kada smo Dunja i ja živeli zajedno... Znaš zašto je taj stan uvek bio meni na raspolaganju? Zašto nisam htela da izdajem oba ili da ih prodam? Nikad nisam htela da stvorim Marku osećaj da sam kod njega došla zauvek! Uvek sam mogla da odem kući. Sad nema ni tog osećanja... Mogu da ih i prodam, da ih poklonim, dam, baš me briga! Znam da ću sa tobom biti zauvek... Sa tobom hoću da budem zauvek! I prvi put u životu znam da neću više da se krijem i da bežim. Znam šta hoću. Znam koliko mogu. Znam da sam talentovana jer ljudi kao što su bili moji baka i deka nikada me ne bi ohrabivali za nešto što nije za mene. Pa oni su mi prvi rekli da se okanem slikanja, da batalim filozofiju jer ne leži mom senzibilitetu, i da već jednom, citiram, prestanem da mislim da sam bogom dana i da shvatim da ne treba da se mučim da naučim balet! Prvi put mogu glasno da kažem: ja hoću da glumim! Ali neću da budem neko drugi! Neću da bežim od stvarnosti i neću da plutam! Hoću da budem samo - ja! Neću više da živim u ovoj pustinji konfuzije, hoću svoju oazu mira! I da više nikad ne čujem rečenicu: 'Da, ti si to zaslužila, jadna Asja...'

Hoću da sve ovo sa tobom počne odmah. Imam plan... Pa ako se uklapa sa tim da idemo odavde, sad kad se svi vraćaju u Beograd, i to je OK, skroz OK... Jer... Volim te... A što se tiče plana, stvari stoje ovako. Samo da završim ovaj projekat, da odglumim Lenu i idemo. Sve se uklapa, čak i vremenski. Lena je legenda Beograda. Devedesetih je žarila i palila ovim

gradom. Sad je izašla i knjiga o njoj, napisala ju je neka potpuno anonimna devojka, žena, šta li je... To će biti moja poslednja uloga. Imam užasnu potrebu da svima koji su me prozivali sve ove godine kao glupo, netaletovano siročće kome uloge namešta dečko, kažem šta imam. A to je najbolje kroz Lenin lik, veruj... “

„I bićeš sponzoruša, na kraju?”

„Aha, neka to bude završnica. Vidiš, interesantno je to što mi je rekla. Pokušala je da radi, prevodila knjige, išla na posao, predavala rukopise na vreme, potpisivala ugovore, a kad je trebalo da joj plate to što radi, uvek su izgovarali jednu jedinu rečenicu koja je glasila, ‘Šta će tebi pare, kad tvoj muž dobro zarađuje!’ Pa nije Lena radila sve to zbog para, pobogu, već zato što voli! Ali kad dobiješ novac, osećaš se dobro što neko ceni to što si uradio, zar ne? Kod nas u zemlji niko ništa ne ceni. Ovaj narod je srećan samo kad komšiji crkne krava i ne priznaje ničiji uspeh. Moraš da budeš jako ružna ili jako sjebana, možda pomalo i feministkinja, ako hoćeš da uspeš. Ako si u Srbiji prosto lepa žena i živiš sa bogatim muškarcem, uvek ispadaš kurvetina koja nije sposobna ni za šta osim za otvaranje butika i kozmetičkih salona. Ovaj narod je pun predrasuda! A vreme u kome smo odrasle i propast ovog našeg društva najbolje će se videti kroz takav život - pun nasilja, mržnje, zavisti... I za mene su milion puta napisali da sam dobila ulogu zbog Marka! A znaš li šta je najgore od svega? Što ni sad ne znam da li je to istina ili ne!!!”

„Je l’ ga mrziš zbog svega?”

„Ne možeš mrzeti nešto što nikad nisi ni voleo.”

Ustajem, odlazim do telefona i pozivam drugarice. Dogovaramo se da se nađemo na našem starom mestu, ispod mosta, tačno u devet. Za to vreme sam se istuširala, oprala kosu, isfenirala se i obukla. Uske kloe farmerke, dugu satensku naf-naf majicu, moje najdraže valentino garavani sandale, koje sam sama kupila na gostovanju u Sloveniji. Našminkala sam se, stavila parfem koji sam kupila juče i pošla ka vratima. Na televiziji je upravo počela poslednja epizoda *Devojaka iz kraja*.

„Jasna, je l’ ti mene stvarno voliš ili samo želiš da pobediš?”

Ovo izgovara glavni junak serije, presladak mlad glumac, moj kolega i inače gej, mada to ne zna niko sem mene, a ja sad kristalno jasno vidim moju Dunju.

Sve što je htela jeste jedna usrana pobeda!

Otišla sam u kuhinju samo da izvadim iz frižidera sireve poredane na velikom poslužavniku - gorgonzolu, bri, mocarelu i rikotu sa maslinama i komadićima kruške, da se malo raskrave dok se moja ljubav ne probudi iz svoje večernje dremke. Ostavila sam poruku da dolazim brzo i izašla.

Napolju je jako toplo. Spuštajući se ka pristaništu, počela sam da se znojim. Kao da me hvata trema.

Šta da im kažem? Asja, opusti se! Sve je u redu. Diši duboko.



Prelazim prugu. Eno ih. Na klupi već sede Tijana i Milica, ali ne i Dunja. One mi mašu, ja odmahujem. Kiki dotrčava i skače na mene. Noga mu je dobro, hvala bogu... Dok ih gledam iz daljine, izgledaju mi srećno, nekako drugačije.

Moje drugarice.

Onda, sa druge strane, iz pravca Kalemegdana, vidim Dunju. Ide onim svojim gracioznim korakom ali spuštene glave. Taj hod i ta spuštена glava nikad neće ići zajedno, uvek sam joj govorila. Sada sve to, povezano sa kajanjem, izgleda mnogo gore.

Sedam na klupu, grlim Milicu pa Tijanu, a kad nam priđe Dunja, sve četiri se zagrlimo na klupi i to, bogami, traje dobrih deset minuta.

U glavi mi se smenjuju slike iz prošlosti. Prvo što vidim jesmo Tijana, Milica i ja kod Marka na žurci. Na velikoj smo terasi na vrhu zgrade. Ispred nas je veliki letnji šank a iza, odvojen samo velikim belim paravanom i tujama u keramičkim saksijama, presijava se bazen pod svetlošću noćnih lampi. Slušamo, naravno, muziku iz osamdesetih, iako su devedesete u punom jeku. Milica sedi u velikoj pletenoj fotelji i celo večer gleda u pod. Tijana gleda u zvezde, a kad Marko progovori, direktno u njegove oči. On sklanja pogled, oduvek mu je bilo neprijatno pored nje, znam. I nijedna ga nikad nije volela. Tada sam odlučila da ih ne više spajam, i moj život sa Markom i moj život sa njima otada su bile dve potpuno različite stvari.

Sećam se i Dunje koja me je neprestano ispitivala o toj „velikoj ljubavi” i momenta kada je prestala da je spominje.

Sećam se nas četiri koje u tri ujutru, posle nekog burnog izlaska, crvenim sprejom, na zidu preko puta moje kuće, pišemo grafit *Molderu, vrati se, sve ti verujemo!* Da, tada smo nas četiri gledale seriju *Dosije X* s neskrivenim žarom, svako večer i svaki dan kad je repriza. Sećam se kad smo ukrale Markov džip i pobegle na Palić, i kako smo to nazvale „devojački vikend”. Nismo imale sreće, neko nas je slikao i za tri dana smo bile u svim tabloidima u Srbiji. Tijana se uvek ljutila što grozno ispada na tim slikama i govorila:

„Milica i ja smo pored tebe uvek samo dva sporedna kretena sa grimasama. Uvek me uhvate kad žvačem žvaku, srcem sok ili se češem po dupetu!”

„Ne brini, mačko, tebe na toj slici niko i ne gleda!” rekla joj je Dunja odmah.

Sećam se kad smo stajale na snegu ispred naših starih dobrih kurvi i čekale Likanu da izađe iz kola da joj prenesemo poruku od stalne mušterije koja nas je videla ispred dragstora dok smo čekale Milicu da kupi žvake.

„Valjda nije mislio da smo nas četiri... “ Dunja je bila izbezumljena.

„Ma, jeste, ali šta te briga... Ionako se i ne razlikujemo mnogo. Vidi njih!” Tijana pokazuje prstom ka četiri kurve koje u svojim bundicama, helankama, minićima i čizmama s platformama stoje na drugoj strani ulice i puše.

Ja pogledam u nas, i šta vidim? Vidim dve bunde, tri minića, jedne uske farmerke i četiri para čizama sa jako visokim štiklama.

„Misliš da njihove mušterije znaju da je na tebi prava bunda od nerca, da si u luj viton čizmama i da na sebi imaš kavali haljinu?”

Sve smo mi za njih samo devojke na ulici sa prevelikim štiklama i prekratkim suknjama.

„Asja, ove čizme nikad više neću pozajmiti od tebe!”

„Što su ti čizme krive? Njene su lažnjaci, svakako... Bože, Dunja, mislila sam da si prevazišla sve ovo sa kurvama...”

Nikad nije. I to ne zbog straha, već zbog nekog čudnog odnosa koji je imala prema njima. Kao da ih je sve poznavala bolje od nas a to je krila. Poruku smo ipak uredno predale Likani. Pisalo je: *Vidimo se sutra na starom mestu. Tvoj Zlatni te voli.* Apsolutno romantično!

Sećam se dana i dana provedenih nad prevrnutim sobicama kafe i dana i dana kad nam je Tijana izgovarala ono njeno čuveno: „Auuu, šta sve ovde ima!” Sećam se šetnji ispod Brankovog mosta, odlazaka na zajednička letovanja, ali uvek i isključivo kad ja pobegnem od Marka.

Slike se samo smenjuju dok ih grlim.

Sve vreme mislim kako mi je lako da odem samo zato što sam našla svoju ljubav. I znam da će one, kad im kažem da se selim iz kraja, misliti da ćemo nastaviti da se družimo. Ali nećemo.

Iako idem samo u neki drugi kraj, nikad više neće biti isto.

Prvo ćemo se čuti svaki dan, onda svaki drugi, pa svaki peti. Onda ćemo se čuti jednom mesečno, videti samo za rođendane, a onda će i to nestati.

Ne, nema to veze sa drugim krajem grada, nema veze što više nismo jedna blizu drugoj. Jednostavno je gotovo. Većini se to dešava a da i ne znaju. Udalje se jedni od drugih bez razloga.

Neću im sve to reći. Obećaću im da ćemo se viđati kao i ranije, zvaću ih. Ipak, sve će se završiti samo od sebe. Samo ja znam zašto.

Tijana nešto naslućuje, ona je stara mudrica, volela bih da smo se više družile, možda bi sada sve bilo drugačije.

Milica će se dosađivati bez mene, jedno vreme će patiti kao da je izgubila dečka, ali proći će je čim se zaposli. Ili zaljubi.

Dunji će biti najgore. U to sam apsolutno sigurna. Čak i u celoj ovoj situaciji, nje mi je najviše žao. I pomogla bih joj ponovo, ali ne smem više da se mešam ni u čiji život. Pogotovo ne u život devojaka koje volim. Neću više da budem ničiji život.

I sad, kad me pitaju zašto sam sve ovo zbrzala, kako znam da je „to - to”, reći ću im da, kad ga pogledam, prvi put u životu shvatam da ću i ja umreti jednog dana. Da ni mene smrt neće tek tako zaobići. Da nismo besmrtni ni ja ni on. Da me to užasno plaši. Zaboravila sam da kažem najvažniju stvar - da je i poljubac sa njim bio toliko dobar da sam zaboravila da treba da dišem. U jednom momentu sam počela da se davim i pala sam u nesvest! Da nisam ovoliko zaljubljena, bila bih sebi više nego tragična. Da ne govorim kako bi to izgledalo nekom sa strane.

Milici samo želim da njena dosada što pre nestane i da već jednom shvati da je jedinstvena.

Tijani želim da se već jednom smuva sa Bogdanom, jer svi, osim Milice, znamo da su stvoreni jedno za drugo.

A Dunji?

Želim joj samo da zavoli sebe, jer je ona jedna divna duša, samo skroz uplašena. I najzad da nekog pobedi. Da oseti tu prokletu pobedu jednom u životu i shvati kako to i nije ništa specijalno.

To im govorim. I na kraju dodajem:

„Je T ste svesne toga da nismo izašle zajedno celih... deset dana? Otvorio se neki novi klub ovde pored...“

„Da, ali vidite mene!“, javlja se naša draga Miki, koja pokazuje svoju odvratnu trenerku.

„Mislila sam ja na sve! Šminka ti ionako ne treba, kad imaš najlepše oči na svetu! Je l' se sećate kako smo pravile savršenu ženu od nas četiri?“

Počinjemo da se smejemo. Onako bez prestanka, sve sa suzama u očima.

„Dunjino dupe, moje sise, Miličine oči i Asjino držanje...“

„Ne, moje dupe, Tijanine sise, Miličine oči i Asjin stav...“

„Ma, ne, bre! Dunjino dupence, Tijanine grudi, moje oči i Asjina... harizma?“

„Jebiga, ne znate šta biste uzele od mene... Dajte nešto opipljivo, kao što su sise, dupe ili oči!“

Tijana me gleda od glave do pete.

„Šta, bre, hoćeš? Pusti nas da našoj savršenoj ribi stavimo naša dupeta, naše sise i oči. Ti uzmi to držanje, harizmu ili stav! Bolje i to nego da joj dodelimo samo tvoja savršena stopala. Iako možemo da joj damo i tvoja usta i tvoju kosu i celo tvoje telo, ne damo ti i tačka!“

„Slažem se! Nema rasprave oko savršene ribe, znam... A sada krećemo! Čeka nas VIP mesto.“

„O, Bože! Zar takva mesta i dalje postoje u ovom gradu?“

„Aha, samo što su VIP ljudi sve gori i gori...“

„Misliš, to su oni *wannabe celebrity*, preko četrdeset godina, koji igraju kao da su sada izašli iz osamdesetih, to jest iz vremena kada je trebalo da izlaze!“

„Ili one žene od preko trideset pet koje se nisu udale, hormoni im šljakaju kao ludi a na sav glas viču kako im je do jaja što su same!“

„Da, ili krinke koje su sa malopre pomenutim četrde-setogodišnjacima i nemaju pojma da su upravo snimljene kako im puše ispod stola i da će posle cela ekipa da se smeje tome!“

„E, zaboravili ste i napaljene fudbalere koji će čim uđemo da nas pitaju jesmo li ih gledale na terenu!“

„A olinjale sponzoruše koje i dalje besomučno izlaze i, što je najgore, nije im uopšte dosadno...“

„Ima i onih koji su uvek svuda a niko ne zna čime se bave... I uvek se sa njima pozdravimo, jebiga, kao da se družimo sto godina!“

„A propale starlete iz bivših republika i naši glumci koji su sada frajeri a do pre nekoliko godina su skoro svakog dana dobij ali batine u školskom dvorištu?”

„Da ne zaboravimo gomilu stilista, šminkera, modnih koječega... U stvari beogradskih pederčića koji uvek idu u paru sa nekom beogradskom silikonskom kraljicom! Uostalom, ako želiš da svi misle da si *celebrity*, moraš uvek pored sebe imati svog gej druga...”

„Sve je to VIP ekipa?”

„Svi oni i nas četiri.”

„Ja sam mislila da smo mi ipak neka urbana družina.” „Nismo. Njih smo apsolvirali i došli do kog ono beše zaključka...”

„Da su najurbaniji oni što u kući kod mame i tate i dalje imaju gondole i male Ajfelove kule na televizorima...”

„I puzzle od hiljadu komada, uramljene na zidu...”

„I kod takve ekipe uvek ide jedna debela, ružna devojka koja izigrava neviđenu facu, a mrzi svoje lepe drugarice...”

„Da, i ta debela je po pravilu uvek neka buržujka sa dobrim kolima i kućom na Senjaku koja, na kraju krajeva, samo razvozi lepotice...”

„Ali i dalje ih mrzi...”

„Mrzi ih svakim danom sve više! Mislim, svi frajeri je zaobilaze, a ona za sebe i dalje misli da je bolja, pametnija, urbanija...”

„Jadna debela...”

„Dobro je da nemamo debelu pored sebe.” „Nas četiri smo kategorija za sebe!” „Aha, ona trula ekipa što sve hejtuje a sa njima svi hoće da se druže...”

„Baš takva ekipa! Idemo, mačke!”

## EPILOG

OVO JE BILA PRIČA O DEVOJKAMA IZ KRAJA. ONO ŠTO VAM ja dugujem jeste završetak. Sećate se početka? Asja je bila na autobuskoj stanici. Tako smo počeli ovu priču, zar ne? E, pa to je bila budućnost. Posle razgovora na keju, ispod mosta, njih četiri su otišle u kafić u blizini, pa u klub koji je tek otvoren. To je tipičan beogradski VIP klub koji, kao takav, uvek otvara svoja vrata osobama kao što je Asja. Ona ne voli srpski džet-set. Jednom prilikom, rekla je svojim devojkama: „Bila sam, videla sam i uopšte mi se ne sviđa.” One joj nisu poverovale. Asja je još uvek zvezda u zemlji u kojoj živi, a zvezde to ne govore.

Sedele su tamo, u svom separeu, pile su šampanjac, jele krokete sa kavijarom, a onda, kad su se najele i napile, konstatovale su da je život jedno veliko sranje i da su zaslužile da budu srećne, sve sa kavijarom među zubima i ošamućenošću od najskupljeg šampanjaca.

Onda je svaka otišla na svoju stranu, sa srećom u srcu.

Ali kuda?

Tijana je tog jutra, dok joj je u ušima još sviralo *...I'm every woman...* otišla kući. Spakovala je svoje stvari, pozvala taksi, poljubila mamu i sestru i sa Kikijem na zadnjem sedištu otišla u svoj novi, mali iznajmljeni stan na Dorćolu.

Milica je takođe otišla kući. I dalje je bila u maloj crnoj haljini i Asjinim sandalama, koje je obukla u WC-u kafića, jer Asja zna svoju drugaricu i zna da će ona doći u zgužvanoj trenerci, pa joj uvek, za svaki slučaj, ponese nešto da se presvuče. I tako obučena, u šest i trideset ujutru, srela je svog muževnog komšiju koji je krenuo na džoging. Odmah su se dogovorili da se vide iste večeri. Doduše, da razgovaraju o poslu, koji je Milici, gle čuda, iznenada ponuđen prethodne večeri, u velikoj firmi koja uvozi toalet papir, papirne maramice i salvete. Milica, koja ceo život misli da je dosadna, obična i da smara sve oko sebe, devojka koja je bila u stanju da danima nosi razvučene trenerke i bratovljeve papuče, sada sija! Pa neka onda neko kaže da ono što imamo na sebi ne utiče na naše samopouzdanje!

Ah, a kad bi samo znala koliko su tek njeni roditelji zanimljivi i gde su svakog vikenda! Ja ću vam reći, jer ona to nikada neće saznati. Advokat i njegova ženica, profesorka flaute, i ovog se vikenda spremaju na put. Ovog puta se u njihovoj vikendici na Kosmaju organizuju „bukake”. Bolje da ne znate šta je to. Međutim, najveći svingeri ove zemlje to odlično znaju i jako se raduju što će poseti&Kosmaj.

Dunja je otišla kod Koleta. Već nekoliko dana spava kod njega. Iz njoj nepoznatog razloga, njegova mama je gleda drugačije, ali prija joj ta pažnja. Oseća se kao kod kuće. Ne razmišlja šta će dalje biti, jer oko sebe ima neku neopisivu sigurnost. Ipak, posao nije izgubila i brat joj je vratio stvari iz Smedereva. Za sada, ona ostaje tu. Stavila je fikuse na Koletovu terasu, zaliva ih pre nego što ode da obavi još samo jedan mali zadatak.

Šta rade drugi junaci iz ove priče?

Reći ću vam, iako vas to možda uopšte ne zanima.

Bogdan je ustao oko deset i zove Tijanu. Ali Tijana u tom momentu usisava, sprema stan, otvara kutije, razbija vazu i ne čuje mobilni. Ne brinite, naći će se oni na kraju.

Kole je odlučio da odvede mamu u Kotor. Pakuje kofer, prvo svoj pa njen, i onda zajedno sedaju da doručkuju i sačekaju Dunju da se vrati. Majka ga pita da li bi voleo da Dunja pođe sa njima, on klima glavom i, dok jede svoje prženice, shvata da posle ovog puta više ne mora da se brine o staroj dobroj kevi. Ona nikad nije bila srećnija.

Jovan, još zaljubljen u Asju, svesrdno pokušava da najzad sprovede u delo čin vođenja ljubavi. Ovog puta sa devojkom koja ne pravi face, već stvarno uživa. Ha! Svaki kurac nađe svoju picu, što bi rekla Merlinka. Ne Monro, već stara dobra kurva, legenda štajge. Ona je mrtva. Ubio ju je ljubavnik i ostavio je da leži u nekom šipražju kraj puta. Našli su je tek posle mesec dana. Još jedna tragična ljubavna priča, znam...

A gde je Marko? Da se vratimo malo unazad. On je te večeri, kad su se naše devojke srele na pristaništu, razrađivao plan za izlazak. Kao svaki nadržani beogradski biznismen i milioner, odlučio je da privede kući ne jednu nego dve cupi. Da, odlučio je da se izživljava nad njima, da sav svoj bes koji gaji prema ženskom rodu iskali na dve glupe sponzorušice. Nateraće ih da se kresnu dok on gleda, onda će jedna da mu puši dok drugu bude lizao, a one će uživati - ne zato što je Marko dobar ljubavnik, ne, on je prosečan, one će uživati jer su pare i moć i dalje najveći afrodizijaci na ovoj planeti.

Sutradan će mu Dunja doći na vrata, potpuno samouverena i nadržana kao što je i on, ući će u njegov stan kao da je njen, jer je prethodnog puta ukrala Asjine ključeve Markove gajbe, i uzeti sa police ono što je tražila, čak i više. Uzeće i Markovu tajnu koju je godinama pokušavao da sakrije izigravajući velikog mačo-muškarca. Zna, umesto one dve sedamnaestogodišnjakinje o kojima je Marko maštao, Dunja će u njegovom krevetu videti dvadesettrogodišnjeg Markovog dizajnera.

Uzeće Asjine slike, maznuće mu jedna kola, pa kad bude prilazila mostu, doživeće nešto za šta nije svesna staje. Ali reći ću vam ja.

Zavoleće sama sebe. Da, tog jutra na Brankovom mostu, kad bude otvarala prozor i pružala Asji kesicu sa slikama njene porodice, Dunja će voleti sebe. Voleće se jer je nekome uzela mir, ali ga je posle i vratila. I više nego što ga je uzela. Da ne govorim o njenoj maloj, slatkoj i prvoj pobedi u životu. I ona će je proslaviti. Tako je, devojko, slavi je! Imaš ovu, možda do kraja života još jednu ili dve pobede. To je tako malo pobeda u jednom životu. Zato svi treba da ih slavimo, čuvamo, volimo i ne zaboravljamo.

Dunja će slaviti svoju, odvrnuće muziku, slušati *Pet Shop Boys*, koje je zatekla u CD plejeru, i projuriti preko mosta.

Dok Asja bude odlazila kući sa kesicom pritisnutom na grudi, Dunjin mobilni će zazvoniti. To će biti Marko besan kao ris, ali ponizan do besvesti. Dunja će mu reći da kasno Marko na Kosovo stiže i odvrnuće mu muziku na sav glas. Voziće se Beogradom dok ne potroši sav benzin.

I dok Nil bude pevao *...when you look around you wonder, do you play to win, or are you just a bad loser...* Asja će se takođe spakovati. Malo stvari, za početak. I mada je tog dana spavala samo pola sata, osećaće se kao da je spavala celog života i da više nema vremena za



Nadite neku drugu planetu, neku drugu zemlju, neki drugi grad. Neke druge devojke. Spustite se sami dole i vidite šta se tamo dešava.

Menije dosta buke, prljavštine, nesreće, haosa i tuge, pa makar sve to bilo prolazno. Dosta mi je konfuzije, šizofrenih gradova i onoga što oni donose!

Ovde gore je divno, čisto i ništa se ne čuje. Takav mir ne postoji nigde.

Osim možda kod devojaka iz kraja.

Našle su ga za samo nedelju dana. A jedno je sigurno - pronalaženje sopstvenog mira je samo uvod u sreću koja sigurno sledi. U ovo vreme, u kom žive naše devojke, potraga za srećom je najveća sila koja motiviše. Pitam se, kako je onda cela ova planeta i dalje sve nesrećnija?

To je, ipak, neka druga priča i iz nekog drugog kraja.

I o nekim potpuno drugačijim devojkama.

Ove naše, za sada, ostavljamo srećne.

*Gde se završava jedno jezero tu počinje drugo. Veliko se uliva u malo, a slapovi šušte na sve strane. Na uzanom jezerskom pojasu, reka Korana se uliva i pravi vir u koji ja pokušavam da uletim. Plivam iz sve snage, vrtlog me okreće. Ja ronim.*

*Na ovom vodenom putu, devojčica može da vidi i čuje mnoge stvari. To je moja pustolovina. To je moj život. Ima dečje romantike, uzbuđenja i radosti. Ima toliko priča da bi sve mogle da stanu u najveću gradsku biblioteku. Gledam u te ljude oko sebe. Tu je moja mama, duge kose, najmekšeg glasa i sa jednim jedinim zvukom koji me prati gde god da pođem. To je zvuk njenih narukvica. Ona me grli, jako, jako. Tu je moj tata. On samo sedi prekrštenih nogu. Ima lice deteta, iako je prevalio trideset petu, i ruke nežne kao mama. On me ljubi, nežno, nežno. Tu je moj deka. On stoji, gleda u sve nas. On je visok, on je jak. On je čuvar. Namiguje mi. Tu je baka. Ona je naslonjena na veliko drvo. Namešta svoju punđu i desnu ruku je stavila na grudi. Ima biserne minđuše, ima maškaru, a njen parfem probija miris prirode. Ona se smeje. Tu je i moja sestra. Skače u vodu za mnom. Ne plašimo se nas dve tutnjave vodopada. Ne plašimo se smrti. Ne znamo staje smrt. Hvatamo se u koštac sa vrtlozima, radosno se borimo sa njima. Naivne smo kao što deca mogu da budu. Bojimo se samo onoga čega se deca boje. I maštamo samo o prinčevima, velikanima i dvorcima. Naši dečji glasovi ponavljaju stalno iste priče a ponekad šapućemo strašne i tajanstvene događaje glasićima tihim kao lahor. Kad izađemo iz vode, ja vidim da sam odrasla. Moje ruke, noge, bedra, grudi, čak i šake, sve je kao u žene. Ja sam žena.*

*Moja kosa nije dečje pepeljasta. Moje oči nisu više dečje naivne. Ja znam za sve tragične priče, drame i borbe za život. Menije na licu ispisana istina. Ja znam da su i njihove priče sakrivene u grobovima što nas čekaju pod drvećem koje je na njima izraslo. Ja ih ostavljam tamo, srećne i nasmejane, u danu koji traje čitavu večnost. Ja ih ostavljam pod suncem, drvećem, pored najlepših jezera i zvuka slapova. Sa danima, mesecima i godinama menjaju se i ljudi i žene, i gradovi i zemlje. Moja mama, moja tata, moji baka i deka i moja sestra ostaju isti. Pevaju stare pesme, ne menjaju se, čuvaju u sebi nežnost i mir, sanjaju samo lepe snove, obožavaju jedni druge. Samo oni takvi mogu da prkose mnogim nedaćama a oči im blistaju istom ljubavlju. Ja, devojka, žena, odlazim. Osvrćem se samo još jednom da ih vidim. Mašu mi i*



*znam da, kad se probudim, neće više biti tu. Jedino što su od mene ikad tražili jeste spokoj.  
Dajem im ga i više se ne osvrćem.*

## O AUTORKI

Maša Rebić (1975, Beograd) tokom prethodne decenije postala je jedna od najpopularnijih spisateljica mlađe generacije. Njeni romani *Sponzoruše* (2006), *Devojke iz kraja* (2007) i *Cvet mog života* (2010), kao i zbirka priča *Ludorije, štikle i stvarni život* (2009), doživeli su brojna izdanja i mesecima se nalazili na listama najprodavanijih knjiga u Srbiji. Njen osoben prozni glas osvojio je čitaoce lakoćom pripovedanja, vestom smenom pripovedačkih glasova, živo oslikanim likovima i nepatvorenim žargonom beogradske omladine i izgubljenih generacija u atmosferi srpske tranzicije, socijalnih potresa i smene epoha i društvenih vrednosti s kraja XX i početka XXI veka. Živi i radi u Beogradu.